

THẤT TÌNH TẠM THỜI

đông giang

Table of Contents

Lời nói đầu

1. Ngày đầu thất tình
2. Sài Gòn mười tám độ
3. Sét đánh ngang tai
4. Valentine của tôi
5. Lang thang với trái tim cô đơn
6. Tôi đã giảm được hai ký
7. Quân sự tình yêu
8. Một đoạn văn có ý nghĩa
9. Bố đã biết tôi buồn
10. Gần Tết
11. Tôi bắt đầu giơ nanh vuốt
12. Những ngày hận anh
13. Sếp đã biết tôi buồn
14. Lá thư gửi đến anh kết nghĩa
15. Thất tình lần hai
16. Những điều kì lạ tôi đã từng làm
17. Tôi đã viết thơ
18. Mất thăng bằng
19. Sinh nhật sếp
20. Những câu nói giả dối và phũ phàng nhất mọi thời đại
21. Họa trên trời rơi xuống
22. Rất khó để quay trở lại
23. Chuyện của Kim ngày càng trầm trọng
24. Sáng chủ nhật mèò lười
25. Anh họ và chị dâu
26. Sự thật kinh hoàng
27. Kim vẫn ổn

28. Thật đáng ngưỡng mộ
29. Sự khác biệt giữa phim Hàn và phim Mỹ
30. Ngày cuối cùng ở công ty
31. Tình yêu là thứ lạ lùng
32. Tôi lại lang thang
33. Những dòng cuối cùng

Lời nói đầu

Vì một vài lý do cá nhân mà tôi đã quyết định cho ra đời quyển sách này. Tôi có cảm tưởng rằng mình sẽ không bao giờ ngừng viết về những trái tim tan vỡ.

Thất tình - câu chuyện quá đỗi bình thường vẫn diễn ra hàng ngày hàng giờ nhưng với một đứa con gái mơ mộng như tôi, dĩ nhiên điều đó phải khác hẳn những người khác rồi. Tôi đã ghi lại một nghìn lẻ một những cung bậc cảm xúc của mình kể từ cái ngày định mệnh đó - ngày thất tình của cuộc đời tôi, ngày người con trai đầu tiên buông lời rũ bỏ phũ phàng với tôi. Tôi thực sự không hi vọng các bạn gái khi đọc cuốn sách này sẽ tìm thấy hình bóng của mình trong đó, dù chỉ một chút hay một tẹo cũng không *cười*. Ừ thì thất tình, nhưng tôi sẽ kể lại từ góc nhìn hài hước để phần nào giảm bớt sự bi lụy của nó, điều mà tôi tin là sẽ khiến các bạn thích thú.

Mọi tình đầu tan vỡ thường trôi qua không dễ dàng, nó để lại cho ta một vết thương sâu hoắm. Những lúc rảnh rỗi, hoặc lúc băng quơ, tôi lại nhớ đến anh như một phản xạ tự nhiên phải thế. Tôi nghĩ rằng, mỗi người nên có những trải nghiệm cảm xúc tình yêu ở tuổi hai mươi, bởi lẽ nó là thứ cảm xúc tinh khiết nhất, là hồ i ức đẹp đẽ và cũng là vốn sống phong phú cho những ngày tháng sau này. Còn các bạn đọc thân vui vẻ có thể đọc sách của tôi để tích lũy kinh nghiệm yêu đương sau này cũng được. Ôi! Tôi ôm tham vọng là các bạn sẽ rất thích đọc sách của tôi cơ đấy! Nhưng tôi muốn viết một cuốn sách như thế! Thật sự muốn!

Tình yêu tựa như hạt giống, cần được ươm mầm và chăm sóc, cần yêu thương và thời gian. Tôi muốn nói rằng, chúng ta hãy luôn cuồng nhiệt với tình yêu nhưng đừng mù quáng vì yêu. Nếu

một ngày nào đó bạn đau khổ vì tình âu cũng là điề`u không quá bất ngờ, bởi lẽ nó từng mang đé`n cho bạn hạnh phúc cũng sẽ có lúc đem đé`n khổ đau. Từ nhỏ đé`n lớn, bạn không thể cứ số`ng trong lò`ng kính mãi được, phải va chạm cuộc số`ng với sự đau khổ của ái tình mới hay! Vâng, thấ`t tình giố`ng như hát nhạc buồn mới hay, mới sâu, mới thấ`m. Khi dấ`n thân vào tình yêu, tấ`t cả là do chính chúng ta cam tâm tình nguyện, tình nguyện hiểu thề` nào là ái tình. Bước ra khỏi chiế`c lò`ng ấm áp, chúng ta mới thấ`y, cuộc đời còn nhiề`u thứ thê`m hơn, khấ`c nghiệt hơn và đau đớn`n hơn nhiề`u.

Cuộc số`ng thực sự không chỉ có yêu đương mà còn là cuộc chiế`n với cơn áo gạo tiề`n. Những vụ tử tử vì tình hay chuyện giế`t người yêu nhan nhản khắ`p các mặt báo. Tôi mong muố`n các bạn trẻ đừng quá mơ mộng và ảo tưởng về` tình yêu. Cuộc số`ng cũng cầ`n lãng mạn nhưng đó không phải là tấ`t cả. Tác phẩm của tôi không đơn giản là cuố`n nhật kí của một cô gái thấ`t tình hay những chuyện tan hợp hợp tan của một cặp đôi nào đó. Hai mươi ba tuổi, chưa từng trải nhiề`u trên tình trường nhưng tôi hiểu, cuộc số`ng này không chỉ có ái tình... Tôi mong rằ`ng các bạn độc giả hãy đón nhận lời văn tung tung, hài hước của tôi, các độc giả lớn tuổi hãy bớt nghiêm khắ`c một chút để` có thể thoải mái tận hưởng những giây phút thú vị trước những dòng tự sự chân thật của một cô gái hai mươi ba tuổi, còn các bạn trẻ xin hãy dành thời gian ngắ`m nghĩ cùng tôi để` có thể tìm cho riêng mình một cách yêu, một cách số`ng đầ`y cảm xúc, nô`ng nhiệt và vị tha.

Tôi đã vượt qua những cơn buồn ngủ sau tám giờ làm việc ở công sở mỗi ngày liề`n theo sau là những giờ làm thêm buổi tồ`i từ thứ hai đé`n chủ nhật để` tranh thủ hoàn thành cho kịp cuố`n sách này. Chúc các bạn có những giây phút thoải mái bên cuố`n sách của tôi.

Đông Giang

I. Ngày đầu thất tình

Ngày đầu tiên thất tình.

Chào tất cả! Hôm nay, trông tôi rất kỳ quặc!

Tôi trông thật thảm hại: môi không còn đỏ như son, tóc tai bóng nhờn và trang phục hết sức kì cục. Khi còn hẹn hò, tôi đã từ bỏ phong cách màu mè, đa dạng của mình để khoác lên những bộ đồ hiên lành, chân chất, theo đúng chuẩn gái ngoan áo có cổ, quần qua đầu gối theo ý anh. Anh nói tôi trông thật xinh đẹp khi ăn mặc đơn giản. Nhưng con người tôi vốn không đơn giản. Mỗi khi thức dậy, tôi đều có hàng tá ý tưởng điên rồ cho việc phô diễn sắc sỡ như một con vẹt.

Nhưng khi chia tay, tôi lại quay về mặc những bộ đồ mà đảm bảo là còn già hơn cả nội của tôi. Tôi không muốn mình trông thật xinh đẹp một cách đơn giản nữa. Tôi muốn trở về bản chất của mình: một con bé thích màu sắc và những thể loại bèo rủ, sến sẩm sến sập. Tôi muốn đi ngược lại tất cả những mong muốn của anh về tôi trước đây. Tôi nhớ ngày đầu tiên chúng tôi gặp nhau, cuộc trò chuyện đại loại là thế này:

“Anh rất thích cách nói chuyện gây sốc của em, rất hoang dã và cá tính. Đòi anh chưa bao giờ gặp con nào thẳng ruột ngựa, tâm thần phân liệt như em.”

“Ồ! Em độc nhất vô nhị mà anh, anh kiêu không ra con số hai đầu.”

“Chính là kiểu này đây! Nói chuyện với em làm anh cười suốt.”

Ngày đầu tiên gặp nhau, anh nói tôi chính là kiểu con gái mà anh thích: cười rất đẹp, da trắng, tóc dài, tính cách rộng rãi, sôi nổi và hoang dã. Anh mới gặp đã yêu tôi rồi. Khuyết điểm duy nhất của tôi là làn da cực kì nhờn, đồ đầu đồ mỡ rất ghê, lỗ chân lông thì to như cái chén. Có lẽ anh đến chết cũng không bao giờ biết được trước đây tôi là một con bé cận thị nặng, lột xác thành công thế này hoàn toàn nhờ y học hiện đại. Nếu gặp cô gái mặt đầu y đầu với đôi kính cận dày cộp, mặt ngố, tướng xấu năm nào, liệu anh có còn yêu tôi ngay từ lần đầu gặp gỡ? Anh có luyện tiếu cười ngọt ngào của tôi không?

Có một câu hát tôi cực kì yêu thích trong bài *Come back to me*⁽¹⁾: “*I wish that I could photoshop all our bad memories*”. Tôi ước gì anh và tôi đều bị mất trí nhớ vào khoảng thời gian đó, khoảng thời gian anh ghét tôi cùng cực. Tôi đã từng nếm trải nhiều chuyện còn khủng khiếp hơn: bị mắng chửi, bị kỳ thị, bị tẩy chay, bị chơi xấu, bị nghi oan... rồi đứng lên mạnh mẽ. Nhưng chưa bao giờ, chưa bao giờ tôi thấy mình mạnh mẽ hơn khi cố gắng không gọi điện hay nhắn tin cho anh như thế này. Chúa trừng phạt tôi bằng cách mang anh đến bên tôi sao? Tôi thật sự cảm thấy tình yêu trên thế gian này chẳng mang lại sự lạc quan khi gió gì cả.

“Tôi không thể chịu nổi tính cách của cô nữa. Ăn nói quá xúc xược, lúc nào cũng muốn leo lên đầu người yêu mà ngó.”

“Nhưng chính anh đã từng nói anh rất thoải mái khi em cứ mạnh dạn nói lên suy nghĩ của mình cơ mà.”

“Đó là trước đây. Còn giờ, tôi rất khó chịu. Nhiều thứ lắm!”

“Vậy hôm đó, sao anh không nói thẳng luôn đi, lại để em ra về mà không hiểu lý do?”

“Tôi chưa kịp nói, cô đã lên mạng bỏ ba la đau khổ các kiểu này nọ. Tôi đến phát mệt vì cái kiểu dầy của cô rồi.”

“Tại sao thế? Trong khi chúng ta không hề yêu xa, đang ở cùng trong một thành phố, chẳng lẽ anh bị câm, bị điếc hay có dị tật giao tiếp nào mà không thể nói chuyện mặt đối mặt được sao?”

“Bây giờ, anh không muốn nói gì với em hết, thế đã được chưa?”

“Thôi được rồi, em về.”

Và anh để tôi ra về, cứ một mình như thế! Tôi chỉ nghe thấy tiếng “Về cẩn thận!” lí nhí từ miệng anh. Tôi đã lái xe về với hàng vạn câu hỏi tại sao như thế! Rất buồn, cô độc và tủi thân. Tôi ước gì mình đã có thể khóc ngay lúc ấy nhưng tôi đã không làm điều đó. Lái xe một tiếng mới về đến nhà, tôi online ngay lập tức. Nick anh ẩn hiện chớp nhoáng nhưng không có lấy một lời hỏi đáp nào cho tôi. Tôi đã gõ như thế suốt hai tiếng đồng hồ, cảm giác như dao kề cổ mà không biết khi nào thì đứt đầu. Tôi có cảm giác anh chẳng yêu thương gì tôi cả mà chỉ mình tôi yêu đơn phương anh thì đúng hơn. Tôi tự hỏi, khi đàn ông yêu thực sự, liệu họ có lạnh lùng, thờ ơ như vậy không? Tại sao lại phải chờ đến khi lên mạng mới có thể nói chuyện với nhau trong khi tôi đang rất gần anh, hơi ấm kề hơi ấm, tay trong tay, vai kề vai như thế? Tôi nhạy cảm đến nỗi cảm thấy như bị xúc phạm nặng nề khi bạn trai không hiểu được tâm trạng bức xúc của mình mà lại dịch chuyển thời gian đình chỉ hiệu nghiệm chỉ khi cả hai về nhà, cùng nhau gõ máy tính trước màn hình vô cảm.

Tim tôi tan nát theo từng câu, từng chữ, từng dấu chấm, dấu phẩy, dấu chấm than... anh gửi cho tôi qua tin nhắn di động. Tôi

có cảm giác trái tim mình đang nghẹt thở. Đã đến lúc anh ngừng yêu tôi rồi sao?

Ngày nhỏ, nếu không biết gì, ta đều vô tư hỏi tại sao thế này, tại sao thế kia. Còn khi lớn rồi, ta lại không có khái niệm hỏi hay trả lời, chỉ là im lặng, tự biết lấy, tự hiểu lấy. Người ta không cần nói gì cả, chỉ cần đứng im thôi cũng đủ làm ta đau rã rời. Mơ mơ hồ hồ, hư hư thực thực. Bản thân đã có câu trả lời, hỏi chỉ để thấy lòng hiu quạnh, đơn côi. Mới đây đã đến đoạn kết, muốn viết dài thêm mấy trang nhưng lòng người ngắ n quá!

“Tôi quá mệt mỏi với cô rồi. Người ta đọc tâm sự của cô trên facebook còn mệt mỏi, huống hồ là tôi?”

“Anh không còn thương em nữa sao?”

“Cô làm ơn sống đơn giản đi, rá c rồi và dài dòng, suy nghĩ nhiều là những thứ làm cho tôi và cô đều mệt mỏi.”

“Anh không còn thương em nữa sao?”

“Không!!! À, còn nữa, tôi không thích một đứa con gái thích lên mạng viết những dòng vớ vẩn cứ làm như tôi đang ruồng bỏ cô vậy.”

“Vâng, cảm ơn anh đã chinh em.”

“Ồ không, chuyện của cô thì có liên quan gì đến tôi? Chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa. Thế nên cô cũng đừng tự trách mình làm gì.”

Sau những lời đoạn tình phũ phàng của anh, trái tim tôi dường như bị bóp nghẹt. Em có sai khi viết những lời than trách trên mạng xã hội, nhưng không có lựa làm sao có khối? Em mới chỉ hai mươi ba tuổi, còn quá trẻ về cả tuổi đời lẫn kinh nghiệm sống, sao anh không thể bao dung em lấy một lần? Tôi ước gì anh có thể nói:

“Anh rất buồn vì những chuyện xảy ra trước đây, anh không muốn nhắc lại nữa”. Nhưng anh không làm điều đó, anh cứ thế biến mất khỏi cuộc đời tôi. Đó là ngày trái tim tôi dường như ngừng đập. Tôi thấy vô cùng khó chịu, tôi cho rằng mình đã ngừng thở ngay lúc đó, trái tim sẽ không còn tồn tại nữa.

Tôi thất tình!

Tôi liên tục viết những status động viên mình trên facebook nhưng thực sự tôi không hề ổn chút nào. Mạng xã hội quả nhiên là như vậy, chỉ nên show những hình ảnh vui sướng, là chốn khoe khoang chứ đừng nên mang nặng nỗi buồn, vì chuyện cá nhân của bạn sẽ trở thành miếng mồi ngon cho những người ghét bạn xấu xí, sẽ không có một chút lòng cảm thông hay lời an ủi nào dành cho bạn cả.

Tôi vừa đọc được một câu hỏi từ phần meme Ask⁽²⁾ của Facebook, buồn rười rượi, thở dài thườn thượt, lại là tình yêu. Người ta hỏi mình tại sao anh lại bỏ mình. Mạng xã hội rất ảo nhưng tính sát thương lại thật ghê gớm đối với những con tim nhạy cảm, bé bỏng và mong manh như mình. Mình mỏng manh quá, năm mươi hai kí tròn, mỏng như lá lúa vậy. Đừng ai làm tổn thương mình nữa, đừng hỏi về người đó nữa. Mình đau!

Thường các cô gái sẽ lên Facebook tỏ ra thật mạnh mẽ, dùng từ thật cứng rắn, up hình vui chơi thật xinh đẹp để chứng tỏ mình bản lĩnh như thế nào sau khi thất tình. Sao có nhiều đó cảm xúc thôi, mình thấy hoài vậy à! Tự khóc rồi tự cười đấy. Chỉ có khi đêm về, trong giấc mơ và sau khi tỉnh dậy, từ từ nỗi đau mới ngấm... Tôi hiểu mà, tôi biết mà. Nên tôi cứ gõ lên và tự động viên mình. Rồi hãy đi ngủ và ôm trái tim lại.

Và “cô ấy” đã biến mình thành trạch nữ⁽³⁾ không giao du với ai cả. Những cuộc gọi thừa dằn, những mối quan hệ bắt đầu phai nhạt dần khi cô ấy cứ cáo lỗi rằng mình bận... Những mối quan tâm càng ngày càng trở nên ít ỏi hơn. Kiến ghé thăm hằng ngày và cô ấy nghĩ: nuôi chúng có vẻ tốt. “Coi chừng mất bạn!” - nhiều người nói với cô ấy như thế! Nhưng cô ấy đâu phải thần thánh mà lúc nào cũng làm hài lòng tất cả mọi người được?

Tôi chơi với kiến và dê là chủ yếu, tách dần với xã hội loài người... Nhiều người sẽ rơi vào trạng thái trầm cảm, uất ức, có khi tìm đến cái chết. Còn tôi thì không kém may mắn đến thế, vì tôi có tình yêu, tôi lái nhái, và rí rả không ngừng về nó... Tình yêu là trò tiêu khiển tuyệt vui. Tôi sắp in thành sách thật rồi.

2. Sài Gòn mười tám độ

Mùa đông kỉ lục đã bắt đầu đêm thọt thành phố phương Nam của Tổ Quốc. Hôm nay, tôi rủ Kim - cô bạn cùng thời đại học đi uống vài ly. Chúng tôi chọn một nhà hàng đẹp nhất thành phố để ngắm nhìn vẻ lung lẫy của Sài Gòn hoa lệ. Một đêm sang trọng bù đắp cho những tối ảm đạm người. Hôm nay, tôi diện một đôi giày đỏ rực khủng, ai cũng phải ngắm nhìn. Tôi thích mang những đôi giày khủng thật khủng để đá cỡ nào cũng không vắng. Còn nguyên dép hoặc vắng dép, đá hoặc bị đá, tôi vẫn mong giữ được nguyên đôi. Cô ấy bắt đầu khoe ảnh hình nên điện thoại, hình cậu ấy với người yêu. Anh ta khá đẹp với mái tóc óng ả, nụ cười tuyệt đẹp và sống mũi cao chót vót.

“Người yêu cậu đẹp trai quá! Nhìn thôi là muốn “giật” rồi.” Tôi liếm môi.

“Thà anh ấy bình thường, tớ còn đỡ lo. Đáng này... anh ấy đẹp trai quá, tớ càng tủi thân.”

Rồi cô ấy khoe hình hai người đi chơi với nhau, tựa như hai chú chim non. Ảnh đẹp tuyệt, nam thanh nữ tú thật say đắm lòng người. Tôi lại nhớ đến hình ảnh của anh và tôi. Sau khi công khai yêu đương, tôi và anh rất chịu khó đi chơi. Tôi rất thích đi đến những nơi có không gian thoáng đãng. Thường tôi sẽ là người đưa ra kế hoạch đi đâu, làm gì, còn anh sẽ là người chấp hành. Tôi hiểu tâm trạng của Kim. Yêu một người đàn ông đẹp trai giống như mua một chiếc điện thoại xịn, thật nhiều chuyện phiền phức. Không những phải nâng cấp, cài đặt chương trình mới cho nó mà còn phải lựa chọn lớp vỏ bọc đẹp hoàn hảo để phù hợp giá trị của nó nữa, sợ nó rơi vỡ

hay để quên mất bất kì lúc nào. Ngày nào cũng chỉ chăm chăm mỗi việc như thế thì còn có thể làm được việc gì khác?

“Cậu với Kiên quen nhau hai tháng rồi à?”

“Ừm, gần như vậy.”

“Cậu biết không, tớ thêm được như cậu đây, hẹn hò, yêu đương rồi hôn hít. Thật tuyệt!”

“Ừ, tớ thấy Kiên dễ thương gì đâu à!”

“Các cậu gặp nhau, nói chuyện cả ngày như vậy không chán sao?”

“Này, đừng có mà ghen tị đấy nhé! He he!” Kim bắt đầu trêu tôi, còn tôi cười gật gù.

Nơi tôi đang ngồi, nhìn chếch một góc bốn mươi năm độ, các cặp yêu nhau đang đóng phim tình cảm mùi mẫn, họ bắt đầu âu yếm nhau. Tôi chẳng có gì phải ghen ăn tức ở cả vì tôi thấy anh chàng đáng kia đang ôm người yêu nhưng mất thì cứ liếc nhìn tôi. Có lẽ hôm nay tôi hơi quyết rũ một chút, hơi khoe chân dài một tí. Khi nào thì các cặp tình nhân mới thừa nhận rằng họ phát ngán với việc suốt ngày phải khai báo với nhau việc đi đâu và làm gì nhỉ? Tôi thì tỉnh như ruồi.

Tôi nhìn về phía cửa ra vào. Anh - người yêu cũ của tôi - bước vào và đi ra khỏi cuộc đời tôi như cái cách mà mọi người vẫn cứ đến và đi khỏi nhà hàng. Tôi chẳng bận tâm. Tôi và Kim bắt đầu check in và tung những bức ảnh tự sướng đẹp nhât lên mạng. Có trời mới biết anh có vào theo dõi tình hình của tôi hay không. Việc trang điểm thật đẹp và ra ngoài hẹn hò rất tuyệt, nhưng sau đó, việc chạy ngay về nhà và up hết những điếu đó lên mạng xã hội lại khiến bạn cảm thấy tồi tệ hơn. Tôi đang trải nghiệm điếu đó. Đi đâu chơi, tôi

cũng đăng hàng loạt hình làm phiê`n cư dân mạng như thế´, cứ như nghề` tay trái của tôi là tự sướng và đăng hình lên mạng xã hội vậy.

Suy nghĩ quái đản nhấ`t của tôi bây giờ - hậu Valentine - là cứ thấ`y bóng dáng couple nào là tôi lại tưởng tượng ra cảnh họ chia tay, trời long đấ`t lở, mây bão ùn ùn. Thật bệnh hoạn! Càng ngày tôi càng tin vào chuyện con người đê`n tuổi thì hô`i cưới ép gả chứ chưa chấ`c đã yêu thương sâu đậm gì đâu. Các couple đang yêu đương mặ`n nô`ng xin hãy tránh xa tôi một trăm mét nhé! Hú hú hú! Hạnh phúc là hành trình chứ không phải đích đê`n. Tôi buồ`n thiu.

Ngày hậu thấ`t tình, tôi đọc những bài đăng hàng loạt trên mạng xã hội như “(5) *dâ`u hiệu của chàng trai hoàn hảo*”, “*Hãy yêu cô nàng vào bê`p*”, “*Hãy yêu cô nàng ngực nhỏ*”, vân vân và vân vân. Nê`u yêu mà có công thức và quy chuẩn như vậy thì sẽ không có những người thấ`t tình nữa rô`i. Má`y bài này đánh trúng tâm lý người đọc nên vẫn có nhiê`u người tin sái cổ. Bây giờ yêu ai người ta cũng phải chọn lọc, tham khảo, nghiên cứu nhiê`u nguồ`n ghê!

Tuổi hai mươi ba của một đứ`a con gái, có việc gì mà phải buồ`n? Nê`u là buồ`n thì chỉ là thèm mua má`t kính Prada, xài túi xách Hermes Birkin nhưng không được mà thôi. Bởi dĩ nhiên, cái nào cũng có giá tiê`n triệu triệu triệu... Thôi thì xài tạm má`t kính Hồ` Xuân Hương, túi fake bớ`n trăm nghìn Phạm Văn Hai cũng được. Có nhiê`u hay nhiê`u! Tuổi hai mươi ba, vẫn chưa thể kích câ`u nê`n kinh tê` quốc gia! Nhưng giờ đây, tôi phải đố`i mặt với sự thật, một nỗi buồ`n khôn nguôi, nỗi buồ`n thấ`t tình.

Tôi là cô gái vui vẻ, nhiệt tình trước cái ngày hai mươi mớ`t tháng Mười hai kinh khủng á`y. Trước đây, tôi Chúa ghét các thể loại buồ`n bã, sầ`u đời, nghe mà chỉ muố`n treo cổ, còn trẻ mà nghe những bài ủy mị, thật không có sức sớ`ng. Nhưng giai đoạn này, tôi đã nghe đi nghe lại các thể loại á`y quá nhiê`u, nhiê`u đê`n nỗi có thể thành ca

sĩ luôn rõ ì. Năm mươi tám tuổi, mới tồ t nghiệp cá p ba, tôi tuyên bố : “Tình yêu là thứ đẹp nhấ t, kì diệu nhấ t trong cuộc đời này.” Hai mươi ba tuổi với trái tim tật nguyề n, tôi hét lên: “Tình yêu cái mông á!” Đế n khi nào tôi mới có thể quay trở lại cái quãng thời gian coi tình yêu là thứ tuyệt diệu nhấ t? Còn bây giờ, tôi chính xác là đang ở trong thời kì “tình yêu cái mông” đây!

“Tiế ng mưa rơi ngoài hiên, gió mưa như lạnh thêm

Có con chim họa mi hót trong mưa buồ n lắ m

Nỗi nhớ anh ngày mưa, nỗi nhớ anh thật sâu đậm...

Vì sao lại chia tay, vì sao chẳng trở về`

Vì sao ngừng mê say, vì sao chẳng mãi mãi... (4)”

Tôi nhớ anh. Người yêu tôi đẹp trai lắ m. Vì vậy, tôi càng nhớ hơn. Nhớ số ng mũi cao của anh, nhớ thân gầ y mỏng, nhớ luôn cả nụ cười tỏa nắ ng. “Anh đã thực sự buông bỏ, không bao giờ liên lạc với cô nữa.”⁵ Những câu trả lời lạnh nhạt đó khiến tôi không thể tự do và chẳng nghĩ ngợi gì. Đêm rõ ì, đế n giờ lên đồ ng rõ ì, nhớ lại chuyện cũ chỉ khiến người ta thêm buồ n thôi. Chiề u nay lại lang thang như một linh hồ n đau khổ trong thành phố này, tôi ngưỡng mộ đồ ng đồ nát, những thành trì cũ kỹ, những người bạn của tôi vì chúng giố ng tôi, âm默默 và đầ y thương tích. Xin hỏi ông trời: đế n khi nào con mới hế t thấ t tình ạ?

Tám giờ tồ i, tôi mới về` tới nhà. Thở dài thườn thượt, riế t rõ ì thành cô gái bán than, than thở suố t. Tôi buồ n đế n tê liệt cả người. Thứ nhấ t là dắ n vặt bản thân sau thấ t bại tình yêu. Thứ hai là công việc càng ngày càng nhiề u trong khi tôi vẫn đang phải dầ n làm quen. Tôi mới ra trường và phải học hỏi nhiề u. Buổi tồ i, lúc đánh răng, tôi không dám bật điện soi gương nhìn mặt mình. Cảm

giác đau đớn như nắ`m trong hắ`m bom vậy, tôi thấ`y khó chịu khi anh không đoái hoài gì đế`n mình nữa. Tôi như cung phi bị thấ`t sủng, trợ trợ trong cắ`m cung ngày xưa, ế` ẩ`m, mô`c meo và cô đơn. Tôi muố`n ở bên ai đó và chẳng muố`n suy nghĩ gì nhiề`u.

Chúng tôi đã có một khoảng thời gian tuyệt vời bên nhau. Tôi biế`t rõ thành phố` này như lòng bàn tay, tôi đã trở thành người hướng dẫn viên du lịch khả ái của anh. Tôi ngồ`i sau xe máy, ôm eo anh, chúng tôi tới thăm những danh lam thắng cảnh nổi tiế`ng của thành phố`, cùng nhau đi chợ trời và những quán cà phê bệt ven đường thú vị bắ`ng xe đạp hay xe máy tiế`t kiệm nhiên liệu.

Tôi nhớ lại những ngày mới yêu, bắ`t chắ`p khoảng cách xa xôi giữa tôi và anh, chúng tôi tìm mọi cách để đế`n bên nhau trong những thời điể`m quan trọng nhấ`t của người kia. Tôi xuấ`t hiện vào lễ tồ`t nghiệp của anh cũng như anh từng tới một trong những kỳ thi quan trọng nhấ`t trong đời tôi. Anh ngồ`i ngay phía sau, chỉ nhìn tôi lặng lẽ và sau đó ra ngoài chờ tôi suố`t hai tiế`ng đờ`ng hồ`. Tôi không ngại ngắ`n thể hiện tình yêu với bạn trai bắ`ng những nụ hôn ngọt ngào hay cử chỉ âu yế`m nơi công cộng hay những lời chia sẻ lãng mạn trên trang cá nhân.

Dù rấ`t ít khi lưu lại bút tích trên diễ`n đàn Kỹ sư tài năng nhưng tôi vẫn thường đăng nhập vào đó. Tôi muố`n nhìn thấ`y dắ`m ba điề`u anh để lại vì tôi biế`t anh hay lên diễ`n đàn này hỏi đáp với một vài người. Anh đang cô đơn, chưa có bạn gái mới. Còn tôi thì ngày càng khó hiểu. Chúng tôi lại quay về` điể`m bắ`t đầ`u. Avatar của anh ngày trước là hình hai đứ`a, giờ thì chỉ là hình cây cỏ, chim muông thôi. Tôi nên vui hay là buồn nhỉ?

Mình tôi chạy xe ra sân ga. Hiu quạnh và đơn độc. Còn điề`u gì khiế`n tôi buồn hơn khi nhìn cảnh người đi người về` ở sân ga, cô đơn và lạnh lẽo. Tôi phát ón, ngắ`n đế`n tận óc khi nhìn những

chuyên tàu. Ô! Không phải đơn giản là bởi vì nhà vệ sinh “vừa sạch vừa thơm” của đường sắt Việt Nam hay tôi phải thay đổi ba mươi bảy tư thế ngồi, lưng cong hơn con tôm để ngả người ngon giấc hơn đâu.

Đến cuối sách, các bạn sẽ hiểu tại sao tôi lại phát ngán với những chuyên tàu như thế này.

3. Sét đánh ngang tai

Kim kéo tay tôi khi tôi vừa tan tâm ra về. Chạy một đoạn, cô ấy ghé nhà thuốc để mua một vỉ tránh thai. Nét mặt ngại ngùng, đôi môi run rẩy, đôi mắt buồn rười rượi.

Tôi giữ lấy vai cô ấy: “Cậu sao vậy Kim?”

“Đêm qua, bọn tớ... “làm” rồi. Cảm giác bây giờ kinh khủng lắm! Tớ sợ... vô cùng!” Kim thảng thốt.

“Theo cậu, hôn nhân là gì?” Tôi mệt mỏi.

“Sao cậu lại hỏi thế?” Kim đáp.

“Hôn nhân là để được tự do làm tình, là để vác cái bụng bầu đến viện khám thai cũng không thấy ngại ngùng.” Tôi nhìn thẳng vào mắt cô ấy, nói rành rọt từng chữ.

“Làm tình” và “quan hệ tình dục” là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau, là điều mà không phải người đàn ông nào cũng hiểu. Rồi họ sẽ quên dần những cái nắm tay, những cái ôm siết, những nụ hôn nhẹ nhàng, những va chạm ấm áp.

“Cậu đã làm rồi thì không được hối hận hay đau khổ. Cậu phải có trách nhiệm với hành động của mình.”

“Lần đầu tiên không đơn giản, nhưng tớ đã làm điều đó. Tớ có cảm giác như mình vừa đập vỡ một khuôn mẫu nào đó vậy.”

“Tớ nghĩ, nếu yêu anh ấy, cậu nên sớm quảng tất cả những ám ảnh về lễ thói xã hội kia đi thì tâm trạng sẽ khá hơn rất nhiều. Cậu sẽ thấy mình trưởng thành hơn chứ không phải là duy trì cảm

xúc tiêu cực như thế này. Sợ sẽ hối hận thì đừng có làm, mà làm rồi thì đừng hối hận Kim ạ!” Tôi an ủi.

Cô ấy đúng là mẫu người con gái sống hết mình vì yêu, sẵn sàng trao hết tâm hồn và thể xác cho người mình yêu. Tôi đã ở bên cô ấy, nghe cô ấy nói chuyện, tim cô ấy đập dồn dập vì tình yêu. Tôi là người tôn thờ trình tiết và tôi sẽ sống theo cách mình muốn. Còn Kim, cô ấy chọn cách hết mình vì yêu và thả trôi cảm xúc. Hãy cứ sống theo cách mà bạn cảm thấy đúng đắn.

Tôi vô tình đọc lại những tin nhắn cũ. Tôi vẫn chưa xóa đi, trước đây say đắm nhau là thế, còn bây giờ đã im lặng lâu lắm rồi. Anh đã đi đâu, sao tôi cứ mãi miết kiếm tìm? Tôi đang chơi vui, như người mù, người câm, người điếc khi anh không có lý do gì hết mà rời xa tôi. Tôi thực sự không muốn trở thành cô gái độc thân trong mùa hè này.

Bao lâu lên status trên Facebook, em đã nói giảm nói tránh cho bạn bè đỡ thương hại em, pha chút hài hước cho đỡ mùi thê lương về chuyện tình cảm của chúng mình. Cuộc sống của em, ngoài công việc ra, bây giờ chỉ xoay quanh việc chờ tin nhắn của anh hằng đêm. Anh luôn là người pm trước và em thích như vậy. Tắt tin nhắn với bạn bè và chỉ nói chuyện với mình anh, em nguyện mù mịt vì anh, để anh điều khiển trò chơi ái tình tuyệt vời này. Chúng ta block nhau càng tốt, như thế, anh sẽ không biết được lúc này em đáng thương như thế nào, anh yêu!

Tôi thuộc hạng người khi không thể nhắn tin được cho người cũ thì lên Facebook viết vài dòng linh tinh, tuyệt đối không thể nói chuyện lại với anh, nói làm gì để đau lòng thêm. Anh lạnh lùng kinh khủng, rồi anh sẽ nói: “Chúng ta không can dự vào cuộc sống của nhau. Cô không có tư cách để chửi đốn tôi. Không liên quan...” Một khi không thể giao tiếp được với anh thì chỉ còn cách bưng hết ruột

non ruột già lên Face mà thôi. Và thế là hậu quả khôn lường! Tôi vẫn biết đầy, có những cô gái thất tình, trên Facebook kín như bưng còn bên ngoài thì nhắn tin kịch liệt với người yêu cũ. Nhưng tôi thì không làm được vậy, tôi đau lòng vì câu nói đó quá, quá phũ!

Cuộc đời người con gái có nên yêu chỉ duy nhất một người? Còn lại chỉ cần là những mối tình thoáng qua? Kim đã trao thân cho Kiên, con người bắt cả hai tay kia. Thực sự tình yêu là gì? Lúc có lúc không, cảm giác lúc dâng trào như nước sông Hàn mùa lũ, lúc lại như giạt bờ bên kia, nhìn nhau như cá ngoài chợ. Liệu khi nhìn thấy tôi, hàng vạn tế bào trên cơ thể anh có gào thét tên tôi??? Có không, tôi đang rất gần anh. Tôi cho phép anh gào họ tên tôi. Còn người khác - tôi không thích.

Biết đến khi nào thì tôi mới hết múa tay trên bàn phím và tận hưởng những cảm giác yêu đương đây? Máy tính bây giờ là bạn trai mới của tôi, rất trung thành, biết lắng nghe và không bao giờ làm tôi đau khổ.

Thứ tình cảm đau khổ nhất là yêu đơn phương. Ai đã từng yêu đơn phương cũng đều biết, thế lương, tuyệt vọng vô cùng, nếu lỡ rơi vào hố tình thì phải nhanh chóng thoát ra. Cảm giác như một nhân vật nam chính đã rũ bỏ nữ phụ trong series phim Đài Loan nào đó đã từng nói: “Xê ra, cô với tôi chẳng có gì với nhau cả. Chẳng có tình yêu đâu.”

Em bây giờ như yêu một người không thể với tới được, cho dù tình cảm ấy không thể gọi là yêu, vì yêu là phải có sự cộng hưởng của cả hai trái tim, nhưng em mặc định là nó đã từng tồn tại.

Thất tình đau như ngựa đá, cứ như ở trên mây. Hết đau vết sẹo sẽ lành nhưng vẫn để lại chút gì đó không bao giờ có thể quên. Lẽ nào

anh lại bước ra khỏi cuộc đời tôi và ra đi không để lại cọng lông nào như thế? Tôi mong anh sẽ bị vặt trụi lông đi!

4. Valentine của tôi

Sáng nay, tôi đi chơi Valentine, vẫn có cặp có đôi như bình thường - với bạn gay xinh đẹp bô'c lửa vừa mới đá người yêu cách đây hai tháng. Hai trái tim tan vỡ đi chung với nhau. Thôi thế' cũng được, còn nhiều xài nhiều, cho gì ăn nấ'y, sướng được bao nhiêu thì sướng. Trân trọng những người còn sót lại trong hành tinh của tôi.

Bão Valentine qua rồ'i. Tạ ơn trời phật, yêu với đương, ghen tị quá! Sô' tôi chỉ có trai gay rủ đi chơi thôi. Phan, anh bạn nồ'i khô' hô'i phổ thông, người còn sành nước hoa và mỹ phẩm hơn cả tôi, í éo nhắ'c tôi nhớ đé'n chiề'u nay. Thôi vậy, cũng được, chiề'u nay đi xem phim với trai gay tiế'p. Dù son phắ'n nước hoa có rục rồ' thế' nào, dù anh á'y có cười nói với mình nhiệt tình đé'n đâu nhưng cuố'i cùng mắ't lại cứ liế'c nhìn anh kia.

Tôi lại nhớ anh, không câ'm được nước mắ't. Nhưng tôi cô' gắ'ng kìm lại, vì trên mặt của tôi bây giờ phủ đầ'y kem lót Chanel, phắ'n phủ Diamond, mascara Maybeline, chì kẻ mắ't The Faceshop. Toàn những thứ đắ't tiề'n. Nhớ thì nhớ chứ, nhưng nế'u như tôi khóc sẽ làm trôi hế't đi những thứ đắ't tiề'n kia đi. Sao cuộc sô'ng của tôi cứ quắ'n tới quắ'n lui chỉ vì một con người vậy? Thôi... nế'u như yêu nhau mà khô'sở vậy thì cách tồ't nhắ't là quên nhau đi, anh ạ! Yêu anh, em cô' đơn lắ'm! Là hai đường thẳng cắ't nhau một lâ'n và mãi mãi không bao giờ gặp lại.

Valentine buồ'n.

Dành tặng một bông hô'ng cho những ai đang yêu và được yêu.

5. Lang thang với trái tim cô đơn

Tan sở, tôi lang thang khắp trung tâm mua sắm thành phố, lê bước với trái tim tan vỡ. Những lúc tôi buồn thì rất tốn tiền. Sáng hôm sau, tôi lang thang đi shopping để thỏa mãn “dục vọng” của mình. Những thứ muốn có cuối cùng đã có được. Quá đã là đã, kìm chế suốt bốn tháng trời cơ mà! Giờ chỉ còn đi cà y tây tiền Tết về tặng quà cho anh chị em bố mẹ. FA khổ cái sắm sửa, diện đồ cho đẹp, xúc nước hoa thơm lừng xong đã p mê đi ngủ. Có ai quan tâm đâu? Còn anh, anh có còn vào Facebook của tôi đọc xem tôi than thở số ng chết ra sao nữa không? Sau này lấy vợ, anh có dành cho tôi một góc nhỏ trong trái tim hay sẽ quên sạch sẽ? Anh lên Face nghe tôi than thở sẽ cảm động hay gào thét: “Làm ơn đừng nhắc tôi nữa, đừng gọi hô n tôi nữa!”?

Tôi cứ thế đứng ngây ra trước quầy bán đồ mùa đông ở khu mua sắm. Còn nhớ, khi mới yêu tôi, anh cứ ôm bụng cười ha hả, anh bảo không được nói chuyện với tôi, anh không chịu được. Còn giờ đây, tôi chỉ là người tượng tượng ra tương lai của anh với hoài ức của anh về tôi mà thôi. Số trời thật nghiệt ngã!

“Em mua gì, cô gái? Chị có mấy kiểu áo măng tô đẹp lắm này!”
Chị bán hàng thơn thớt nói cười mời chào tôi.

“Em định mua khăn choàng ạ!”

Cơ mà Sài Gòn không lạnh nên mấy đứa yêu mùa đông như tôi bày đặt diện áo lạnh khăn choàng nhìn bệnh bệnh. Mùa đông, đất trời buồn bã và ảm đạm thế này, tại sao chúng ta lại không tha thiết với nhau hơn? Sài Gòn quả là mảnh đất lý tưởng của dân FA, hùng hục kiếm tiền, mùi vị lạnh lẽo của mùa đông chỉ còn là kỉ

niệm thời thơ ấu... FA, thất tình, mùa đông nữa thì thôi rồi luôn. Sài Gòn, thành phố không có mùa đông, bởi vậy ai than lạnh lạnh nghe nhột quá nghe. Lạnh quái gì giờ này!

Tôi nhìn lướt qua hàng mũ len. Anh đã từng mua cho tôi một cái như vậy. Anh đã từng đặt vào tay tôi rồi nói: “Lên Đà Lạt hưởng tuấn trắng mặt với anh, em yêu nhé!” Tôi cười tủm tỉm như trẻ con được quà. Thời thiếu nữ tuyệt đẹp, tôi đã từng mơ mộng điều này, cùng người mình yêu đến nơi đó. Còn bây giờ, chỉ nghe đến cái tên địa danh thôi cũng đã thấy đau lòng rồi. Là quê hương của anh hay nơi mà chúng tôi hò hẹn sẽ đến, chỉ cần nghe tên gọi thôi, tôi cũng thấy tim gan mình tan nát.

“Em ơi, có lấy cái mũ này không?” Chị bán hàng sốt ruột giục.

“Tôi không lên Đà Lạt với anh đâu, đừng biến thái.” Tôi gắt lên theo phản xạ.

“Sao em?” Chị ả y tròn mắt nhìn tôi.

Tôi lấy cái mũ rồi tính tiền đi về, trong lòng ngập tràn những hình ảnh buồm bay về Đà Lạt - tuấn trắng mặt hút của tôi bên anh. Chiếc mũ len vớ vẩn này thật là tốt phước, vì sẽ có chẳng ai lên Đà Lạt nên mày hãy cứ ở yên trong tủ quần áo của tao đi nhé! Chúng tôi đã lặng lẽ chia tay mà không có bất cứ một tin nhắn nào vào ngày tháng năm đó. Chuyện tình của chúng tôi đã kết thúc trong câm lặng như thế!

Tôi lang thang trên phố, nhớ đến đêm đầu tiên chúng tôi trao nhau nụ hôn ngọt ngào, anh đẩy viên đá vào miệng tôi bất ngờ. Tôi sung sướng hạnh phúc biết bao! Lúc đó chỉ có hai chúng tôi, mọi thứ tuyệt đẹp như cổ tích. Khi chia tay anh, tôi có cảm giác như mất đi một phần cơ thể vì khi yêu anh, tôi đã yêu bằng cả thể xác lẫn tâm hồn mình, yêu cuồng nhiệt và say đắm. Ô! Đừng có nghĩ “yêu

bằng thế xác” là chuyện “trao thân” nhé! Tôi thuộc tuýp người giữ trình tiết cho người cùng tôi kí vào bảng đăng kí kết hôn cơ! Còn chuyện này nọ kia trước khi cưới, tôi chưa thử nhưng hi vọng ai đã từng trải qua cũng sẽ có một hồ i ức tốt đẹp.

Dù mùa đông Sài Gòn không quá rõ rệt nhưng vẫn là mùa của những kẻ đang yêu, và cũng là mùa gọi nên nhiều cảm giác chạnh lòng nhất bởi sự thiếu vắng tình cảm, những cái ôm, cái siết chặt... Những kẻ cô đơn vẫn chưa thoát khỏi những điều ám ảnh. Bản chất con người phải chăng là cô đơn?

Tôi tập thói quen không lên Face dầm dề nữa, tủi thân lắm! Hình couple ở mọi nơi, toàn cặp là cặp. Ôm áp hôn hít cho lắm vào, bung giường chiếu lên Face luôn đi, hứ! Đạo này, tôi PR tình trạng độc thân của mình hơi nhiều thì phải. Thôi kìm lại. Tôi đã sẵn sàng chiến đấu để bảo vệ trái tim tan vỡ của mình. Tôi đã cài bài hát We are never ever getting back together của Taylor Swift để làm nhạc chuông điện thoại rồi. Tôi đang rất nỗ lực để thoát khỏi sự nhớ nhung và ảo tưởng ấy. Tôi đang sử dụng sự tức giận của mình để vượt qua nỗi đau.

Nỗi buồn trong tôi cuộn cuộn như nước sông Hàn mùa lũ. Và nhiều lúc, tôi cũng không hiểu nỗi mình buồn làm gì thế không biết. Lần đầu tiên thất tình là năm mười tám tuổi, phải rời xa người con trai tôi yêu đầu tiên trong đời, tôi đã hát “Mưa trên biển vắng” trong nước mắt. Thực sự thì mọi tình ấy chỉ có chút xíu, thoáng qua thôi nhưng tôi lại bơi ra cho hợp thời, làm cho nó có vẻ vật vã đau khổ dữ lắm và người con trai đó cũng đóng tròn vai khi cùng rên rỉ, gào thét với tôi. Còn anh thì không, chỉ mình tôi đóng cảnh số, còn anh đóng vai kẻ vô tình: “Cô biến đi, tôi có người yêu mới rồi nên không muốn bị làm phiền nữa!” Ô, làm phiền là làm gì nhỉ? Thực sự tôi có chút khổ tâm nhưng khuôn mặt tôi hiện lên hai

chữ đó à? Tôi có soi gương nhiê`u lâ`n nhưng chỉ thấ`y trắ`ng và đẹ`p
thôi.

Ai là người nói với tôi những câu nói đau lòng ấy: *“Tôi có người
yêu mới rồi nên không muố`n bị làm phiê`n nữa.”* Anh đã cướp đi
linh hồn tôi kể từ khi thố`t ra câu nói ấy.

6. Tôi đã giảm được hai ký

Cho đến hôm nay, tôi đã thực hiện chế độ low carb⁽⁶⁾ một cách thành công. Tôi đã giảm được hai ký và hình như ngày xưa anh từng nói thích tôi gầy hơn thì phải. Và giờ nhờ thất tình, tôi gầy đi và lộ đường cong nhưng chúng tôi đã chia tay, tuyệt vời làm sao, tôi không biết nên vui hay nên buồn... Tôi chẳng thiết ăn uống gì nữa cho đến khi đi ngang qua tiệm bánh đậu xanh trên con đường tôi và anh đã đi qua. Tôi nhớ đã từng nói với anh: “Đây là loại bánh ngon nhất Việt Nam mà em từng nếm. Em có cảm giác như hạnh phúc đang nở bung nơi đầu lưỡi vậy.”

“Bánh ngon tuyệt em ạ, anh muốn truyền cảm giác này đến với mọi người. Đám cưới của chúng ta, anh sẽ cho tất cả mọi người nếm thử.”

Thế mà anh đã đi đâu? Đám cưới trong mơ của tôi đâu rồi?

Hôm nay, người nông dân vẫn phải đi làm. Còn anh, anh có nhớ tôi một chút nào không? Một chút thương xót cũng không? Một ngày nào khác nữa, tôi lang thang trong thành phố này như một linh hồn đau khổ. Anh thật tuyệt tình. Tôi muốn nói với anh nhiều lắm!

Anh à, em vẫn chưa quên được anh, vẫn không ngừng quan tâm anh. Sau này, anh có bị cấm thêm vài cái sừng nữa thì hãy nhớ đến em, người con gái chung thủy và yêu anh nhiều hơn anh yêu em này. Em biết anh thích gái xinh mà nên chuyện bị cấm sừng là lẽ dĩ nhiên. Chúng ta biết nhau giữa dòng đời. Một dòng tin nhắn, một lời hỏi thăm cũng không. Anh đang lên giường với ai hay ôm bắt đấm c kỳ tử em cũng không biết nữa. Anh còn nhớ em không, dù chỉ một chút? Em luôn tự hỏi trong đầu như vậy. Em

ngĩ, một cô gái ngộ nghĩnh, cá tính và chấ t như em - như lời anh vẫn nói - thì không thể nhanh chóng trở nên nhạt nhòa trong anh đâu, anh nhỉ? Em câ u mong anh rúc đầ u vào Face mỗi ngày, ghé vào tường nhà em liên tục như anh vẫn thường check mail cá nhân của mình. Anh biế t đầ y, ngày nào em cũng chụp hình và up status chiêu đấi bạn bè cả.

Tôi chỉ muố n móc trái tim mình ra cho người nhìn tận mắ t, sờ tận tay và hét lên: Xem đi, đây chính là trái tim cuồ ng nhiệt của tôi đầ y... Trái tim tôi là thật, tình yêu của tôi là thật và nó đang nóng bỏng trên tay tôi...

Facebook quả là bà mớ i mát tay. Chúng tôi say sưa chat đế n tận một, hai giờ sáng lúc mới yêu nhau, ton hót, nịnh bợ nhau, mang đế n cho nhau những lời có cánh nhưng hiện tại nó đã trở thành “công cụ báo thù”. Tôi lên Face ri rả hã ã ng ngày rã ã ng tôi cô đơn và buồ n đế n thề nào khi anh bất ngờ rời xa - cứ như anh là một kẻ tội đồ . Tôi hai mươi ba tuổi, quá khờ khạo, đã làm nhiề u thứ điên rồ , nổi loạn chỉ để tìm hiểu xem mình là ai.

Lúc đang chạy và thở phì phò như ngựa trên máy tập thể dục thì tôi nhận được tin nhắ n của Kim. Trông cô á y có vẻ hạnh phúc với gã đẹp trai á y.

“Hôm nay, tớ đi chơi với Kiên. Tớ rấ t háo hức, tớ sẽ diện bộ đầ m dài đẹp nhấ t, mang đôi giày cao gót xinh xấ n nhấ t. Cậu á y nói muố n ở bên tớ cả ngày hôm nay.”

Tôi nhắ n tin lại: “Tận hưởng buổi đi chơi với tâ t cả các giác quan nhé, cô gái!”

Tôi không biế t đế n khi nào thì Kim sẽ phát rồ nhi? Tôi thật bệnh hoạn. Nhìn những cặp đôi hạnh phúc, tôi chỉ tưởng tượng ra viễn cảnh trời long đầ t lở, sắ m chớp đùng đùng, nữ chính nước

mắ t đầ m đầ, nam chính đau khổ, tang tóc mà thôi. Mục đích tôi xuố ng Trái đấ t chỉ là để hóng các chuyện tình xảy ra xung quanh mình và hoài niệm về anh thôi sao? Thật chán như con gián!!! Tôi cắ m khăn bông, chạy vào phòng tắ m, mặc cho nước từ vòi sen dội xố i xả vào mặt, bao muộ n phiề n trôi theo dòng nước, trả hế t lại năng lượng và nhựa sớ ng cho tôi.

Tôi bắ t đầ u lập danh sách những chàng trai nóng bỏng mà mình thích. Tôi không thể thua kém Kim trong khoản hẹn hò được:

Chàng trai đầ u tiên là Triển Chiêu Hà Gia Kính. Không thể! Anh á y và tôi không thể đế n với nhau được. Chúng tôi quá xa xôi, ngàn dặm cách trở.

Sế p chẳng? Người đàn ông một vợ hai con đáng kính, hình tượng người chồ ng tuyệt vời trong lòng tôi. Kịp nghĩ đế n hai người và tôi không muố n nghĩ tiế p nữa, vì người thứ ba thể nào cũng là anh, tên anh sẽ nhảy vào danh sách này mắ t!

Tôi “cho phép” anh nhớ tôi, nghĩ về tôi. Mỗi ngày không nói chuyện với tôi, hãy nói rằ ng anh rắ t nhớ tôi, nhé? Tôi biế t, xa tôi là khoảng thời gian kinh khủng nhắ t cuộc đời anh. Hãy nói rằ ng anh xăm tên tôi lên cánh tay để tôi chấ p nhận anh, bắ ng lòng trở về bên anh. Hãy làm điề u đó, chúng ta hãy quay lại với nhau để chứng tỏ cho cả thế giới này biế t họ không thể cười cợt vào mộ i tình của chúng ta. Tôi biế t anh muố n nói với tôi rằ ng hai đầ ra mình hãy sớ ng cùng nhau cả trăm năm, để anh được đố i xử tớ t với em, được sớ ng trong tình yêu của em và trao cho em một tình yêu trọn vẹn tương tự.

Lại nhớ những ngày đầ u tiên tôi chấ p nhận yêu anh mà không được công khai, nên làm một nửa của anh thực sự rắ t khổ. Chúng tôi không thể nắ m tay đi dạo thoải mái trên đường, không thể hò hẹn

chỗ đông người. Anh có thể sẽ nghĩ đến những hi sinh của tôi mà quay lại với tôi không? Sau khi chia tay tôi, hãy nói rằng anh chưa bao giờ thôi nghĩ về tôi và tôi chính là tình yêu đích thực của cuộc đời anh, có được không?

Trước khi hình ảnh anh xuất hiện, tôi cần phải xóa lại tinh thần và tát máu bết tai vào mặt mình cho tỉnh. Hãy yêu đi, ngày biết yêu rồi bạn sẽ thấy tình yêu ấy làm bạn mỗi ngày một hao mòn hơn. Tình yêu giống như trò lượn siêu tốc, trở lên thật sướng và sau cùng là... nôn mửa.

Cũng chẳng biết nữa, hình như, đã lâu rồi, tôi mới lại một mình. Mỗi ngày với tôi đều là cặm cụi mở cửa, khóa cửa, ăn, nấu nước, uống nước, online, cọ toilet, dịch bài rồi đi ngủ. Ừ thì một mình, rất tự do và thoải mái, thỉnh thoảng muốn nghe nhạc thì đeo tai nghe vào rồi hát theo âm điệu mà chẳng sợ làm phiền ai, cũng chẳng sợ... mất thể diện. Thậm chí, khi mệt mỏi người, tôi sẽ gieo mình xuống ghế sofa nằm như chó má c mưa, quần áo mỗi nơi một thứ. Vì anh sẽ không còn chui vào phòng tôi mà phàn nàn hay đánh giá một lần nào nữa. Chỉ là, thỉnh thoảng, khi đi trên đường, vào quán ăn, thấy người ta có đôi có cặp, có bạn bè đùa giỡn rôm rả, bất giác tôi cũng thấy vai mình co lại.

Ừ, chỉ là thỉnh thoảng thôi.

Tôi cũng buồn chứ!

7. Quân sự tình yêu

Sau buổi chiều hôm ấy, Kim và tôi cùng nhau chat Skype. Cô òa khóc: “Anh ấy ra sức chiều chuộng tớ, ôm tớ thật chặt nhiều lần và nói: “Anh xin lỗi.” Thế rồi, anh ấy bất ngờ nói lời chia tay.” Hóa ra, anh ta chọn một ngày chiều chuộng Kim hết cỡ để nói lời chia tay à?

Đêm đó, Kim vừa đi bộ trên phố vừa khóc. Mưa bắt đầu rơi, cô ấy đi mãi đi mãi, cuối cùng cũng đến nhà tôi và đập từng tiếng nặng nề lên cửa kéo tôi ra.

“Kiên? Kiên “lái máy bay” sao?”

“Ừ!”

“Chị đó hơn Kiên bao nhiêu?”

“Hai tuổi. Kiên quyết tâm theo người đó rồi.”

Đêm đó, Kiên mất tin cho Kim. Kiên nói trước giờ quen Kim chỉ là trong lúc buồn bã mà thôi, chứ người Kiên yêu thật sự là chị Lan. Kiên còn mất tin tàn nhẫn hơn nữa: “Đừng bao giờ liên lạc với Kiên nữa.”

Lời đề nghị chấm dứt hay tạm thời dừng lại - về mặt bản chất đều như nhau. Khi người con trai còn yêu thì họ sẽ tìm mọi cách để níu giữ, còn khi hết tình cảm thì họ lơ lửng để con gái chán nản rồi tự buông tay. Kiên yêu “máy bay bà già”. Cậu ấy lại muốn làm “phi công” chẳng? Cậu ấy đã bất chấp dư luận, cha mẹ để theo chị ấy, người con gái lớn hơn mình hai tuổi đó. Chúng tôi - Kim và tôi - thường hai gọi hai người họ là má con. Thật không thể tin được! Họ đã

quay về với nhau. Tôi có chút ngưỡng mộ Kiên. Cậu ấy đã quyết tâm theo đuổi mọi tình chị em bị ngăn cấm đó. Cậu ấy đã làm tròn cả hai vai, vừa cưa đổ cô bạn xinh như mộng của tôi, vừa nắm giữ trái tim của chị gái ấy. Cậu ấy quả là người đa tình, bông hoa nào cũng giữ trọn trong tay, quyết không buông bỏ. Ô, cậu ấy đã làm được vậy! Tôi nên ngưỡng mộ con người này hay nên khinh bỉ đây?

Tôi càng thắc mắc khi một số người yêu nhau rất kì cục như Kim và Kiên. Vừa cặp với Kim lại vừa lả lơ với máy bay bà già. Một đũa thì tình cảm mập mờ, chỉ tìm đến bạn mình khi có ham muốn sau đó thì đá văng dẹp người ta đi. Thế nào mà nhận lời yêu một người rồi hứa chắc sẽ không bên đâu và hằng đêm vẫn tư tưởng về hình mẫu hoàn hảo khác của hắn? Đòi thật buồn! Yêu đương kiểu đây, tôi thà dứt áo bỏ đi, đâu không ngoảnh lại.

Từ bao giờ, chuyện tôi thất tình và phát ngôn như đúng rồi về tình yêu đã trở nên nổi tiếng? Mạng xã hội thật ghê gớm, bạn bè ai cũng biết tôi buồn. Kim cũng buồn. Cô ấy và tôi đã xích lại với nhau, sưởi ấm cho nhau, an ủi nhau, xoa dịu những đón đau cho nhau. Tôi đã trở thành quân sư tình yêu của cô ấy tự bao giờ, đêm đêm chuyện trò với cô ấy về tên người yêu cũ đa tình kia rồi lại buông vài câu triết lý mà tôi lượm lặt được ở đâu không nhớ rõ.

Có lẽ tôi là đứa con gái có lý lịch sạch sẽ nhât thành phố này: đi làm, đi học xong về nhà “luyện tay” với bàn phím; không chơi bời, nhảy nhót, hút chích, nhảy đầm gì cả; không trai gái yêu đương gì luôn. Và tôi sẽ sống cuộc sống trong sạch và thanh bạch này đến cuối đời chăng? Mục đích của một số người khi đến Trái đất này là để làm tôi siêu siêu buồn. Còn mục đích đến Trái đất của tôi là suy nghĩ về họ. Tâm hồn tôi cũng thực sự mất đi khi anh ra đi. Trai - một khái niệm tôn thời gian và chất xám.

Việc tôi thất tình, tan vỡ với mọi tình hai năm có lẽ ai cũng đã biết, họ bắt đầu thù ghét đủ kiểu. Người ta đồn có “người thứ ba” xen vào giữa hai chúng tôi. Người ta nói tôi đã khóc hết nước mắt khi chờ đợi anh trong tuyệt vọng. Mọi việc hoàn toàn là bịa đặt. Những câu chuyện được thù ghét buồn tẻ đến mức tôi không mấy bận tâm. Thế nhưng, lời đồn cứ như đúng rồi, những con tim tan vỡ trôi dạt về phía tôi, họ tìm tới tôi như tìm đến một người đồng cảnh ngộ.

Đạo này, những con tim tổn thương và những người thất tình cứ tìm tới tôi trò chuyện: ba tháng yêu nhau có, bốn năm yêu nhau có, sáu năm yêu nhau cũng có, nhá tin đủ kiểu... Đi cà phê bệt cũng gặp, tôi mò mặt tới đâu cũng gặp! Có lẽ, nên trao cho tôi một cái tên danh dự là giáo sư tiến sĩ tình yêu học đi, thật có tiếng tăm mà. Họ bảo nói chuyện với tôi vui đi mấy ký nổi buồn do tôi bựa quá! Thật ra thì tôi chẳng hiểu gì chuyện tình cảm của họ vì tình cảm mà, ấm lạnh tự thân biết rõ, nhưng làm họ cười thì đúng là nghề của tôi.

Hôm đó, chị ấy hẹn tôi ra một quán cà phê rất xinh đẹp của thành phố. Dù chỉ là cà phê cóc thôi nhưng mọi thứ rất tuyệt vời: có gió nhẹ, có những đôi nam thanh nữ tú dập dìu, có hai trái tim thất tình đang tìm đến nhau. Lâu ngày không gặp, chị Hoa - người bạn cũ của tôi - vẫn làn da trắng muốt như sứ nhưng khuôn mặt đã không còn tươi tắn, đôi môi nhợt nhạt, nhưng chẳng ai dám phủ nhận một sự thật chị ấy rất xinh đẹp, dù đang phải chịu tổn thương của mọi tình đã qua.

Tôi thẳng thốt: “Không thể tin được, anh chị chia tay nhau rồi ư?”

Giọng chị chua xót: “Anh ấy có người yêu mới rồi, nên em đừng ấn like photo hay status của anh ấy nữa. Hình anh ấy chụp lên là với người mới đó, còn status tình cảm không phải dành cho chị đâu.”

Tôi hơi buồn cười, chị ấy dặn dò tôi kĩ lưỡng và chu đáo như vậy, bảo tôi đừng nhá n like trên Facebook anh Nam, bạn chung của tôi và chị, cũng là người yêu của chị. Tôi không thể tin vào tai mình, con người đang đứng trước mặt tôi đây là người mà tôi vô cùng ngưỡng mộ. Chị ấy có mọi tình đẹp như thơ thời sinh viên kéo dài suốt bốn năm. Chị ấy chiều người yêu cực kỳ, nấu ăn rất ngon lại khéo tay, rất kiệm câu chữ chứ chẳng lảm nhảm như tôi, luôn luôn tình cảm, ngọt ngào, dịu dàng, nhẹ nhàng... Là mẫu người yêu không thể chê vào đâu được. Thế mà anh ấy lại rời bỏ chị? Không thể tin được! Tôi thường là người bị tổn thương sâu sắc sau khi chia tay. Trong quãng thời gian yêu đương mặn nồng, cả hai đều có lúc nếm trải nỗi buồn. Tuy nhiên, sự phản bội mới là đau khổ đáng sợ nhất. Tôi nghĩ mọi người nên hiểu một điều rằng: chúng ta cần phải có trách nhiệm với sự lựa chọn ban đầu của mình, không nên dễ dàng thay đổi và làm tổn thương người khác.

“Chị nhá n tin cho anh ấy, nhưng anh ấy không trả lời!”

“Anh ấy tố ng chị vào danh sách đen rồi. Anh ấy muốn tránh mặt nên mới làm thế!” Tôi nhin không nổi nên chêm vào, đó chính là hình ảnh của tôi vào cái ngày định mệnh đó, tiếng tin nhá n tí tít, vô vọng, thiếu não.

“Ừ! Anh ấy đã làm thế. Tại sao em biế t?”

“Em hiểu mà, vì trước đây, em đã từng bị bạn trai chặn số. Nếu đàn ông nói là muốn tạm thời dừng lại thì chín mươi phần trăm là chia tay rồi.”

Mọi nỗ lực liên lạc đều vô vọng, hoàn toàn vô vọng. Cơ mà... làm được gì đây? Dù bạn có làm hết khả năng của mình đi chẳng nữa nhưng cũng để làm gì? Cũng chẳng có kết quả gì.

Có duyên thì sẽ gặp lại, nên vợ nên chồng.

Vô duyên như chó chạy ngoài đồng, đi mãi không về.

Thường đàn ông có thói quen im lặng trước mọi tình huống. Từ những giận hờn vu vơ cho đến những quyết định quan trọng như tiếp tục hay yêu lại từ đầu... với người khác. Có thể im lặng là vàng, nhưng nếu anh ấy cứ tiếp tục im lặng thì sẽ chẳng phải là cách hay cho việc giải quyết những mâu thuẫn của cả hai. Không có bất kỳ phản hồi nào thực sự sẽ khiến phái nữ chúng ta trở nên khó thở, chìm vào khoảng không im lặng đó, tự dằn vặt mình, không biết nên làm thế nào hay dừng lại mọi chuyện. Tôi lại thấy hình ảnh của mình trong câu chuyện của chị, những đêm sau khi ngủ dậy, nghẹt thở và khó chịu. Bí quyết cắt đứt đôi người yêu cũ, lẹ lắ m, nói ba chữ: “Tao đồng tính”, “Tao chuyển giới” hoặc phũ phàng hơn là: “Tao có người yêu mới rồi nên không muốn bị làm phiền nữa”. Anh ấy đã chặn số chị, quá thông minh!

Tôi không chịu nổi, liền buột miệng: “Trời ơi, những bốn năm cơ đấy chị. Em số c quá!”

Chị cười buồn: “Anh Nam không chịu được đến bốn năm đâu, bọn chị chỉ được hai năm thôi, vì mất hai năm là trong tình trạng giận nhau, không nói chuyện với nhau rồi.”

“Thế là chị bị că m sùng à?”

“Tức lắ m em ạ, chị chỉ muốn phá tan nát cặp đó ra, tan ngay lập tức ấy.”

“Người mới, cô ta có quan hệ gì với anh Nam?”

“Là bạn cùng dãy trọ, có một thời gian, chị quên gọi điện đánh thức anh Nam dậy và thế là con bé đó thay chị làm việc đấy. Đó là khoảng thời gian chiến tranh lạnh. Bất ngờ từ việc cãi nhau ở quê.”

Thôi chết chị rồi, hôm qua, tôi thấy một chiếc bánh gato trên Facebook của anh Nam, hóa ra là dành cho cô gái cùng dãy trọ. Hóa ra là kỉ niệm ngày tình yêu của họ. Chiếc bánh đó được đặt làm avatar cứ như muốn nói rằng hôm nay là ngày kỉ niệm tình yêu của chúng tôi, mong cô đừng quá rầy rầy nữa, người yêu cũ ạ! Trời sinh tôi vốn tò mò với diễn biến của những câu chuyện tình yêu, vì thế tôi hóng hớt vô cùng, tạm thời quên đi nỗi đau cào nát ruột gan của mình: “Hôm hai anh chị ở quê, tại sao lại cãi nhau ạ?”

“Hắn chờ bạn gái đi họp lớp và chị không chịu nổi.”

“Đó phải chăng là lý do duy nhất? Chị quá ghen tuông đến độ mất cả lí trí rồi.” Tôi nhin không nổi nhảy vào nói thêm câu nữa.

“Còn nữa, chị không có thời gian để uống cà phê với anh ấy mỗi ngày. Ước gì chị có thời gian, nhưng không thể, sau khi tốt nghiệp đại học, mỗi người làm mỗi nơi...”

“Cuối cùng, anh ấy nói gì?” Tôi lớn tiếng.

“Hắn nói hắn muốn bình yên. Ở bên người yêu mới, hắn có đi đâu đó, còn bên chị thì không. Hắn nói chỉ có việc chờ bạn thân đi họp lớp mà chị cũng kiểm soát, hắn không chịu nổi tính chị nữa.”

Chị kể thêm, chị từng quản lý bạn trai rất chặt chẽ. Tôi nhớ lại anh Nam thường xuyên than thở với tôi về sự thiếu niềm tin trong tình yêu của chị, rằng chị Hoa luôn cố tình liếc trộm tin nhắn mỗi khi anh mở ra đọc.

“Và ba ngày liên tiếp, trong lúc giận nhau, chị không nói chuyện trực tiếp với hắn, còn hắn thì im lặng. Nhưng bọn chị yêu nhau cơ mà, không cần nói hắn cũng phải hiểu người mình yêu muốn gì chứ?”

“Chị nghĩ rằng anh ấy sẽ hiểu mọi thứ về chị ư? Ô không! Hoàn toàn sai lầm. Anh ấy không phải nhà ngoại cảm, càng không phải thầy bói. Và người mới lại ở cùng khu nhà trọ với anh ấy, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén đấy!”

“Chị buồn lắm. Từ lúc đại học đến khi đi làm, đều là anh ấy kêu chị dậy. Vậy mà con bé đó chỉ làm việc đó vài lần, anh ấy đã xiêu lòng. Chị rất tức mình thái độ im lặng hàng giờ của anh Nam.”

“Và thế là chị cũng im lặng luôn, kết quả là gây ra những hiểu lầm không đáng có. Kết cục là ... đau khổ.”

“Sao em biết chị cũng im lặng luôn?”

“Vì em đã từng như chị nên em biết. Em và người yêu cũ cũng đã từng có những khoảng lặng như vậy, ngay cả cơ hội nói chuyện đằng hoàng, anh ấy cũng không muốn. Thế là em cứ lên mạng trút giận, cứ như đó là sân khấu cho em diễn kịch vậy.”

Người ta nói chỉ cần đôi bên ngồi nói chuyện đằng hoàng lại với nhau là có thể giải quyết vấn đề nhưng anh thì không. Ngay cả cơ hội nói chuyện trực tiếp anh cũng không thèm cho tôi. Tại sao chúng ta lại im lặng với nỗi buồn của mình?

“Hình của con đó đây này.” Chị chỉ vào màn hình di động.

“Trời ơi, kém sắc hơn chị nhiều lắm. Nét không đẹp, không sang bằng chị.” Tôi chỉ cô đào bói khuyết điểm của cô gái xa lạ kia hòng giúp chị bạn mình hả hê một chút.

“Nhưng cuối cùng, anh Nam lại chọn nó, không phải chị.”

“Chỉ vì anh ấy muốn bình yên sao?” Đến lượt tôi thở dài.

Tôi nhìn chị sừng sốt, cô gái với khuôn mặt dịu dàng, làn da trắng như hoa như ngọc, phong cách nữ tính sang trọng lại chịu thua nhan sắc tầm thường đó ư? Điểm gì ở cô gái kia níu giữ chân anh Nam? Thời đại nào đây? Người ta lấy người yêu ra trang trí yên xe, ai mà chẳng ham da trắng mịn, mỏng cong, mắt đôi hờn, ăn mặc thời thượng, mùi nước hoa quyên rũ? Năm tay một người con gái xinh đẹp sao lại không hãnh diện hơn một cô gái kém sắc cơ chứ? Nhan sắc, thật sự anh không mê đắm sao? Tôi từng nghĩ, có những nguyên tắc để một người yêu bạn đắm đuối nhưng tôi đã lầm. Tình yêu thực sự rất khó nói.

“Ừ, chị nghĩ, nếu bỏ được anh Nam, biết đâu chị sẽ gặp được người khác tốt hơn thì sao? Như vài cuốn tản văn chị đã đọc, có thể khi năm tay người sau, chị sẽ thêm cảm ơn ngày xưa anh Nam đã buông bỏ chị cũng nên. Nếu là chim, chị ước mình sẽ bay ngang qua và ị lên đầu anh ta một phát.”

Thật ra, chị và em đều là phụ nữ cả, không cần thiết phải gồng lên như vậy đâu chị. Dù cố gắng mạnh mẽ đến đâu thì bản chất chúng ta vẫn cứ là yếu đuối, mỏng manh dễ vỡ ản sau những lời nói cứng cõi kia...

“Chị dạo này sao rồi? Còn buồn nữa không?”

“Tôi nào trái tim chị cũng ghen lại. Không biết cảm xúc đó là gì. Là yêu hay là hận? Là tiếc nuối hay là không cam lòng buông bỏ?”

“Một năm trôi qua rồi mà chị vẫn còn nhớ à?”

“Không phải nhớ, mà là ám ảnh. Vì kết cục của chị thâm quá!”

Thực sự thì chỉ nên buồn bốn tháng thôi, không thì sẽ bị trâm cảm uất ức mà chết đấy! Và tôi thấy sao cảm xúc của họ giống

nhau thế : hết chữ người cũ, lãng mạ người cũ, nhớ người cũ, ghen tuông người cũ, tưởng tượng đủ kiểu nhưng cuối cùng vẫn còn yêu người cũ lắm. Ái tình thật đáng cay!

Có một điều tôi không nói với chị Hoa, đó là tôi vô cùng ngưỡng mộ anh Nam. Anh ấy sẵn sàng nắm tay người con gái kém sắc hơn người yêu cũ mà không chút đắn đo, công khai giới thiệu cho bạn bè mà không hề suy tính. Nếu tôi quay về bốn năm trước, cạnh thị năng độ, da nhòn nguyên chảo dầu, tướng ngồ , mặt xấu, liệu có ai sẽ can đảm nắm tay tôi mà tự hào giới thiệu hai chữ “người yêu” hay không?

Tôi thấy là người yêu của ai đó không quá chú trọng ngoại hình thật tuyệt. Họ sẽ yêu bạn dù bạn tự thấy bản mặt mình giống một con chó ngao, toàn tàn nhang, răng bạn vàng khè hay tay bạn đầy sẹo, chân bạn đầy lông, cũng có thể phải gọt “mỏ” bạn lại để xào với đậu que cho bớt dày và rộng hay cà mặt bạn cho láng mịn đến mức đi hồng chuột máy tính thì thôi, hoặc bạn mặc chứng hói đầu, tóc bạn có một hai sợi... Nhưng không sao, họ yêu thật! Yêu là phải thế, bạn không cần phải là hoa hậu họ cũng sẵn sàng yêu mọi thứ thuộc về bạn. Tuyệt nhỉ? Vì đẹp sẽ có người đẹp hơn. Da trắng sẽ có người trắng hơn. Dáng chuẩn thì sẽ có người cao ráo, thanh mảnh hơn. Mặt xinh thì sẽ có người mặt đẹp hơn. Đã là con gái là cứ phải đẹp!

Thích nhìn ngắm những thứ xinh đẹp phải chăng là bản tính của chúng ta? Có lẽ phải tu tâm sửa tính nữa mới yêu được vẻ đẹp tâm hồn tiêm ần đó, cần một trái tim sâu sắc hơn và một tâm hồn bao dung hơn. Ai đó từng nói: “Phụ nữ xấu thì không có quà” Tôi lại nghĩ khác: “Những thằng ngu thì sẽ không được quà.” Nên nhớ, Mark Zuckerberg lấy vợ nhan sắc “phình phồng” nhưng học bác sĩ ở Havard đấy nhé! Gái xấu nhưng cốt cách cao quý, nhân phẩm tốt đẹp thì sẽ đẹp lên, mặn mà lên từng ngày. Khi có người mở mắt chiêm ngưỡng nhan sắc của bạn, hãy nhớ rằng bạn đã từng là con tinh trùng

mạnh mẽ nhất. Có thể bạn không xinh nhưng bạn là độc nhất vô nhị. Còn hạng người cứ mở mắt là bình phẩm nhan sắc người khác thì có khác gì heo? Bà ý đàn của chúng giống nhau quá nên không chấp nhận một cá thể đặc biệt như bạn. Tôi trân trọng con người, con người là hoa đất. Còn những người dè bủ bạn vì ngoại hình, tôi chúc họ trường thọ để mỗi ngày lại được nhìn ngắm mình đang dần già cõi đi. Đạo này thịnh hành câu hát “*Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi anh!*” Ôi! Bắt chấp sao nổi khi giờ đây, người ta cứ coi trọng ngoại hình là trên hết?

“Chị sợ sau này nếu yêu ai đó, chị sẽ tiếp tục như vậy, chiếm hữu người ta, ghen tuông quá mức và không cho người yêu không gian riêng.” Chị Hoa thở dài thườn thượt, nâng cốc cà phê ngang mặt.

“Chị đừng như thế! Là anh Nam không hợp với chị. Mỗi người có một gu riêng mà. Sẽ có người chịu được tính cách của chị. Nhưng người đó không phải là anh Nam.”

Sau mỗi cuộc tình thất bại, ngoài lí do cảm sùng người yêu ra (lý do này thì khó chấp nhận), các cô gái sẽ cảm thấy tổn thương và dằn vặt vì những lý do sau: Có phải mình quan tâm người yêu quá mức không? Có phải mình kiểm soát cuộc sống anh ấy quá đáng không? Có phải mình luôn làm anh ấy mệt mỏi và áp lực? Có phải mình luôn làm cho mối quan hệ này trở nên nghiêm trọng? Có phải mình không nên sáng tác truyện dựa vào ex cũ, anh ấy không xứng đáng bị như vậy, anh ấy có làm gì đâu? Có phải mình làm anh ấy chán ngán rồi không? Vân vân và vân vân. Lòng tự tin cứ thế vỡ vụn dần. Sau tất cả mọi chuyện, cô ấy sẽ cảm thấy tự ti kinh khủng và luôn sợ mắc sai lầm, sợ mọi chuyện tái diễn y như thế với mối tình mới. Những cô gái ấy sẽ lang thang như cái xác không hồn đến những tòa cao ốc của thành phố này, những tòa nhà lạnh lẽo không chút sinh khí chỉ để làm việc như những cái máy, chán

nản trong những tuấn đầ u tiên cô đơn và đau đớn vì lỗi lầm của mình... Còn người yêu cũ của họ thường chọn cách im lặng và sống ngoài vòng phát xét của trái tim. Ấu cũng do duyên nợ quá nặng, kiếp trước nợ nhau, kiếp này trả xong nợ thì ra đi: *Anh không quan tâm đầ y, em có chết ở đầ u cũng là việc của em!*

Thường thì khi kết thúc một cuộc tình, ai cũng có lỗi sai. Mình sai lầm ở đầ u thì người ta mới không thích mình? Còn người ta, mới mở mồm đã nói dù cô có nhảy lầu hay đụng xe, tôi cũng không quan tâm, tôi không sợ ma nên tùy cô, bla bla bla... Bởi vậy, tốt nhất chỉ nên xem tình yêu là gia vị của cuộc sống mà thôi. Yêu được thì yêu, không yêu thì biế n. Biế n đầ y cá, làm quái gì có chuyện em đợi anh. Chỉ có điề u... cho đầ n nay... chưa ai làm em rung động ngoài anh...

Tôi nhớ lại lời anh, người yêu cũ: “Em đừng lúc nào cũng âm ỉ lên như vậy.” Tôi đã kể cho chị ấy nghe những anh chàng sợ những cô nàng mạnh mẽ, ăn nói lớn tiếng, bốc đầ ng. Anh yêu tôi nhưng lại không ủng hộ cách sống của tôi mà bị nó làm cho sợ hãi. Tính kiểm soát người yêu của chị ấy cũng vậy, là bản tính, quá yêu nên cứ giữ cho riêng mình. Làm sao người con gái như chị lại chỉ muố n anh gói gọn trong ba mớ i quan hệ: gia đình, đầ ng nghiệp và người yêu. Chị ấy sai nhưng con tim cũng đã phải trả giá vì tổn thương rất nhiề u.

“Nhiề u lúc, chị ước anh chỉ có hai mớ i quan hệ trong cuộc đời này là gia đình và chị. Anh hãy xem chị như người thứ hai quan trọng sau gia đình anh. Còn lại anh tuyệt giao, không liên quan đầ n cuộc sống của ai cả.” Mắ t chị buồ n thật buồ n nhìn vào khoảng không xa thẳm.

Bia đã khui, trời về đầ m càng lạnh. Hai trái tim tan vỡ lại cụng ly chan chát. Chị vẫn vào Face anh ấy mỗi ngày mặc dù hai người đã unfriend nhau từ lâu. Chị dùng hàng giờ để phân tích những điề u anh Nam nói, lật lại những ngày cũ, thậm chí cả những điề u bình

thường như lời anh hỏi thăm ai đó hay cuộc nói chuyện với chị gái anh ấy trên Facebook thôi cũng làm chị tan nát. Yêu nhau ngọt ngào hai năm, dùng dằng thêm hai năm, giờ như người xa lạ, một milimét cuộc sống của anh cũng không còn có sự hiện diện của chị nữa. Thật là chua xót! Mỗi ngày đi qua bạn lại cảm thấy mình yêu đương cuồng nhiệt hơn, si tình hơn, nhưng cũng căng thẳng cực độ như gái tiêng mãn kinh, liêu lĩnh, ngang bướng, dễ nổi nóng, phát điên cho sự vô tâm, lạnh lùng của người yêu cũ; tuy nhiên lại phẫn khích đến cực độ khi người cũ tỏ ra quan tâm bạn dù chỉ là một chút, họ dễ dàng gây ra cho bạn bất kỳ sự liên tưởng hay hỗn độn nào. Bạn luôn trong trạng thái phức tạp, đau khổ, rối loạn, chịu đựng cho những ngày tháng đen tối đó.

Tôi nhìn thấu nỗi đau của chị ấy nhưng không thể làm gì được. Tôi đọc được suy nghĩ của chị, tôi biết chị cảm thấy mình ác độc như thế nào vì đã quản lý người yêu quá nhiều. Có nhiều người con gái như vậy, có vẻ hơi biếm thái, khắc nghiệt, nhưng sao không ai nghĩ rằng họ quá yêu nên mới mong muốn kiểm soát? Có lẽ đó là với chị, anh Nam chưa phải là bên cuối cùng. Sẽ còn ai đó trong cuộc đời này chấp nhận cá tính lạ lùng đó của cô gái dịu dàng, thực nữ này, sẽ đủ bao dung và rộng lượng hơn để che chở trái tim, tính cách khác thường ấy, người đó chắc chắn không phải anh Nam. Thực sự thì tình yêu mà, làm gì có chuyện công bằng, sẽ có người yêu ít hơn, người yêu nhiều hơn. Chung quy thì mọi chuyện trên đời này bạn đều có thể tìm chế được. Muốn nín là nín, muốn nhịn là nhịn. Nhưng chuyện tình cảm thì không, bạn không thể điểu khiển được tình cảm của người kia dành cho bạn. Tôi cầu mong chị sẽ gặp được một người đàn ông thuộc về riêng mình.

Tôi nhìn theo, tiễn chị một đoạn về nhà, vai gầy dáng mỏng đi hun hút vào con hẻm, không biết chị sẽ ở túp lều hay lâu đài nào đây? Vẫn một mình như thế ... Tôi nằm mơ, tôi thấy những giọt

nước rơi trên mặt mình, chẳng nhẽ là tôi quên khóa vòi nước hay sao? Tôi đâu biết là những giọt nước mắt của chị... Tuổi trẻ của chị viết thêm những dòng mới, những năm tháng khổ vì tình... Tôi chợt nhớ chị ở quãng đời đại học năm hai, năm ba. Khi đó, chị chưa có sự nghiệp gì, chưa có nhiều tiền và tình yêu thì gần như là tất cả cuộc sống. Tôi nhớ hai người họ, tay trong tay tình tứ, dành cả buổi chiều hay buổi tối để ngồi tâm sự với nhau trong ký túc xá. Giờ tất cả chỉ còn là kỉ niệm...

“Em vẫn ổn chứ, không sao chứ cô bé?” Lời cuối cùng chị nói với tôi.

“Em ổn.”

Mặc dù khẳng định cần phải đổi mới nhưng tôi không thể thay đổi hoàn toàn con người mình. Dường như mối tình với anh đã lấy mất của tôi quá nhiều tâm trí và sức lực. Tôi đã rất suy sụp về tinh thần, tôi không dám nói không. Đáng lẽ ra, tôi nên dành toàn bộ thời gian cho công việc và công việc.

Khi yêu, tôi mù quáng, thực sự chỉ đắm chìm trong tình yêu. Tôi chỉ muốn về nhà, lên mạng, chờ nick anh sáng và đắm chìm trong những lời ngon ngọt, quên đi thực tại. Tôi đã từng nấu cháo điện thoại với anh xuyên lục địa, tất cả tất cả màn hình chat với người khác chỉ để inbox cho anh. Mỗi lần vương vẩn tình yêu, tôi lại thiếu tập trung vào công việc. Tôi nhớ mình từ đứa con gái thích ngủ sớm chuyển thành con cú đêm vì người yêu đầu của tôi chỉ thích online “giờ thiêng”, kết quả là làn da đầy mụn và đầu đẹp thôi rồi. Tôi không ngại hi sinh bản thân, dù không được đền đáp, tôi cũng vô cùng mãn nguyện. Có một thứ gì đó tồn tại xung quanh rất khó hiểu, cảm giác giống như đang sống trong thế giới màu hồng, tôi và anh đan tay nhau hạnh phúc, vô cùng ngọt ngào và lãng mạn. Thế rồi... anh biến mất khỏi cuộc đời tôi.

Tôi không phải là người có trái tim bao la, tình yêu trải dài khắp muôn nơi. Người mà tôi muốn nói chuyện suốt đêm chắc chắn là người mà tôi muốn chỉ cho họ thấy tâm can mình, hoặc là tôi rất tin tưởng, hoặc là người tôi rất yêu. Hầu hết chuyện với tôi là may mắn của họ và là điểm phúc của tôi. Tôi nguyện mù mịt vì ái tình. Tôi lại nhớ khoảng thời gian anh đã ở bên tôi. Anh đã từng rất yêu tôi, tôi thì luôn yêu anh, nhưng giờ đây khi bên nhau, anh đã không còn cảm thấy vui vẻ nữa. Sau nửa năm hẹn hò, tôi bắt đầu nhận ra, mình... không phù hợp với anh. Anh sống nội tâm, trầm mặc, còn tôi thì hướng ngoại, thích náo nhiệt. Anh không thích cuộc sống giao thiệp với quá nhiều người, không thích hòa vào đám đông để đi dạo, uống cà phê, anh chỉ muốn ở nhà nói chuyện với tôi, tôi cũng đều vui lòng chấp nhận. Chuyện tình cảm rất phức tạp, có hạnh phúc và khổ đau, và cả sai lầm. Tình yêu luôn tồn tại trong tôi và tôi luôn khao khát được yêu. Sao anh không chịu hiểu người phụ nữ còn hận là còn yêu? Sao anh không chịu hiểu cho tôi?

8. Một đoạn văn có ý nghĩa

Một số người xem tình yêu là cả cuộc đời họ. Mục đích họ đến Trái đất là để tìm kiếm tình yêu đích thực hoặc một tâm hồn tốt để nương tựa trong khi một vài người khác lại chỉ xem đó là gia vị cuộc sống. Mọi chuyện xảy ra trong cuộc đời cũng có cái được, cái mất. Tôi không biết tôi được gì, mất gì sau cuộc tình này. Với nhiều người, họ cho rằng việc tan vỡ tình yêu là mất mát lớn, tuy nhiên, nó cho tôi những trải nghiệm sâu sắc. Nếu không có trải nghiệm này thì tôi sẽ chẳng bao giờ có được kỹ năng sống sót để vượt qua nỗi buồn.

Tôi đã từng đọc được một đoạn văn tiếng Anh đại ý là: *“Tìm thấy một người nào đó khiến bạn hạnh phúc cũng là một điều đáng sợ. Bạn bắt đầu dành tất cả sự chú ý của mình cho họ bởi họ khiến bạn quên đi những nhọc nhằn, mệt mỏi đang diễn ra trong cuộc sống hàng ngày. Họ là người đầu tiên bạn muốn nói chuyện cùng vào buổi sáng và là người cuối cùng tâm sự trước khi đi ngủ chỉ vì bạn muốn được bắt đầu và kết thúc một ngày của mình bằng nụ cười. Thật tuyệt vời nếu có một ai đó như vậy. Nhưng đáng sợ làm sao khi nghĩ về việc họ dễ dàng bỏ đi mang theo hết tất cả hạnh phúc mà họ đã từng trao cho bạn.”*

Chỉ một đoạn ngắn ngủi thôi mà khiến tôi đắng lòng, ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa. Bây giờ, thấy ai đau khổ vì yêu tôi cũng thấy kệ họ, không an ủi hay động viên gì sất. Càng đau khổ, tâm hồn càng sâu sắc. Trái tim càng tật nguyện thì sau này có rơi xuống hố đi chăng nữa thì cũng vẫn có thể đứng dậy với mọi việc một cách thản nhiên và tinh táo.

Tôi có cô đơn không? Có. Tôi có thất vọng, chán chường không? Có. Nhưng cuối cùng, tôi cũng đã vượt qua được đấ y thôi. Tôi thực sự không muốn chia sẻ cảm xúc của mình như những con tim thất tình khác vì mỗi lần kể chi tiết ra, tôi lại thấy đau đớn. Cảm giác như mất đi một người thân trong gia đình vậy.

Tôi không ngại khi nói về những âu yếm trước đây, tôi nhớ về nó, nhớ khoảnh khắc nụ hôn dịu ngọt, những cái ôm âu yếm, nó thực sự làm tôi phải đấu tranh khi ngừng yêu anh. Bao lâu rồi tôi chưa hôn anh nhỉ? Miệng mồm đã mọc meo lên rồi. Những chuyện ôm ấp, ve vuốt hay hôn hít như thế này đã là xa xưa cả thế kỉ nay rồi, tôi có cảm giác như thể mình đang khai quật một ngôi mộ cũ vậy. Ngày chia tay anh, tôi như một thú đồ meo trong tủ lạnh, không còn ai hỏi han, đón đưa, nhắn tin, quan tâm...

Buồn làm sao buồn⁽⁷⁾?

Tôi dạo quanh mạng xã hội, lang thang vào trang cá nhân của những trái tim đau khổ, cô đơn, buồn tan nát khác. Họ đều có những cách cư xử giống nhau, status của họ mang máng giống nhau, tất cả đều sở hữu một trái tim tận tụy. Hai cô gái khác nhau ở hai đầu đất nước mà tôi quen biết, nhưng cách họ buồn lời tâm sự sao lại giống nhau đến thế!

Cô gái miền Bắc: “Tôi thích hoa bằ ng lằ ng vì tôi thuộc tuýp người lằ ng mạn và tình cảm. Bằ ng lằ ng Hà Nội đẹp quá... Nhưng hết mùa rồi hay sao ấy... Tuyế n đường mình đi xa thật xa... Chỉ toàn xà cừ... Ước một Hà Nội toàn hoa sữa và bằ ng lằ ng tím thôi. Nhưng phố vẫn là phố. Nhưng phố ơi, người đã đổi thay rồi.”

Cô gái miền Nam: “Ngày tháng gì đâu. Đồ đạc dần dần mất hết. Người cũng bỏ đi mất.”

Viết đến đây, có phải tôi là loại người cô sús cho ló i số ng không lành mạnh, suốt ngày than thở, rên rỉ trên mạng xã hội không nhỉ? Than thở làm gì khi bạn bè đọc thấy những lời của bạn, họ chỉ muốn block nick bạn đi hay ngừng theo dõi bạn thôi à ý chứ. Vậy mà tôi cứ đi ngược lại những lời mình nói, than thở suốt ngày. Nên tự cầ m đuô c đi tìm ánh sáng nơi cuối đường hằ m hay lạc vào mê cung đó mãi mãi nhỉ?

Sau đó là các thể loại nhạc trữ tình, nhạc xưa, nhạc vàng, nhạc thắ t tình lâm li bi đát... Tình yêu là vậy sao? Quanh đi quắ n lại có nhiều đó cảm xúc, không có gì mới hơn. Tôi thật sự phát ngán các thể loại nhạc buồ n bã ủy mị, tôi phải cố gắ ng đi tìm nguồ n năng lượng mới cho mình mới được.

Nế u đài truyề n hình có tới thuê tôi quay chương trình truyề n hình thực tế thì chắ c gói gọn một tập bô n mươi năm phút cũng đủ. Vì tập hai, tập ba hay đế n tập cuối cũng chỉ có nhiều đó thôi à! Ngày nào tôi cũng tá t báo thức đi để ngủ tiế p, rô i biế t trẻ mà vẫn cứ thủng thẳng thay quầ n áo. Nhiề u lúc cảm thấy sao mà mình âm ương, lù rù như một quý bà tuổi bô n mươi vậy. Nhiề u lúc lại tự hỏi: Mục đích của cuộc đời mình là gì? Rô i sau này sẽ ra sao? Cố kiế m lắ y một việc gì đó lương cao. Mà để làm gì? Cũng là vì họ hàng, ba mẹ... Nế u muồ n vui vẻ, hồ n nhiên với cuộc đời, xin mời lên núi số ng, khởi ở thành phố lo nghĩ cơm áo gạo tiề n làm gì. Rô i thì cưới chồ ng, đẻ con, làm quầ n quậ để hoàn thành trách nhiệm người mẹ, người vợ, mệ t quá thì ra đường chửi đồng hay về nhà gây sự, giận lẫy với chồ ng con. Đó là những cuộc đời mình thấy hằ ng ngày và ở mọi nơi. Cuộc đời thật chán đế n vậy sao?

9. Bố đã biết tôi buồn

Ngày hôm qua, bố đã gọi cho tôi, bố nói tôi hãy ngừng ra rả trên Face mà y thứ vớ vẩn như chằm ngôn, trích dẫn hay nhạc nhẽo thấ t tình bi lụy đi. Bố nói: “Làm ơn đi con!” Những người chị em họ của tôi - lại là họ - đã kịp bả m tá u rồ i.

Bố đã biế t tôi buồ n.

Bố mẹ lo cho bạn tá t cả. Họ sợ mọi thứ tổn thương bạn. Nhưng khi thấ y con buồ n vì chuyện yêu đương, thường họ không thể làm gì được. Tôi thì bình thường, xem tình yêu là văn chương và viế t suố t ngày về nó. Đêm nay, tôi nói chuyện với chị Hoa và từng mảnh hồ i ức ghép nhấ t lại trong tôi, chỉ có thể chia sẻ, không thể hiểu được. Chuyện tình cảm, á m lạnh thế nào tự thân mỗi người biế t rõ.

Ngày nào tôi cũng viế t status và để chế độ public hé t. Người có còn rúc đầ u vào Face tôi mà theo dõi không? Tôi đã không còn tâm trí nào để nghĩ xem người lớn có đọc được rồ i nói lại với bố tôi rằ ng tôi đang phát điên trên face hay không. Tôi đã lớn rồ i và sẽ chịu trách nhiệm với hành động của mình... Người không hiểu trái tim tôi ư? Tôi không thể nhắ n tin, nói chuyện với người thì đành lên Face viế t status vậy. Người có thấ y cảm động không? Dù chỉ một chút? Người có còn thương tôi không?

Bố bắ t đầ u kêu ca trong điện thoại. Ông đã đọc quá nhiề u những mẩu tin trên báo đê n nổi ám ảnh mắ t rồ i. Bố không biế t con gái bố đã già ơi là già, 9x mà nhìn như 8x. Này thì:

“Yêu đương cho đàng hoàng, không gặ p đứ a cuồ ng nó chém ché t bây giờ.”

“Mê ai mê vừa vừa thôi, đừng có mà nhảy lầ u nhảy sông đầ y!”

“Đừng có nhận hoa và quà của trai nhiề u quá, đầ n lúc nó đòi không có tiề n mà trả nó chém cho bây giờ.”

“Đi chơi nhớ về` trước chín giờ đêm, không thắ ng điện nào nó chặt tay cho thì chề t toi con ạ!”

Ôi! Tôi lúc nào cũng bé bỏng trong mắ t bắ . Việc tôi cứ phát cuồ ng về` tình yêu khiề n bắ lo lắ ng. Điện thoại tí tít, tôi thả người xuồ ng nệm. Bắ đã an ủi dù có chuyện gì xảy ra cũng nên suy nghĩ tích cực, hãy vứt bỏ những người, những chuyện làm mình buồ n đi để vui sớ ng.

Những ngày buồ n nhắ t năm 2013 của tôi.

Định nghĩa của từ “bỏ mặc”: mặc kệ, không quan tâm, không đầi hoài, không đầ m xĩa.

Định nghĩa của từ “quên sạch”: không còn nhớ chút gì, cái mới tới, cái cũ bị vùi sạch, một chút kí ức cũng không còn.

Định nghĩa của từ “phũ phàng”: quên hế t tắ t cả mọi thứ, cô gắ ng vùng vẫy thoát ra, tránh xa, tuyệt nhiên không có khái niệm “nhớ” hay “kí ức” trong đầ u, quyề t tâm không dính líu, không đầ m xĩa, không chạm vào một milimét cuộc sớ ng nào của người đó.

Định nghĩa của từ “quên”: để lợ t khỏi trí tuệ hoặc cảm xúc; nghe mườ i mà chỉ quên một là thông minh; học ôn cho khỏi quên; xa cách nhau mà không có quan hệ thư từ thì dễ quên nhau; quên bằng; quên khuấ y; quên lưng; không nhớ đầ n một chút nào; lãng quên: không còn nhớ những việc câ n làm, câ n quan tâm.

Tôi thực sự là một con “cú đêm”, không thể đi ngủ sớm được và thức suồ t vì suy nghĩ quá nhiề u. Tôi bắ t đầ u nhảy múa và bơi lội

vào ngày hôm sau vì điê`u này khiế`n tôi thoải mái và có cảm giác thoát ly thực tại trong phúc chố`c. Tóm lại, tôi đang gặp vấ`n đề` cực lớn: bấ`t mãn với đời, bấ`t mãn với tình yêu, bấ`t mãn về` sự nghiệp của cô sinh viên mới ra trường.

Thay vì cứ lảm nhảm về` mớ định nghĩa chề`t tiết kia, có lẽ tôi nên tự tay nấ`u chè đậu xanh hạt sen thì hơn. Ăn chè đậu xanh quả thực rấ`t mát, cảm giác như xẹp đi mấ`y chục cục mụn, da dẻ tươi mới hẳn ra. Nấ`u lợ lợ thôi, đừng có ngọt quá, rấ`t dễ bị tiểu đường. Sô` tôi thật khô, da nhờn, đã không nổi mụn thì thôi chứ đã bị tấ`n công thì cục nào cục nấ`y to bằ`ng cái chén, ném vỡ đầ`u. Phải cải thiện mình là điê`u tôi nên làm bây giờ.

Tôi nhìn ra cửa sổ ngắ`m trăng. Cảm giác như bô` tôi cũng đang ngắ`m vậ`ng trăng tròn vành vạnh này vậy. Tôi đã bắ`t đầ`u ngưng nhớ người yêu, thay vào đó, tôi thấ`y nhớ gia đình da điế`t.

10. Gần Tết

Tôi ghét Tết. Nhất là thời điểm này. Vì Tết là thời điểm tôi nghỉ làm không lương. Và vì tôi là lính mới nên sẽ không có chuyện thưởng nguyên tháng lương đâu. Tết này còn khó khăn quá! Những cánh chim mỗi mòn nơi đất khách rất sợ Tết đến mà túi rỗng không, vô vọng. Bà y trẻ thơ nghèo khổ ở miền quê mong chờ gì từ những con người ở Sài Gòn trở về? Không có tiền, tôi trở nên cực kỳ yếu đuối. Không có tiền thì không có quyền gì cả. Không có tiền thì không có tôn nghiêm gì cả. Nghèo túng thật đáng sợ. Buồn thật buồn. Và không ngờ, Tết lại tới, tôi cô đơn, lạc lõng ở thành phố này. Vì tôi mất anh. Trước khi đi ngủ, tôi luôn cầu Chúa mang đến sự bình an trong tâm hồn mình. Tôi rất sợ những đêm dài trống rỗng, muộn phiền xin qua mau. Xin ngài hãy ban cho tôi giấc ngủ thôi không mộng mị, day dứt, mỗi mòn... Sợ nhất ngày mai, tỉnh dậy đâu còn mộng mị mê mẩn lại phải lê thân đi vật lộn miếng cơm manh áo với cuộc đời. Tôi còn phải đối diện với một sự thật nữa: anh đã rời xa tôi. Giá buốt! Chỉ có trẻ con mới bị bỏ rơi, người lớn thì làm sao bị bỏ rơi được? Thì ra, tôi là đứa trẻ bị ruồng bỏ.

Càng trần trở, càng bực mình.

Càng mệt mỏi, bế tắc, càng hại sức khỏe.

Càng dai dẳng, càng tan nát trái tim.

Bạn bè nói nếu em còn thương thì hãy tin cho anh. Em cũng muốn làm vậy nhưng không rảnh. Nên thôi luôn anh ạ! Em làm biếng quá! Tâm trạng cứ lên đỉnh rồi lại lộn nhào xuống như vậy thì mệt lắm. Hãy để em tay trái ôm lấy tay phải, ôm nỗi sầu muộn ngàn thu... Hãy tin làm gì nếu lòng còn đau hơn chó cắn.

Tôi và anh là hai chủng loài khác biệt. Tôi luôn nghĩ về tình cảm còn anh chưa chắc đã như vậy. Mỗi lần nghĩ đến anh là lòng tôi lại chông chênh như con thuyền bồng bềnh trôi, hàng vạn mũi tên xuyên qua tim và tôi phải quen dần với nó. Ngày xưa, anh gặp học giả y cho tôi, gọi “vợ ơi” đầy yêu thương. Ngày nay, đôi mình đôi ngã, tôi mượn nick bạn vào Face anh, thấy anh cũng gặp học giả y mới. Tại sao kịch bản cũ soạn lại vậy anh? Anh không thể làm gì mới hơn được à? Gặp sao, gặp máy bay không được sao? Tôi không muốn bị đụng hàng đâu.

Sự thực là khi kết thúc một mối quan hệ, unfriend hay giữ nguyên, block hay unblock trên facebook đều như nhau, đều là không ai liên quan đến cuộc sống của ai. Chúng ta thường bất giác nhấp chuột vào Face người yêu cũ như một thói quen. Kiểu xem sống chết thế nào, yêu đương ra làm sao. Rồi khi người yêu cũ up một cái hình gì đó liên quan một chút đến mình, hoặc viết vài dòng vợ vẫn gì đó liên quan ít ít thì mình mừng điên người. Ô, anh à y (cô à y) còn nhớ tới mình. Và chúng ta vin vào đây như điểm tựa cho những khoái cảm trong tâm hồn, cho đi những cơn đau rỉ rả bao ngày. Thực sự thì trái tim đã tổn thương luôn luôn nhạy cảm với mọi biến động của người yêu cũ. Đó là lúc bạn nên phân thân ra, tát vào mặt mình hai, ba cái cho tỉnh đi!

Điểm khác nhau giữa Facebook của anh và của tôi: Face tôi - bánh bèo nguyên đĩa, hình ảnh thể lương, bi lụy, trầm cảm, sâu u đời; Face anh - sạch bong, hồ sơ lý lịch chuẩn con Cách mạng, cháu bộ đội cụ Hồ, thanh niên nghiêm túc mặc dù tội ác tày trời (tôi luôn nghĩ bỏ rơi tôi là tội ác của anh).

Chúng ta rất nhạy cảm, mặc dù người yêu cũ đã bấm nút “biến” nhưng chỉ vài chi tiết nhỏ trong cuộc sống cũng khiến ta liên tưởng đến họ, dù ít hay nhiều. Đó cũng là thời khắc bạn nên làm Tôn Ngộ Không, phân thân và tát bốp bốp vào mặt mình mấy cái.

Thực sự thì tình cảm mà, nói chém là đứt ư? Tôi lại không làm được. Tôi thật đáng bị khinh thường. Đừng cười vào mặt tôi. Tôi gầ n như phát điên khi yêu anh. Tôi thừa nhận mô i quan hệ của mình đã rạn nứt nhưng tôi vẫn cố ể để yêu anh. Tôi thậm chí không thể hiểu nổi tại sao mình luôn bị cuố n vào những chuyện đổ vỡ như vậy? Anh đã bị tổn thương và thấ t vọng, rô i anh cứ mặc kệ tôi muố n nghĩ về anh như thế nào thì nghĩ. Thật đáng buồ n là anh đã đóng cửa lòng mình lại. Có lẽ anh sẽ chẳng bao giờ biế t rằ ng, không được nói chuyện với anh là điề u khó khăn nhấ t cuộc đời tôi. Tôi không biế t trong lòng anh nghĩ gì, là cảm giác được giải thoát hay không nữa rời xa? Nhưng những điề u ấy cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa, đường dài đã ẽng đã ng, không ngày gặp lại.

Tôi không nói với anh một điề u rằ ng tôi nhớ anh muố n chề t. Tôi đang nghĩ tương lai có lẽ mình sẽ chề t như chó già neo đơn nhưng may mà luôn lấ y công việc và học hành ra làm niề m vui ể sau này có chề t trong cô đơn thì cũng vẫ vùng trong đố ng polyme thơm phức. Dịch bài, soạn bài, đi dạy, viế t lách, tương tác với học trò, sế p, công ty... làm nổi nhớ anh người ngoài và đôi lúc tôi dường như quên bằ ng má t anh.

Nổi buồ n trong tôi miên man và thấ m thía như cơn mưa giẩng giẩng khắ p phồ chẳng biế t lúc nào tạnh. Tôi thường xuyên ứa nước má t vì tủi thân từ tháng này qua tháng khác và luôn hi vọng sẽ không phải là từ năm này qua năm khác. Chẳng nhẽ, sau khi chia tay, chúng ta lại có thể làm bạn được sao? Tôi không nghĩ như vậy. Chúng ta ghét nhau, hận thù nhau, nói những lời nhau làm đau đốn... có khi còn tô t hơn. Như vậy thì kế t cục của chúng ta sẽ lại càng bị thương và lâm li bi đát hơn...

Mùa đông năm ấy, tôi ngô i bên khung cửa sổ, nghe bài “Sao ta lặ ng im⁽⁸⁾”. Tôi nguyện vì yêu mà đau khổ. Thời gian đó, mùa đông kéo dài, âm u sương mù. Những ngày tháng đó, tôi dường như phát

hiện ra khả năng mới của chính mình: chính là ngủ. Tôi chỉ muốn ngủ vì không bao giờ tỉnh dậy, nhưng tôi nhận ra mình thật ngốc. Tôi còn chiếc iPhone 4S mới cấu vừa mua và xài được hơn hai tháng, chiếc xe tay ga bố tặng lễ tốt nghiệp để đi làm, việc gì tôi lại phải ngủ vì không dậy để tận hưởng hai thứ đắt tiền kia nhỉ? Không phải tôi đã từng mân mê cài đặt vài chương trình này nọ hay phóng xe trong niềm kiêu hãnh đó hay sao? Tôi hẹn chuông báo thức để ngủ ba lần để tránh việc dậy trễ. Năm rưỡi, sáu giờ, sáu rưỡi... Tôi chưa từng phải làm việc này trước đây vì công việc báo thức hằng ngày là trách nhiệm cao cả của anh. Những hồ i ức về anh cứ nhem nhóm trong tôi khi lang thang trên những chuyến tàu, giữa những bến tàu trong gió lạnh, trong đêm khuya trăng mờ sao tỏ, giữa những ảo giác âm ảnh và cô độc.

Tôi chán phải xử lý mọi chuyện. Nhìn vào gương, tôi đều tự nhận thấy và tự chửi mình là đồ xử lý. Tôi không thể mở lòng với ai, không thể sẻ chia vui buồn cùng ai nữa, trái tim đã bắt đầu chai sạn. Khi thất tình, tôi đi trên đường mà không nhìn bất kỳ người con trai nào. Bởi vậy, tôi phải tỉnh dậy, ngay sáng hôm nay, lúc bảy giờ sáng, thay đồ và lên xe. Khi bạn tuyên bố làm việc độc lập, để sớm tự lập, đó là cái giá phải trả. 1991 - thế hệ 9x cô lên nào!

Lấy sự học, sự làm vất vả cái sự tình.

Nói ít họa sẽ ít, ăn ít thì bệnh ít, nghĩ ít sẽ buồn ít.

Không khóc khi đau buồn, không nhả tin khi nhớ.

Duyên đến nên trân trọng, duyên đi nên buông tay, con người sẽ cảm thấy tự tại.

II. Tôi bắt đầu giờ nhanh vượt

Ngày họp đại gia đình đã đến, theo thông lệ, nhà tôi cùng mấy nhà bác, nhà cô ruột sẽ cùng nhau ăn bữa cơm ngày giỗ ông. Chúng tôi tụ đông đủ, vui vẻ nói nói cười cười. Và dĩ nhiên, ông chú đáng kính của tôi sẽ không ngừng đề những câu châm chích đầy chọc ngoáy: "Ra trường lương chục triệu chưa con? Học ngành sang trọng thế cơ mà?"

*"Dĩ nhiên con không làm dĩ mà kiếm tiền nhanh đến thế!"
Tôi nghĩ thầm trong đầu, cười mỉm.*

"Đạ, cũng đủ ăn ạ!" Tôi cười không khép môi, làm ra vẻ vui lả m.

"Thế năm nay lại đi "xe không" à? Thằng Liêm con bác mới dắt bạn gái về ra mắt hôm qua đấy!"

"Xe không là sao ạ?"

"Là chưa có người yêu chứ sao!" Ông chú mĩa mai, tôi bắt đầu choáng tập một.

"Ồ, cháu đang tính chuyện làm ăn. Đâu muốn nghĩ xa vậy."

Hôm nay họp mặt gia đình, anh đã không đến cùng tôi như năm ngoái, họ hàng vây quanh tôi chào hỏi, chuyện tôi và người yêu cũ chia tay đã lan truyền nhanh như đại dịch, ai cũng nhìn tôi nói những câu an ủi: "Không yêu người này yêu người khác", "Con trai giờ đây ra đây cả"... Tôi biết mà. Trúng của tôi đã rụng hết đâu? Mọi người quan tâm hết sức làm tôi cảm động nhưng cũng thật ái ngại.

"Trời ạ, tương lai cháu còn phải sắm ô tô và biệt thự nữa mà. Ngành cháu học xong mà không được thế thì thiệt là quá kém."

Thêm một câu móc họng nữa, thật không thể nhịn nổi, tôi chêm vào: “Nê u đượ như thế, chắ c ba má con phải sắ m cà mèn quá à!”

“Để làm gì vậy con?” Chú tôi ngạc nhiên.

“Dạ, để vào tù thăm nuôi con đấ y ạ! Vì muố n thành công sớm như lời chú nói nên con phải bắt chấ p thủ đoạn để có xe hơi, nhà lầu. Mới ra trường mà đòi thế có quá đáng không hả chú?”

Chú tôi im bật, mặt xanh lét. Tôi đã bắt đầ u giờ nhanh vuố t, cào cắ u cắ n xé những người muố n chọc ngoáy hả hê vào cuộc số ng của tôi. Tôi chia tay người yêu buồ n tan nát cõi lòng, buồ n như nghe tin biển Đông, còn họ chắ c chỉ nghe những tin như Sơn Tùng MTP đạo nhạc Hàn Quố c, Trấ n Thành chia tay Mai Hồ ... Lòng họ vui mừng lắ m sao? Tôi cảm thù đê n tận xương tủy má y câu hỏi kiểu này: tình và tiề n. Quá buồ n!

Tôi đặc biệt say mê các siêu anh hùng như Xmen, người dơi, người nhện hay người sắ t. Tôi thấ y họ dũng cảm, quyề t liệt và hi sinh cao cả. Nê u có thể, tôi ước mình có khả năng điề u khiển nước. Điề u khiển đượ máu trong người càng tô t, lúc đó, tôi sẽ làm vỡ mạch máu của những người làm tôi tổn thương ngay lập tức. Nghĩ đê n cảnh đó, tôi hồ t hoảng tự trấ n tĩnh bản thân: Ôi, sao mình lại độc ác như vậy? Tôi phải trở lại cô gái ngoan hiề n, bé bỏng ngay lập tức mới đượ.

Có gì đáng cười không? Sao yêu nhiề u mà chưa cưới? Tôi muố n vậy hả?

Sao lại chia tay? Tôi muố n vậy hả?

Sao lại bị cắ m sừng, bị bỏ rơi, bị đá văng dép, bị phũ phàng, bị lật bàn? Tôi muố n vậy hả?

Sao lại ly hôn? Sao lại một nách nuôi con? Sao chưa tái hôn đi? Sao không tìm đàn ông mà sống cùng?

Tôi muốn ly hôn sao? Độc thân có giống bị ghẻ, bị tật axit, bị đánh ghen không?

Tôi nghĩ những người buông lời làm ảnh hưởng đến sức khỏe người khác thì nên bị lên án, để bầu trời được trong xanh hơn. Một lũ người vừa đáng sợ, vừa đáng thương, vừa đáng buồn, lấy việc bói móc chuyện riêng tư của người khác làm trò vui. Khi có đến hàng ngàn mũi dao đâm qua tim, điều ta cần học là nên cố gắng làm quen với nó.

Tôi nhớ hôm dẫn anh về ra mắt cả nhà, anh cầm tay tôi nói trước mặt anh hai và chị dâu: “Tụi em quen nhau có khi còn lâu hơn hai anh chị đấy, để xem ai hơn ai nào!”

Mọi người trong nhà bắt đầu cười rân rân: “Gần đây, Khánh Trang bận rộn yêu đương mờ hết cả mắt, chắc chắn sẽ chẳng có chuyện lết lết đi nghiên cứu chọc phá mọi người như lúc nhỏ nữa đâu!”

Tôi hôm đó, quá cảm động, tôi đã ôm chầm lấy anh trước mặt bao nhiêu người, ai cũng nói tôi đóng phim tình cảm dữ quá! Vậy mà giờ đây, tôi bừng tỉnh khỏi cơn mê, mở mắt là thấy chương mới của cuộc đời, chẳng đường không có anh.

Người ta mong chờ quá nhiều vào một người mới tốt nghiệp đại học như tôi. Này nhé, phải làm giàu cho gia đình, phải làm trong những tòa cao ốc cao cao lớn lớn... Không hiểu đâu đui xuôi ngược thế nào mà tôi gom vào người tất cả những “phẩm chất” ngược lại. Còn chưa buông bỏ được người cũ thì làm sao dấn thân tới cùng trong sự nghiệp được? Còn chuyện mạnh mẽ, thôi đủ rồi, tua. Tôi lại còn yếu đuối, sợ hãi cái mới đến mức đáng ghét nữa. Tôi suốt

ngày ở trong vùng an toàn, ngày ngày làm những việc như nhau, cùng những cảm giác cũ, an phận thủ thường. Mà thời này, làm ăn làng nhàng sáng cắp ô đi chiều cắp ô về là mất việc như chơi, không sáng tạo trong công việc thì đừng mong có chuyện thăng tiến đến những công ty lớn ở tòa cao ốc to bự. Còn chuyện giao tiếp để tìm duyên mới ư? Thậm tệ! Ai hỏi gì nói nãy, chẳng biết nói chuyện gì để trở thành một con người “thú vị”, “so cool”, “hot girl”... Tóm lại, tôi đang mắc phải nhiều vấn đề: bất mãn với tình yêu, bất mãn với đời và bất mãn với sự nghiệp của chính mình.

12. Những ngày hận anh

28 tháng 12 năm 2013

Cứ như vậy trong hơn một tuần buồn bã dai dẳng, thế rồi, anh đã gửi tin nhắn cuối cùng cho tôi nhưng tôi lại ước gì mình chưa bao giờ đọc: “Cuộc sống của chúng ta không liên quan gì đến nhau. Cô không cần phải sửa đổi tính cách để phù hợp với tôi.”

Sài Gòn sáng sớm mười bảy độ. Oh yeah! Ông trời ơi, ông muốn con sống sao? Sài Gòn mấy hôm nay rất lạnh, mùa đông kỉ lục mà tôi từng trải qua. Tôi có thể đi qua mùa đông năm nay được không? Cứ như hai đường thẳng song song mãi không bao giờ gặp lại, đi qua cuộc đời nhau rồi giã nát hỗn nhau. Ông trời chẳng cho họ cơ hội hội ngộ lấy một lần... Đó là sự trừng phạt dành cho đũa nhợ dai. Cô liêu. Thành phố này là nơi mang tôi đến bên anh nhưng cũng là nơi khiến chúng tôi chia lìa. Tôi nhớ anh, nhớ chúng tôi đã từng tranh cãi với nhau như thế này.

“Anh không thích cái tính lúc nào cũng bỏ lơ ba la của em. Em phải sửa đi!”

“Đó là phong cách sống của em.”

“Nói thật, em không hợp làm dâu nhà anh đâu. Thực sự luôn. Thế giới sẽ sớm của em, anh cũng không hiểu nổi. Người gì suốt ngày toàn chữ trong đầu vậy?”

“Em muốn thay đổi thế giới, em có giấc mơ của mình. Anh định làm gì để thay đổi em?”

Nhưng biết làm sao được, tôi chỉ muốn là chính mình. Tôi đã từng cố thay đổi vì anh, như câu “thuyền theo lái gái theo chồng”, tôi không phát ngôn gây sốc nữa, tôi chín chu, nề nếp, tôi ăn nói dịu dàng, ngoan ngoãn. Tôi đã cố gắng thay đổi vì anh. Nhưng kết quả thật tồi tệ. Anh vẫn ra đi. Ai đó đã nói tình yêu thì không có chuyện bỏ đi. Thế mà anh đã xách dép đi ra khỏi cuộc đời tôi như thế đấy! Tôi cũng tự hiểu rằng, có một lúc nào đó, tôi sẽ tìm được chàng trai yêu được sự điên khùng và táo bạo của mình. Ngỏ lời yêu làm gì rồi sau đó mới nói mình nên thay đổi vài thứ? Tình yêu, càng nhắc càng buồn... Ai đó sẽ hiểu và chấp nhận cá tính, đam mê của tôi. Hoà hợp với nó hay run sợ bởi sự mạnh mẽ của tôi? Tôi sẽ xách dép ra khỏi cuộc đời anh... À không, tôi sẽ chạy vắng dép ra khỏi cuộc đời anh.

Nỗi buồn lúc đó đã nhân lên gấp nhiều lần kỷ nguyên băng giá trong tim tôi. Tôi biết rằng viết như vậy thật yếu đuối và không có ý chí của một nữ anh hùng, nhưng tôi lạnh ghê hồn, sao tôi lại nhớ tới những lời nói ché t tiết đó chứ? Khi nào thì tôi phát rõ nhỉ?

Thi thoảng, tôi cố gắng tỉnh giấc và nhìn thời tiết bên ngoài, âm âm u u, rõ ràng mùa đông chỉ khuyến khích con người ta chui vào chăn ấm đi ngủ thôi, còn tình yêu của tôi đâu, vỗ cánh bay thật xa rồi. Anh vẫn là người đàn ông tốt trong mắt tôi nhưng tôi lại luôn buồn phiền về chuyện anh làm trái tim tôi tổn thương. Tôi luôn giận dữ về cách anh đối xử với mình. Anh đã cư xử hơi thiếu kinh nghiệm, điều này làm tôi đau lòng lắm!

Có nhiều điều tôi thắc mắc, nhiều điều cần được chứng minh, tôi cần nghe lời xin lỗi, cần nghe lời giải thích.

Thành phố ngày ta không yêu nhau buồn thâm. Mùa đông năm đó là mùa đông lạnh nhất trong tôi. Tôi nhận ra lòng anh lạnh

lẽo nhấ t trên đời chứ không phải là tuyê t. Tôi hiểu mình không thể gượng ép lòng ngừng yêu anh cũng như không thể gượng ép đố i phương quay trở lại cuộc tình. Ngoài vòng tay anh là bão tố , trong vòng tay anh cũng là bão gió, chỉ có người trong cuộc mới hiểu. Cuộc đời chóng vánh, mấ y chố c đã rời xa nhau mấ t rô i, ngày xưa còn nhìn nhau nô ù ng nàn tình chàng ý thiế p, giờ đây đã xa xôi không ngày gặp lại. Nô i tiế p nô i những ngày tháng dán mặt vào màn hình vi tính. Chả lẽ, tôi là đứa sinh ra không để dành cho yêu đưong sao?

13. Sếp đã biết tôi buồn

Hôm nay, tôi rất buồn.

Tôi đã từng là cô nàng rất thời trang và đom đóm trong công ty, nhưng giờ đây, tôi phát ngán với lối ăn vận của mình. Tôi thường xuyên dậy muộn và thả trôi mọi thứ, làm việc không có kế hoạch và càng ngày càng bê tha. Tôi giống như bị ai đó đánh cắp mất trí não vậy. Chỉ muốn thét lên cho voi áp lực, mệt mỏi nhưng tôi cố kìm lại vì có đến tám người đang làm việc cùng mình. Đụng vào máy in, máy in hư. Đụng vào máy fax, máy báo lỗi đèn vàng. Đụng vào folder tài liệu dịch, suýt nữa là delete toàn bộ. Lờn trách móc nặng nề của sếp như giọt nước tràn ly làm tôi không thể kìm nén những ước ức bấy lâu, chỉ muốn khóc thôi, ruột đau như cắt, nước mắt chỉ muốn chực trào ra:

“Tôi thuê cô để phá máy fax của tôi hả?”

“Cô có cần tôi dịch lại từng chữ không?”

“Dịch lại nguyên bài cho tôi.”

“Gu thời trang của cô càng ngày càng kì cục.”

“Tôi trả lương cho cô để cô làm ăn vậy hả?”

Sếp - người luôn phàn nàn về thời trang công sở của tôi nhưng luôn là người trả lương đúng hạn - gọi riêng tôi vào bàn họp: “Cô Trang, tôi đã mua kí cam cho cô. Vitamin C có lẽ sẽ khiến thân sắc cô tươi tỉnh hơn. Thực sự tôi biết cô buồn nhưng ngày nào cũng vậy, tôi bắt đầu thấy lo cho nhân viên ưu tú của mình quá rồi đấy!”

Tôi bắt đầu mê u máu. Sếp làm tôi cảm động vô cùng tận. Anh chu đáo, tận tâm và hết ý biết bao nhiêu. Tôi quay về bàn làm việc của mình, nháp vào những bài đọc tâm sự nhằm chán trong giờ nghỉ trưa để gặm nhấm vết thương. Khi chia tay, dĩ nhiên cả hai đều có lỗi. Phải làm thế nào người ta mới nói: “Ừ, cô có nháy lâu tôi cũng chẳng quan tâm đâu”, “Tôi có người yêu mới rồi nên không muốn dính dáng gì đến cô nữa”, “Cô có nháy lâu đừng xe rồi hóa thành ma cũng không liên quan gì đến tôi”... Những lời thoại nhan nhản trong các mục gỡ rối tư lòng hay tâm sự bạn đọc. Nhưng khi chia tay, dù ai đúng ai sai, người đàn ông vẫn nên nhận lỗi vì đã khiếm bạn gái mình buồn với những hiểu lầm mà cả hai không thể vượt qua. “Tôi có người yêu rồi nên ko muốn dính dáng gì đến cô nữa”, câu nói duyên dáng ghê! Hừ, Facebook là ảo nhưng cảm xúc là thật, xin lỗi vì em đã làm tổn thương anh bằng status của em. Ừa tôi nhớ tôi dậy thì lâu lắm rồi ta, đâu có trong thời kì cảm xúc hình sin đâu mà phải cần một gã nào đó nâng giắc yêu đương cho mình?

Tôi tự tưởng tượng ra một ngày anh sẽ thấy hối lỗi và quỳ xuống chân mình rồi nói: “Kiếp sau, anh sẽ trả nợ cho em.” Tôi sẽ làm tim anh tan nát bằng câu trả lời: “ Ừa, kiếp này hành nhau chưa đủ hay sao còn hứa hẹn kiếp sau?”

Hoặc có thể, anh sẽ nhả tin thẳng thốt: “Anh nhớ em, tôi qua anh năm mơ thấy em!” Tôi sẽ nhả tin lại: “Bị hoang tưởng à mà lời tui vô chi cha nội? Em cóc tin.”

Hoặc có lẽ, anh sẽ lo lắng cho chúng nghiệm đồ ăn nhanh và bỏ bữa của tôi và nhả tin quan tâm: “Em yêu, tập náu ăn và ngưng ăn gà rán, khoai tây chiên đi.” Tôi sẽ hậm hực trả lời: “Tôi ăn gà rán có vấn đề gì với anh à?”

...

Tôi đã bắt đầu bị chứng bệnh khổ vì tình rồi. Tại sao những câu cuối cùng anh nói tôi lại suy diễn quá mức như vậy nhỉ? Ôi điên rồi! Đã đến lúc tôi cần rửa mặt thật nhiều lần cho tỉnh.

Và đã có người mời tôi dùng cà phê vào chiều nay, người sẽ phải đáng kính của tôi: “Này cô gái, uống một cốc cà phê nhé?”

“Tôi ăn gà rán có vấn đề gì với anh à?” Tôi buột miệng, xoay ghế về phía người đang hỏi, tâm hồn treo lơ lửng trên trời.

“Dĩ nhiên là không!” Sẽ phải trừng mắt.

“Em xin lỗi sẽ phải, em không biết là sẽ phải ạ!”

“Vậy cô hãy uống cốc cà phê này đi, sẽ tỉnh táo hơn đây!” Sẽ phải dịu dàng.

Sẽ phải tôi, một người cực kỳ tâm lý, sẽ phải luôn luôn để ý đến cảm xúc của mọi người xung quanh khiến tôi xúc động ghen hờn. Nhưng tôi vẫn còn buồn. Tôi thấy mình thật may mắn khi có người hiền tuổi trẻ và sức lực ở nơi này, nơi “trao thân gửi phận” tốt nhất đối với tôi, nơi có người sẽ phải với trái tim mê mông, bao la và vị tha.

Sẽ phải là vậy. Sau khi mất ngủ tôi xối xả, anh lại tung chiêu tâm lý, an ủi, vỗ về tôi. Tôi ngồi u sầu dưới những tán bàng ngơ ngẩn, uống bia và làm nhảm trên máy tính bảng, gõ những dòng vớ vẩn. Sau đó, tôi về nhà và đã ngủ tận mười hai tiếng để quên đi nỗi cô đơn, tự ôm lấy thân mà đi ngủ, yên tâm là chẳng có ai xuất hiện trong giấc mơ đó. Tôi cố gắng đi qua những ngày tháng vắng anh bằng việc không nhớ nhung, mơ mộng. Mặc kệ ngày mai trời có sập xuống, tôi cũng sẽ ngủ tiếp. Đơn giản bởi nếu mở mắt dậy, tôi sẽ phải đối diện với ba chữ rất tàn nhẫn: “không dính dáng”. Tôi suy nghĩ về nó suốt khoảng thời gian tỉnh táo trong ngày.

Bí quyết ngủ ngon thứ 1: tắt điện thoại.

Bí quyết ngủ ngon thứ 2: tắt điện thoại.

Bí quyết ngủ ngon thứ 3: tắt điện thoại.

Ngoài những lúc soạn bài, dịch bài ở công ty, đi dạy... còn lại, thời gian rảnh tôi toàn nghĩ đến chuyện này. Bạn tôi bảo tôi đến thời kỳ động dục rồi. Tôi mong khi ngủ dậy, bụng mình sẽ xẹp lép và giảm đi được mấy kí nữa thì chuẩn. Tại sao anh lại im lặng? Suy nghĩ ấy làm tôi nặng đầu lắm! Lạnh lắm! Chứa phù hộ và bao dung con. Lạnh, lạnh lắm! Ai đó hãy cứu lấy thế giới này bằng cách ôm tôi đi! Lạnh hết sức lạnh, lạnh công cả tay.

Bao lâu lên up status trên Facebook, em đã nói giảm nói tránh cho bạn bè đỡ thương hại em, pha chút hài hước cho đỡ mùi thể lương về chuyện tình cảm của chúng mình. Cuộc sống của em, ngoài công việc ra, bây giờ chỉ xoay quanh việc chờ tin nhắn của anh hằng đêm. Anh luôn là người pm trước và em thích như vậy. Tắt tin nhắn với bạn bè và chỉ nói chuyện với mình anh, em nguyện mù mịt vì anh, để anh đi đâu khiến trò chơi ái tình tuyệt vời này. Chúng ta block nhau càng tốt, như thế, anh sẽ không biết được lúc này em đáng thương như thế nào, anh yêu!

Khi gặp lại nhau, liệu anh có bớt hay hơn một chút? Bây giờ, mối quan chúng ta là gì? Người yêu hẳn nhiên là không rồi, bạn bè cũng không. Ở những nơi khác nhau, hằng ngày làm những việc khác nhau, gặp những người khác nhau, chúng ta chẳng có lý do để chung để nói. Hoàn toàn đúng như dự đoán ban đầu, và dĩ nhiên, không thể tránh khỏi cảm giác có chút hẫng. Mấy tháng thôi mà, có phải mấy thế kỷ đâu mà xa nhau quá vậy? Chẳng muốn níu kéo, vì cái gì ở trạng thái ảo tưởng sức mạnh, trái với quy luật thì đều đáng bị diệt vong.

Tim tôi đang tan nát, tôi phải trút hế t vào văn chương mới được.
Văn chương đem đế n sự giải phóng, giải tỏa những cảm xúc đang ðe
nén trong lòng .

14. Lá thư gửi đến anh kết nghĩa

Người anh trai quý hóa, tốt nhất của tôi đã rời bỏ thành phố này để đi du học ở Úc. Người đã từng cùng tôi gặm chân gà, ăn ốc khuya và cụng ly chan chát những ngày tôi thất tình. Ngày nào anh cũng chui vào Face tôi và buông lời đay nghiến: “Chúng mày đừng có mà quay lại với nhau.” Anh yên tâm, vĩnh viễn không bao giờ về lại được với nhau. Tại sao ai cũng rời bỏ quê hương mà đi thế nhỉ? Chính tôi cũng đang làm chuyện đó. Tôi đã gửi cho ông anh - tình hồ của tôi những dòng thăm thiết như sau:

“Anh Sơn thân mến!

Tại sao chuyện tình của chúng ta lại chết yểu như thế này???
Anh học cử nhân thì ít nhất phải bốn năm sau mới về nước được.
Vị chi e phải chờ anh bốn năm mòn mỏi. Lúc đó, cộng thêm bốn tuổi vào mặt đã là hai mươi bảy tròn. Anh nghĩ em có nên tiếp tục chờ anh không???
Anh chắc chắn mình sẽ hỗ trợ em, sẽ giúp e thoát kiếp chó già neo đơn chứ? Khụ khụ khụ! Lúc đó, chắc anh đã công thành danh toại rồi và em chỉ có việc ngồi hưởng thôi nhỉ? Còn em chắc là mẫu phụ nữ thành đạt quyết rũ rồi!!!
Tốt quá, em không cần nỗ lực gì mà cũng có được một người đàn ông có sự nghiệp, không cần phải trải qua gian khổ gì hết. Nước xa không cứu được lửa gần, anh mau nhanh nhanh học xong rồi về Việt Nam đi nào.”

Tôi biết, giờ anh ấy đang ôm ấp một cô tây xinh như mộng nào rồi, đâu còn tâm trí nghĩ đến đưa em út khôn khổ này nữa!!!

15. Thất tình lần hai

Hôm nay là sinh nhật của anh. Thực sự thì hạnh phúc của anh tôi làm gì có tư cách mà chúc mừng? Chỉ biết đứng nhìn mà thôi. Liệu có một milimét cuộc sống nào của anh dành cho tôi không? Tôi hôm đó, tôi đã nhắn tin: “Chúc mừng sinh nhật” nhưng anh đã không nhắn lại, một dấu chấm, một dấu phẩy anh cũng tiếp xúc với tôi, không có tín hiệu gì cả, tôi ôm điện thoại ngủ vùi trong đau đớn. Cảm giác cứ như bị thất tình lần hai. Ba tháng nay, tôi đã cố quên anh. Tôi cố vùi đầu vào công việc, đưa ra những lí do tích cực nhất để thôi thúc ý chí bản thân vực dậy sau cơn chìm đắm đau khổ của ái tình. Vậy mà hôm nay, nhìn vào lịch trong smartphone, tôi đã ghi rõ ngày tháng năm, hôm nay sinh nhật của người tôi yêu. Anh làm gì em cũng thấy buồn, cười nói giỡn hót với ai hay thậm chí chỉ nói chuyện với bạn bè em cũng thấy buồn. Em lấy tư cách đâu mà mua hoa với quà cho anh? Anh than thở nhạt miệng, sốt, đau đớn trên mạng Zalo, Facebook, em càng nhìn càng đau lòng. Tư cách đâu mà náu cháo hành cho anh, em còn chưa xứng đáng làm Thị Nở nữa! Một lời khuyên chân thành cho các bạn hậu thất tình, đừng bao giờ chui đầu vào Face người cũ nữa, sẽ có thất tình lần hai, lần ba, thậm chí là lần thứ n... Tình yêu là thứ không bao giờ cân đong đo đếm được, không ai có thể nói yêu ai cả đời hay sẽ khẳng định mình sẽ nhớ ai suốt cả cuộc đời. Nhưng giây phút này, tôi nhớ anh. Tình yêu sao có thể như nước chảy, trôi đi không hẹn ngày trở lại...

Lần thất tình lần hai này như giải một bài toán khó. Lúc đầu, chúng ta nhầm tưởng họ có tình cảm với mình, nhưng khi thổ lộ lại nhận được một đáp án hoàn toàn khác, ta mới vỡ lẽ thì ra mình đã mong đợi quá nhiều. Thật đau lòng. Sao anh có thể bỏ qua một cô gái tốt như tôi nhỉ?

Sinh nhật của anh, tôi nhanh chóng tái “nghiện” nỗi u sầu của chính mình khi một lần nữa rúc đầu vào Face anh. Anh reply tin nhắn từng người, cười cợt, giỡn hớt. Anh đăng hình bánh sinh nhật và hình ảnh tươi vui bên bạn bè, người thân trên Zalo, dĩ nhiên là không có tôi. Nụ cười của anh sáng bừng một góc ảnh, nụ cười đó có dành cho tôi không? Tôi lặng lẽ xách xe vào quán bar sạch sẽ nhất ở thành phố này, một mình ngồi như người tự kỉ. Gọi một chai bia hạng nặng và tên phục vụ bắt đầu leo néo: “Cô gái, tốt hơn cô nên uống một ly dâu dằm hay cà phê sữa.”

“Tôi muốn uống bia.”

“Tôi nghĩ cô nên suy nghĩ lại.”

“Ngay cả anh cũng coi thường khả năng hô ỉ phục của tôi sao?”

Tôi nhanh chóng giật lấy chai bia, tu trước mặt anh phục vụ bàn lăm lờ chỉ trong vòng bốn mươi lăm giây, cảm thấy mình xô c xé ch, điên rồ và nổi loạn. Tôi i đó, tôi đã cố gắng về nhà trước mười giờ khuya vì sợ bị... “chặt tay” - theo như lời cảnh báo của bố. Ở thành phố này, nguy hiểm vây quanh. Làm gì thì làm, đôi tay “triệu đô” của tôi là dành để đánh đàn, đánh bàn phím thôi đấy! Tôi buồn mức nào cũng phải về sớm, bảo vệ bản thân khỏi hiểm họa rập rình.

Không biết tôi có phát điên lên khi biết anh có người yêu mới thật không nhỉ? Cách tán tỉnh như nhau, cách trao lời yêu thương như nhau, những nụ hôn giống nhau, cách nhắn tin giống nhau, quà tặng như nhau, những cái siết chặt như nhau, những cái nhìn như nhau... Anh có sáng tạo hơn không hay “bổn cũ soạn lại”? Tôi mong mình là phiên bản gốc, phiên bản chính, độc nhất vô nhị. Đừng áp dụng những chiêu thức cũ nhé anh, em sẽ phát điên lên đấy!

Lời bài hát “Trót yêu⁽⁹⁾” quả là một dạng vỗ về tình thân trá hình. Mỗi lần nghe bài này, nước mắt tôi lại rơi lộp độp như mưa

trên nóc nhà. Anh còn nhớ tôi không? Anh có thấy không được nói chuyện với tôi như ngàn thu đi qua cuộc đời anh hay không??? Hãy nói rằng tôi chính là tình yêu đích thực của đời anh...

“Người nói yêu em đi, người nói thương em đi

Để cho con tim này đừng ngóng trông hao gầy

Hãy đến bên em đi, để cho tình trọn vẹn chúng ta

*Vì nơi con tim này luôn có tình yêu dấu kín cùng thương nhớ...
cho anh*

...

Có chút bồi hồi, có chút tan vỡ

Có chút thương nhớ tình ai

...

Người hỏi đến bên em này, nói yêu mình em thôi

Để cho lòng em thỏa nhớ mong.”

Đã bao lâu rồi chúng ta không nói chuyện cùng nhau?

Đã bao lâu rồi em không được ở bên anh?

Đã bao lâu rồi những ngón tay em chưa được đan vào tay anh?

Nếu nỗi nhớ của em phát ra được tín hiệu, anh có thể tìm đến em không?

16. Những điều kì lạ tôi đã từng làm

Mười điều kì cục tôi đã từng làm sau khi “break-up”:

Điều số 1: Chạy qua chạy lại nhà người yêu đã u hai mươi vòng liên tục bằng xe đạp nhằm gây chú ý.

Điều số 2: Nhấn tin đòi mũ bảo hiểm mà người ta đang giữ.

Điều số 3: Lên mạng xã hội, tương tượng đủ chuyện rồi viết ra dài cả mớ giấ y.

Điều số 4: Chụp màn hình tin nhắn xong rồi lại xoá đi hết.

Điều số 5: Khóc trong điện thoại rồi bắ t người ta một giờ đêm chạy qua nhà mình.

Điều số 6: Xem phim Hàn Quốc rồi tự tương tượng mình là nữ chính, sau đó khóc à m lên.

Điều số 7: Nhấn tin “Chúc ngủ ngon” liên tục gầ n hai tháng liền không câ n hồ i đắ p vào máy người ta, và dĩ nhiên, họ không nhắ n lại.

Điều số 8: Đi trên đường, gặp bắ t kì ai đội mũ đỏ đề u hét tên người yêu cũ của mình vì trước đây anh ấy thích đội mũ đỏ.

Điều số 9: Đặt câu bắ ng tiế ng Anh có lắ p tên người yêu cũ vào rồi bắ t học trò viết lại và đờ ng thanh đọc to lên. Ví dụ: “The man who was taken to the hospital last night is X.” (lắ p tên người yêu cũ vào vị trí X)

Điều số 10: Tặng trái cây và khoai lang nướng hạnh phúc tình cảm.

Tôi yêu khiếp đảm thật đấy! Chừng nào thì tôi mới hết phát cuồng vì yêu đây??? Tình yêu khiến người ta thành kẻ vô địch, không ai có thể cản nổi bước chân của người đang yêu. Một số tính từ mô tả những người thuộc chòm sao Bạch Dương có thiên hướng Song Ngư như tôi là: “phi thường”, “bá đạo”, “hoành tráng”, “điên cuồng”...

Cứ đến mùa đông, Giáng sinh, tôi lại là người cô đơn. Thầy bói nói anh với tôi là duyên nợ, không thể thoát khỏi nhau. Vậy trong những năm qua, anh đã đi đâu? Sao tôi cứ mãi miết đuổi theo mà không thấy? Anh đưa em theo với, đi qua Mỹ, qua Úc, qua Anh em cũng qua. Đùng qua Ấn⁽¹⁰⁾ là được.

Tôi đã từng bi quan cùng cực, khóc ướt gối khi đọc Romeo - Juliet hay xem vở Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài. Đó là những cuốn sách và bộ phim vỡ lòng của tôi về tình yêu. Khóa học về tình yêu sẽ chẳng bao giờ dễ dàng vì nó quá đau đớn. Tình yêu và mọi mối quan hệ ngọt ngào chính là thế giới của tôi. Tại sao tôi lại là cô nàng Bạch Dương thực tế, lý trí trong khi lại có tâm hồn của một cô nàng Song Ngư mơ mộng hão huyền?

17. Tôi đã viết thơ

Mới có người tặng sách điểm tình cho tôi đủ các thể loại: Tây, Tàu, Việt... Quyết tâm không đọc, thà để làm cảnh còn hơn. Những cái tựa quá tan nát cõi lòng, sâu hơn chữ sâu... Tôi không thể chế t trong u tịch vì lối văn uỷ mị như vậy nữa. Tôi từng nghĩ không nên hận nên ghét người mình đã từng yêu. Nhưng nếu anh để lại trong tim tôi di sản, tôi sẽ mỉm cười ra đi trong vui vẻ, thanh thản và chúc phúc cho anh. Có điếu, anh để lại trong tôi một toà thương thành, di tích chiến tranh nên tôi buộc phải hận anh và tỏ ra không quan tâm mặc dù tôi nhớ anh muôn chế t. Không quan tâm anh là một việc phải học từ từ. Anh biệ n biệt giữa dòng đời, mấ t hút khỏi lối tôi đi, một tin nhắ n cũng không... Phũ còn hơn cả phũ chính là anh, my baby! Anh chọn cách im lặng để giải quyết vấ n đề`. Còn tôi thì không thể số ng mòn mỏi trong câm nín. Chiề u nay, tôi đã vác gương mặt bánh bèo sâu não lang thang đi lại khắp các con đường trong thành phố này. Đạo này, chẳng có gì làm tôi vui cả... Mừng một tạ o vì nhờ buồ n bã mà tôi mi nhon thêm một tí. Buồ n vắng mỗ cơ đấ y! Tôi lê từng bước, rắng đi qua tuầ n mùa đông cuối cùng của thành phố này. Hôm nay, tôi đã đổi câu thơ trứ danh: “Em về` điể m phấ n tô son lại/ Ngạo với nhân gian một nụ cười” thành “Anh vui tình mới cho vương mộng/ Vùng tiể c thương này đã có em”. Vẫn còn tê tê. Ôm gồ i tự kỉ tiể p.

Giá như anh là gay, em sẽ đỡ tiể c khi anh biệ n. Vì cô gắ ng níu giữ anh, em cũng không được toại nguyện. Trái tim anh lạnh hơn băng và lời nói thì có sức sát thương hơn cả axit. Một chút thương hoa tiể c ngọc cũng không. Đa số các cặp chia tay nhau, ngoài nguyên nhân bị cắ m sùng ra, thì lý do chính đơn giản là chán nhau rô i, khỏi bao biệ n. Tôi tưởng mình đang rấ t ổn nhưng thực sự không

phải, bây giờ nó mới ngấ m. Tôi đã từng nói với bản thân: Thôi lo làm
ăn đi! Tôi cứ tưởng mình mạnh mẽ lắ m, nhưng hóa ra chỉ câ n một
suy nghĩ thoáng qua thôi cũng đã làm lòng tôi chông chênh rô i.
Thôi, xách mông lên và đi cày tiế p. Tôi câ n đau khổ một chút, điề u
này sẽ khiế n tôi sẽ lớn dầ n lên, đầ m thắ m, mặ n mà hơn, chiề u
sâu hơn, tâm trạ ng hơn, đầ n bà hơn và quyề n rữ hơn!

18. Mất thăng bằng

Mỗi tối, tôi lại cô đơn thiếp đi. Sáng sớm, tôi lại lang thang trong thành phố này, gặp đồng nghiệp và tỏ ra vui hết cỡ. Thứ ma túy tôi tệ nhất đó chính là tình yêu. Người sẽ thiếp tục nguyên rủa: “Làm ơn đi, yêu đương khi gì đâu, tôi có người yêu mới rồi, đừng nhắc tôi trên Facebook nữa”. Nhưng tôi cứ nhắc và cứ tiếp tục rủa người hằng ngày trên Face đầy, chừng nào tôi kiếm được một anh chàng khác ngon lành sành điệu hơn người. Để xem ai sợ ai nhé! Tôi vừa rủa người vừa yêu người. Có người mới tôi sẽ quên người sạch sẽ, yên tâm đi, ba giây thôi! Mà giờ chưa có ai hết nên tôi mới phải tiếp tục bám người. Noel đã bắt đầu đâm thọt thành phố này rồi sao? Cây thông và vật trang trí sau khi được trưng diện xong sẽ là thứ rác rưởi sinh hoạt. Tôi ngưỡng mộ đồng nghiệp đó - người anh em của tôi - rục rờ một ngày và suy tàn trăm năm. Chiều nay, tôi lại lang thang như một linh hồn đau khổ, không ai để mắt tới, là cái máy kiếm tiền không hơn không kém. Một chút cảm động, đoái hoài, thương hoa tiếc ngọc cũng không. Tôi có hoá làm ma về hù người thì người cũng không sợ. Chúa cứu rỗi linh hồn con, amen!

Những ngày thất tình dài lê thê kéo dài gần nửa năm, tôi đã nghe quá nhiều nhạc, xem quá nhiều phim, đọc quá nhiều tiểu thuyết đến nỗi có thể trở thành ca sĩ, nhà văn đến nơi rồi. Trong đó có một bài hát mà tôi repeat nhiều nhất chính là “Somebody that I used to know”, một bản nhạc tiếng Anh đang rất nổi. Bài này có ý nghĩa một cách ngắn gọn là: “I don’t care!” Mạnh ai nấy sống. Không liên quan đến cuộc sống của nhau. Không cảm xúc. Mất cảm xúc rồi! Sao ta lặng im???

Còn một bài hát tôi replay liên tục khi anh chọn giải pháp im lặng. Đó chính là “Sao ta lặng im” của nữ ca sĩ Hồ Ngọc Hà. Anh để người

con gái chớ ng chọi với bao suy nghĩ giã ãng xé trong đầ u. Bạn sẽ cảm thấ y như thế nào khi phải khóc từng đêm? Tôi giố ng như đang phải trải qua một bi kịch dài tập như vậy đầ y. Lũ bạn cùng trang lứa thích nghe những bài nhạc có tiế t tấ u nhanh như “Taxi” và “Bay” của Thu Minh để có thể dễ dàng lắ c lư và làm những trò điên rồ , nhưng tôi chắ c rằ ng bọn chúng chưa yêu bao giờ nên mới không thích nghe nhạc buồ n có tiế t tấ u chậm rãi. Những thể loại nhẹ nhàng sẽ khiế n ta bay bổng và lãng mạn hơn. Bạn biế t yêu rồ i tình yêu á y khiế n bạn hao mòn.

Đêm nào cô á y cũng ôm gồ i ngủ với trái tim tan vỡ. Điề u này rấ t tồ t cho công việc sáng tác nhưng không tồ t cho sức khỏe tí nào, cô gái ạ! Sao cuộc số ng của tôi quắ n tới quắ n lui chỉ có một con người vậy? Ai đó hãy cứu thế giới này bằ ng cách hạ phàm và yêu tôi đi. Làm gì có chuyện tôi chờ đợi anh, chỉ là, cho đế n nay, tôi vẫn chưa tìm được người nào làm tôi rung động cả. Và cứ thế , tôi chơi với kiế n và đế là chủ yế u, tách đầ n với xã hội loài người... Nhiề u người sẽ rơi vào trạng thái trầ m cảm, uấ t ức mà chế t. Còn tôi thì chưa kém may mắ n đế n thế , vì tôi có tình yêu, tôi lái nhái, và rĩ rả không ngừng về nó... Tình yêu là trò tiêu khiển tuyệt tuyệt vui!

Tôi muồ n gửi vài lời đế n anh trong những ngày này.

Gửi người yêu cũ:

Anh có hiểu cảm giác của em, khi nhắ n tin vào email của anh, thấ y dòng đã xem nhưng không hồ i đáp, em rấ t đau lòng. Hóa ra công nghệ càng tiên tiế n, con người càng có cơ hội làm tổn thương nhau.

Anh có nhớ mùi nước hoa của em, đêm đầ u tiên hẹn hò, anh nhắ n tin bảo rằ ng anh không nữ giặt áo vì còn vương mùi em không?

Thực sự thì em thừa nhận mình thua cô người yêu cũ của anh về nhan sắc nhưng em nghĩ cô ấy không thể có tài “văn chương” như em, ít nhất là một khía cạnh nào đó. Còn cô gái mới anh đang thích và tìm tòi, tán tỉnh mà em quan sát điếu tra được, tuy cô ấy xinh xắn và ăn nói khéo hơn em, nhưng có vẻ như cô ấy không nhiệt tình bằng em, anh nhỉ? Chỉ là cảm giác của em thôi.

Em nghĩ rằng anh có nhớ đến em. Em mặc định nỗi nhớ là có thật.

Em không lo lắng nhiều về chuyện yêu đương, vì em nghĩ Chúa sẽ gửi một người đàn ông tốt đến bên em.

Em cho phép anh quan tâm em.

Em đang cố gắng lấy sự học sự làm vất vả sự tình.

Lại thêm một đêm nữa em nhớ anh, hi vọng em không đọc lại những dòng tin nhắn cũ mà hoài niệm quá khứ.

Em cho phép anh nhớ đến em.

Tình yêu thì ngỡ ngàng nhưng em mất cả đời để hoài niệm về nó.

Em đã ghi vào sổ tay những tính xấu của anh, những điếu anh không tốt với em để cố vũ mình không quay đầu nhìn anh lần nữa.

Tình yêu em dành cho anh cứ chết dần, lụi tàn dần như căn bệnh bỏ hoang.

Em cảm thấy tủi thân.

Tình yêu có vẻ giống như thuốc lá, dù rất khó nhưng cứ quyết tâm là sẽ cai được, anh nhỉ?

Sâu thẳm trong lòng mình, em vẫn muốn chúng ta thành đôi thành cặp.

Không yêu anh thì em yêu người khác.

Anh yên tâm, yêu em anh chỉ lời chứ không lỗ.

Hên là Sài Gòn không có mùa đông giá buốt như miền Bắc nên thiêu anh em cũng chẳng sao.

Em cảm thấy mình quyết rũ hơn khi nếm đủ cay đắng ngọt ngào của tình yêu.

Trời lại mưa, em lại ứa nước mắt.

Chỉ cần tích tắc mâu thuẫn không được giải quyết, anh đã rời xa em mãi mãi.

Trong đầu chứa quá nhiều chữ, lại suốt ngày nghĩ về chuyện yêu đương, tôi quả là bị ngộ độc tình yêu rồi. Tôi đang có quá nhiều cảm xúc: lúc thì thấy ổn, lúc lại hơi buồn. Hiệu chứng tiền mãn kinh chẳng?

19. Sinh nhật sếp

Sinh nhật sếp và chầu lẩu ven sông. Lạnh teo người. Sếp hát to và hò n nhiên làm sao. Mặc dù tình hình khó khăn, sếp nghèo như con mèo nhưng vẫn sộp như con cá hộp, thương chị em tới bên, chúng tôi đã có một buổi no say, lương đầy túi, tình đầy tim.

Tự dưng tôi lại quá chén, bắt đầu chế câu thơ của nhà thơ Tô Hữu: “Sếp ơi tim sếp mệnh mỏng thế / Ôm cả non sông một kiếp người.”

Sếp bắt đầu cười ha hả như địa chủ được mùa, nhìn tôi rõi mặt: “Cô này khéo nịnh nhưng đừng hòng được tôi tặng lương cho vào tháng sau nhé, hà hà!”

Cả bàn tiệc cùng cười. Trên mặt ai nấy đều nở nụ cười tươi rói, hân hoan làm sao, vui vẻ làm sao. Mốt bây giờ là single mom hay sao ấy, sơ sơ chỗ tôi làm có đến ba chị làm bà mẹ đơn thân hoặc cũng chẳng khác gì mẹ đơn thân: một chị đã li dị, hai chị kia thì chồng bên Tây, năm tháng mới về một lần. Ôi cuộc đời đúng là cuộc đời, nâng ly thôi! Sau đó, chúng tôi bắt đầu kéo nhau đi làm tăng hai karaoke, bắt đầu gào thét “*Nắng ấm xa dần*” cho đến “*Em của ngày hôm qua*” trẻ trung, nồng nhiệt và sau đó dậm dậm với “*Con đường màu xanh*”. Ô, hình như thất tình thì hát nhạc buồn mới hay. Thực sự là như vậy. Tôi đã quá nhập tâm vào bài hát đến nỗi không nhận ra mọi thứ xung quanh. Cầm chai Ken gi sát vào mặt chị Ngọc, tôi bắt đầu la hét: “Hết mình! Hết mình đề!”

Sếp bắt đầu khó chịu khi hai đứa tôi cứ nói chuyện riêng với nhau. Ông bắt đầu chia rẽ: “Cô Ngọc, hát song ca với tôi bài “Chiếc áo bà ba” đi nào!”

Tôi chìm trong suy nghĩ. Khi thấy hoàn cảnh của chị, tôi thấy thông cảm với chị hơn. Ai cũng ao ước có được cuộc sống hạnh phúc đâu bác rằng long với người đàn ông mình chọn làm chồng, nhưng mỗi người một hoàn cảnh, làm sao ta có thể chồng lại được sự nghiệp của số phận? Vậy tôi có gì mà buồn, mà thương, mà nhớ, mà tiếc? Người phụ nữ một con gái, chị vẫn sống đầy đủ thôi, chị vẫn vui vẻ, lạc quan, yêu đời và nhiều mộng tưởng. Còn tôi, nỗi đau của tôi có là gì so với chị? Chẳng là gì cả.

Cuối buổi, tôi chở chị về, trong lòng ngập tràn lòng dạ bướm bay, sâu não, bi ai. “Chồng cũ còn liên lạc với chị chứ?”

“Chị không cho phép anh ấy làm thế! Chị không quan tâm những gì đã qua. Nhưng chị có đưa anh ấy số tài khoản để phụ chị trong việc chăm sóc bé Na. Anh ấy bảo chúng ta có thể nói chuyện điện thoại, đến thăm nhau thường xuyên như những người bạn.”

“Tại sao chị không cho phép anh ấy làm thế?”

“Chị nói với anh ấy: Trong suốt khoảng thời gian này, anh đừng tìm em nữa, trừ khi xảy ra chuyện trời long đất lở. Như thế nào mới là trời long đất lở? Chị cũng không biết nữa. Nhưng gặp lại người cũ, cảm xúc dễ nảy sinh, nhất là người chưa dứt tình như chị, trong khi anh ấy lại cặn tình. Giống như việc chị sẽ ghen anh ấy như ghen ma túy, nếu một ngày anh ấy không đến nữa, coi như chị tiêu đời, thế nên, không gặp nhau thì tốt hơn.

Lúc mới ly hôn, chị sợ hãi và chạy trốn chính mình. Có thể nói, trước đây, chị là mẫu phụ nữ yếu đuối, lúc nào cũng nghĩ mình cần phải có một bờ vai để nương tựa. Khi chia tay, chị sợ hãi và hoang mang rằng mình sẽ đi tiếp con đường này như thế nào, sợ điếu tiếu, sợ cha mẹ buồn... Và chị đã khóc rất nhiều.

Chị cũng có những lúc chạnh lòng. Chị rất ít khi đi đám cưới. Đến những chỗ đó là thấy buồn bởi ai cũng có đôi có cặp. Nếu có kiếp sau, chị vẫn mong mình được làm đàn bà để ông trời bù đắp cho những tổn thương trong kiếp này.” Chị thở dài thườn thượt. “Sau khi chia tay chồng, chị cảm thấy ham muốn của mình đã chết. Vợ chồng chị đã có một cuộc sống tình dục viên mãn, như hai vận động viên siêu hạng vậy. Anh ấy là Michael Phelp còn chị là Amanda Beard.” Chị thật thà.

Tôi không thể nín cười trước sự hồn nhiên của người phụ nữ một con. Sau đó, tôi cùng chị đi một đoạn về nhà chị. Cả hai chúng tôi đều im lặng hồi lâu. Nhìn chị bước vào khu chung cư nhỏ, giày cao gót liêu xiêu nâng gót hồng, người con gái mỏng manh đó mất hút vào cầu thang máy. Tôi lại thở dài, quay xe và nổ máy đi. Tôi đồng ý với chị là tốt nhất không nên làm bạn với người cũ. Bởi vì sẽ đau lắm. Đã có lúc tôi tưởng tượng, tôi và anh gặp nhau, chúng tôi sẽ làm gì bây giờ? Đè anh ra hôn đến choáng váng hay rỉ rả vào tai anh những câu đại loại như “Em nhớ anh muốn chết”? Và rồi, sau đó, anh lại lặn mất tăm, đưa ra những câu nói hững hờ hay những lời làm tan nát ruột gan cô gái nhỏ. Chị đã ba mươi lăm, một nách một con. Ai sẽ cứu vớt đời chị, tình nguyện hút vò và đem đến cho chị hạnh phúc? Tôi hai mươi ba, chia tay một mối tình, tôi có là gì so với nỗi đau của chị? Tuổi xuân của người con gái trôi nhanh như gió thổi ngoài đồng. Mỗi người một số phận khác nhau: hẩm hiu, bi thương, nào nề... Tôi bắt đầu thấy đầu óc mông lung.

Một mình trong căn phòng điều hòa, tinh thần tôi sa sút sau buổi nói chuyện với bà mẹ đơn thân. Đây là khoảng thời gian khó chịu đến nhường nào, nhưng không khó chịu bằng khoảng thời gian học phổ thông với mối tình đơn phương hai năm mới được đáp lại vào năm thứ ba, dai dẳng và triền miên với cậu bạn lớp bên. Tôi đã làm một điều vô cùng kì cục, đó chính là chạy qua chạy lại nhà cậu ấy

hai mươi lăm chỉ để gây chú ý sau khi hai đứa nói lời chia tay. Năm đó, tôi học lớp mười một hay mười hai gì đó, bài vở phổ thông rất nặng nề, yêu đương nhặng nhít nên thở không ra hơi, thật sự là buồn nhieu hơn vui. Đã có lúc, tôi những mong chôn giấu đi khoảng thời gian ấy, bay cái vèo đến thời đại học, tôi nghe nói sinh viên chỉ học một buổi, không phải học sáng trưa chiều, tôi còn cấ p xe đi học luyện thi như học sinh cấ p ba nữa. Cuộc đời luôn phải có chia ly, vậy mới là đời...

Thực sự thì việc ép mình ra ngoài chơi rồ i hẹn hò ai đó cũng không thực sự cần thiết. Mọi sự nên tùy duyên. Tôi thật sự không giỏi khoản này. Khi kết thúc một mối quan hệ, không nên lao đầu vào ngay vào một cuộc hẹn hò mới. Bạn sẽ ỏn cả thôi! Điều duy nhất là phải sử dụng thời gian một cách hợp lý. Bạn sẽ yêu khi tình yêu đến, còn nếu không có thì muốn cũng chẳng được. hằ ng ngày vẫn có người rủ đi cà phê, xem phim, đi dạo... Nhưng đi với người mình không yêu thì làm sao vui? Vừa khổ mình vừa làm mất thời gian của người ta. Thôi thì cứ đi đi về về, điên điên khùng khùng với những người bạn thân có khi lại hợp lý hơn.

Nỗi sợ hãi cô đơn khi cứ gục mặt vào bàn phím khiến tôi quyết tâm đi tìm “đồng loại” của mình. Thà chọn đời số ng bằ y đàn vô nghĩa còn hơn chề t dằ n chề t mòn trong cô đơn. Tôi nhắ c máy gọi Thiên Kim. Phải tìm nàng ta thôi, cái miệng nhanh như chớp của cô ấy sẽ kéo tôi khỏi vũng lằ y tuyệt vọng, chề t như một con khố n. Nàng nói nhanh như chớp: “Cà phê cóc, bảy giờ tôi, quán X, đường Y.”

“Lâu lắm rồ i không nghe tin tức gì của cậu cả.”

“Còn tớ tưởng cậu đã chề t rồ i ấy chứ!”

“Kiên bỏ rơi tớ và làm tớ trống rỗng. Tớ sẽ không phát điên lên nữa. Tớ nghĩ mình sẽ quyên rũ hơn khi không thuộc về ai hết.”

“Kiên là người đàn ông thông minh nên cậu mới yêu. Nhưng kể từ khi anh ấy đá cậu bằng tin nhắn thì tớ nghĩ cậu đã không nên nghe ngóng gì về anh ta nữa rồi.”

“Tớ đã không trả lời những tin nhắn của Kiên kể từ giây phút ấy. Lúc nhận được tin nhắn chia tay, tớ còn tưởng anh ấy nói đùa chứ!”

Tôi nghĩ cuộc tình khấc cốt ghi tâm này sẽ làm Kim mạnh mẽ hơn, cô ấy sẽ chẳng còn sợ hãi điều gì nữa. Tôi thường thấy những người bạn gái của mình đau khổ vì tình. Thường đứa nào cứ suốt ngày ra rả về ái tình mới chính là đứa không hiểu được bản chất. Bởi tôi là đứa như thế! Mục đích xuống Trái Đất của tôi là cứ nhai đi nhai lại câu chuyện về ái tình và nghe những con tim tan vỡ khác tâm sự. Có một số người, mục đích xuống Trái Đất của họ là làm cho tôi siêu buồn. Trong đó, có anh, anh biết không?

Trước đây, khi tay trong tay với anh, tôi không nghĩ trái tim mình tan vỡ như vậy. Đó là lần đầu tiên tôi bị phũ phàng đến thế và nó thật khó khăn. Hàng vạn cô gái trên thế giới này đang yêu và họ sẽ phải có một lần vỡ tim như tôi chẳng? Nhưng một khi vượt qua được nỗi đau đó, bạn sẽ không bao giờ mắc sai lầm như lần thất bại đầu tiên nữa. Chị Ngọc cũng thế, có phải không?

Tự giam mình vào hàng vạn câu hỏi tại sao và đày đọa bản thân trong khổ ải không phải là cách giải quyết vấn đề. Tôi nhớ đến cô ấy, Thiên Kim. Tôi thường nghĩ, những người như Thiên Kim, thù và hận phân biệt rạch ròi lại có thể rơi vào lưới tình và đau khổ như vậy sao? Tôi chưa từng cố ý làm bất cứ điều gì để áp đặt cách yêu sao cho bài bản lên Thiên Kim, bắt cậu ấy quay đầu là bờ. Tôi hy vọng

mỗi người được tự do yêu đương, tự do trải nghiệm. Tôi cảm thấy mình luôn luôn là một người như thế !

Lần gần đây nhất, Kiên đã chiến thắng và kéo được Kim về bên cậu ta trong vòng một nốt nhạc nhờ một tá những lời hứa hẹn. Lúc đó, cậu ta đã đặt Kim lên hàng đầu và chiến đấu cho cô ấy như nữ hoàng. Và khi chị Lan quay về, cậu ta lại chơi trò hoàng đế, quay lại với bản chất của mình. Kiên tắt điện thoại cả ngày lẫn đêm. Vâng, đẹp trai thì có quyền làm vậy ư? Cậu ta cần thời gian ở một mình, đơn giản vì cậu ta không hoàn toàn chắc chắn về mọi thứ.

Con gái nên lấy người yêu mình hơn là người mình yêu để có được sự bình yên. Nếu cứ suốt ngày bồn chồn, lo lắng xem người yêu đi đâu, làm gì thì cả ngày sẽ chẳng làm được gì cả! Kim biết nếu Kim và Kiên yêu nhau, sẽ có rất nhiều khó khăn nhưng không sao, cứ yêu thôi, mặc kệ tất cả mọi thứ! Tôi quả thật hâm mộ tinh thần yêu hết mình của cô ấy. Tôi cũng rất hâm mộ những bạn có số đào hoa, cùng một lúc có thể đẩy đưa, cưa cẩm ngọt ngào với hai hay ba người cùng một lúc. Trong chuyện tình cảm, tôi thuộc dạng người chỉ đắm đuối với một người, đã yêu ai là yêu mờ mắt luôn. Nên tôi cũng là đứa thua nhiều nhất, mở mắt tỉnh mộng là không còn ai bên đời. Chừng nào tôi còn phát điên lên vì tình yêu thì còn lâu tôi mới có thể trở thành một tay chơi có hạng. Nhiều người nói trong tình yêu, tìm hiểu cùng lúc hai hay ba người là chuyện bình thường. Tôi lại không thấy thế. Bởi vậy, tôi luôn rơi vào tình trạng FA dài cổ.

Tôi tua lại những đoạn băng cũ kỹ về những ngày tháng bên anh.

“Anh không chắc chắn về mối tình của chúng ta.”

Tại sao ngày ấy tôi không hét lên: “Vậy anh còn yêu tôi làm gì?”

Tôi biết rằng không một mối quan hệ nào bền vững nếu chúng tôi cứ tạo ra khoảng cách và sự căng thẳng quá lớn như vậy. Tôi và anh đã quá đam mê công việc, không có ý định giảm bớt khối lượng khi chúng tôi đang ở giai đoạn đỉnh cao sung sức của tuổi trẻ đến nỗi thời gian nói chuyện với nhau ngày càng ít đi. Nhưng tôi đã có trải nghiệm tuyệt vời bên anh chàng tuyệt vời, không có gì phải hối tiếc cả. Một điều trở trêu là cả tôi và anh đều là người có cá tính mạnh. Chúng tôi chưa từng xa nhau quá lâu như vậy, đã ba tháng rồi.

“Hôm qua, anh ấy nói gì với cậu?”

“Anh ấy nói đừng để chị Lan biết. Anh ấy bảo đừng làm to chuyện.”

“Ồ! Biết thì làm sao? Nghe này, anh ấy là gã tồi tệ.”

“Tôi nghĩ anh ta nên đứng về phía cậu, động viên cậu, cùng nhau giải quyết vấn đề chứ không phải tách khỏi cậu và rồi, à lẽ phải, nói những lời vô tình đó. Cậu có cảm giác anh ta không muốn ở bên cạnh cậu không? Anh ta không muốn cùng cậu giải quyết chuyện này? Anh ta đã làm điều đó, đúng là gã khốn.” Tôi nhìn thẳng vào mắt Kim. “Đáng lẽ, cậu với anh ta phải đi cùng nhau.” Tôi vịn vai Kim.

“Nhưng anh ấy làm vậy để cả hai đứa không bị mọi người chỉ trích.” Kim ngoan cố.

“Sai rồi, cách hành xử như vậy của anh ta không phải cách của một người đàn ông.” Tôi quả quyết. “Yêu ai yêu vừa vừa thôi, đừng tin tưởng nhiều quá! Đau đốn lắm, không đùa đâu. Đừng cho Kiên biết cậu yêu anh ta nhiều thế nào, đề phòng trường hợp anh ta tính đường lui.” Tôi lơ ng lơ trước mặt Kim.

Cô ấy không chịu nghe tôi, tức tôi bỏ về giữa chừng. Tôi về nhà, cọ toilet, tắm khuya, rửa chén và bây giờ chính xác là mười hai giờ đêm. Đạo này, tôi nói chuyện với rất nhiều người về tình yêu, xem quá nhiều tiểu thuyết, nghe quá nhiều nhạc đến nỗi mù mịt cả rồi. Love-sick, bệnh mới trong từ điển y học. Nghề tay trái của tôi bây giờ là giáo sư tình yêu học hay sao? Đúng là con người, có nhiều đó cảm xúc thôi mà quăn quăn lui. Thôi sướng được bao nhiêu đó cũng gọi là sướng, sướng trong hạnh phúc mong manh, hư ảo cũng được, miễn sướng ngày nào thì tốt ngày ấy. Còn nắm tay ngày nào thì ngày đó còn vui, cứ để Kim ở bên cạnh Kiên đi, đừng sâu khổ thiên thu như tôi. Nếu bên anh chỉ là giấc mơ thì tôi nguyện đắm chìm mãi mãi trong giấc mơ ấy. Hãy quên đi những điều mà mình muốn giấu, bạn sẽ hạnh phúc tuyệt vời.

Tôi lại nhớ về mọi tình trước đây. Tôi cũng đã từng giống Kim, huyễn hoặc và tự làm khổ mình, làm luật sư biện hộ cho tất cả những hành động kì quặc của người mình yêu. Tại sao cảm xúc của chúng ta lại quá phụ thuộc vào cái gọi là “người yêu” nhỉ? Chỉ cần anh “tỏ vẻ” lạnh lùng thôi là trái tim tôi đã không thể thở được rồi. Thêm có một người đứng bỏ rơi tôi giữa đường, đừng để tôi đi về trong tức giận, trong cô đơn và trong hàng loạt câu hỏi tại sao?

Bạn biết nhìn thuốc là gì không? Là đối với mọi việc, bạn đều cảm thấy bình thường. Vậy đó! Thời gian có thể không làm tôi quên anh, nhưng sẽ giúp tôi không còn đau đớn vì anh.

Tôi thích nghiên cứu những tan vỡ trong tình yêu vì cha sinh mẹ đẻ đến giờ, tôi chưa có cảm giác tình yêu dài lâu, bền vững và trọn vẹn bao giờ. Thêm vào đó, con người ta thường bị ám ảnh về cái mà mình không thể đạt được nên thường có triệu chứng nhớ nhung hay len lỏi trong giấc ngủ. Có lẽ thế giới của tôi chỉ quanh quẩn ở chỗ làm, về nhà nên tôi hay suy nghĩ, viết linh tinh chẳng?

Tôi thấ c mắ c không biế t một số người ngỏ lời yêu để làm gì? Một đũa vừa cặp với bạn tôi rô i đêm đêm còn cưa cắ những đũa khác mà nó thích. Đũa khác lại nhận lời yêu với thắ ng đã nói trước với nó rắ ng: “Anh chưa chắ c chắ n lắ m về tình cảm của mình. Anh nghĩ sẽ không bê n đâu!” Rô i đũa kia lại yêu chán chê đế n bô n năm rô i phán: “Anh nghĩ chúng ta không hợp.” Sao không bỏ ngay từ năm thứ nhắ t, năm thứ hai nhi? Nợ nhau kiế p trước quá nhiề u hay là do duyên phận? Ô` thì cũng bởi vì cô bạn tôi không thể số ng nổi nề u thiế u tình yêu và dọa sẽ nhảy lắ u cho nên đế n tận năm thứ tư thì thắ ng kia mới dùng dắ ng bỏ đượ c. Nhưng như thế nào mới là hợp nhau? Khi nào mới hợp nhau?

Cười thật buồ n. Yêu đươ ng kiể u thế đắ y! Thôi đành dứt áo ra đi. Ngưỡ ng mộ những cặp yêu đươ ng lâu năm lắ m! Tình yêu đế n thì dễ, ở lại bên nhau mới khó.

Không cưới thì người ta hẹn hò làm gì nhi?

20. Những câu nói giả dối và phũ phàng nhất mọi thời đại

Những câu nói giả dối nhất mọi thời đại:

1. Anh yêu em nhưng không thể cưới em.
2. Anh nhớ em nhưng không có thời gian nhắn tin cho em.
3. Anh yêu em nhưng chúng mình không thể quay lại bên nhau được nữa.
4. Anh nhớ em nhưng anh chọn cách im lặng.
5. Anh yêu em nhưng má anh không cho hai đứa mình cưới nhau.
6. Anh nhớ em nhưng anh định im lặng một thời gian để suy nghĩ lại mọi thứ.
7. Anh yêu em nhưng anh không thể vượt qua dư luận.
8. Anh yêu em nhưng anh không dám tự tin khoe em với bạn bè.
9. Anh nhớ em nhưng anh không quên được người cũ.
10. Anh nhớ em nhưng hôm nay anh không đến được.

Bạn bè em nói nếu em còn thương thì nhắn tin cho anh. Em cũng muốn làm vậy nhưng em không rảnh. Nên thôi luôn anh ạ! Em làm biếng quá! Tâm trạng cứ lên lên xuống xuống như biểu đồ thì mệt lắm! Hãy để em tay trái ôm lấy tay phải, ôm nỗi sầu muộn ngàn thu... Nhắn tin làm gì nếu lòng còn đau hơn chóc cắn.

Thường khi kết thúc một cuộc tình, phải làm gì có lỗi thì người ta mới bỏ rơi mình chứ? Hoặc cá tính nào đó của mình người ta không chịu được chẳng? Hoặc tệ hơn nữa, anh dị ứng mùi hôi nách của bạn nên chọn phương án chia tay chẳng hạn?

Những câu nói phũ phàng nhất mọi thời đại (Tôi có cường điệu một chút nhưng đại ý là như vậy):

1. Xưa giờ quen em là để quên đi người yêu cũ thôi, tại anh buồn quá nên quen chơi ày mà. Từ giờ, xin em hãy biế n khỏi cuộc đời anh đi!

2. Tôi có người yêu mới rồi nên không muốn dính dáng gì đến cô nữa!

3. Hoặc tệ hơn là im luôn, không nói một lời rồi bấ m nút “biế n”.

Nế u bạn rơi vào một trong ba trường hợp trên, theo tôi thì:

1, Hỏi ba bạn ngày xưa của gái đã đời xong rồi có biế n sớm không. Con gái nhận phúc cha! Tin tôi đi!

2, Tu tập chưa tốt nên chưa gặp được người phù hợp. Có thể tự tìm hiểu và khắ c phục những tính chưa tốt của bạn như: thích ngoáy mũi hoặc kiểm soát người yêu, làm quá mọi chuyện trên Face, làm mấ t mặt người yêu, xung hô láo toét...

3, Coi lại tình sử xem, trước giờ có làm khổ con trai nhà người ta bao giờ chưa. Bây giờ nhận quả báo nhé!

Các cô gái hãy bảo toàn vẻ đẹp hoàn hảo, tài sản vô giá của phái nữ mình, tu tập tiế p rồi hãy yêu người đế n sau bằ ng tất cả sự trưởng thành nhé!

21. Họa trên trời rơi xuống

Hôm nay, tôi lại lang thang đến một buổi triển lãm ảnh ở trường đại học cũ. Tôi thích đi một mình, không phải xoắn vì tôi biết chỉ có mình đủ rảnh để làm chuyện đó, bạn bè đã có nơi có chốn, không ai thích thú vui tao nhã và có phần học thuật của tôi. Tôi đã gặp lại một người bạn cũ và nhận ra anh ta ngay. Nhưng đầu tiên, tôi phải chọc cho anh ta phát điên lên mới được. Tôi cố tình lộ khuôn mặt xinh đẹp, trắng trẻo như hoa như ngọc và nụ cười vu vơ trong nắng của mình. Ngay lập tức, anh chàng nhận ra tôi liền, tiến tới vỗ vai như thân lắm: “Khánh Trang, cậu cũng ở đây à? Lâu lắm rồi à y nhỉ, từ hồi tụi mình còn học chung cấp ba á?”

“Đúng rồi!” Tôi đỏ mặt vì cậu ta còn nhớ đến tôi, con bé cạnh thị nạng với gương mặt luôn bóng nhẫy dẫu.

“Nhưng xin lỗi, tên cậu là gì à y nhỉ?” Tôi trêu chọc.

“Nguyễn Minh Long.” – Cậu ta sầm mặt vì thất vọng, ừ dột não nề.

“Tớ đùa đấy! Tớ thừa biết cha cậu là ông Nguyễn Minh Nhật rồi. Có phải cậu học lớp kế bên, chuyên gia đi trễ và chạy thi với đội Sao đỏ đúng không?”

“Thôi đừng nhắc đến quá khứ oanh liệt đấy nữa. Cậu vẫn vui tính như ngày nào à y nhỉ?”

“Dĩ nhiên, tớ là con chim sáo mà.”

Long là thành phần chưa tốt nghiệp đại học, chưa thể xin việc. Đòi là bề khổ. Hóa ra, cái cậu này mãi mê đi làm thêm, quên mất

việc chính là học tập. Chúng tôi sáp lại với nhau, bình luận về một tấm ảnh nguyệt thực kì cục, trông nó giống ảnh khiêu dâm hơn là trừu tượng. Tôi không thể hiểu nổi, ở một xã hội mà chỉ cần ăn mặc phản cảm, nói chuyện về sex và tình dục quá thoáng sẽ bị “ném đá” tới chết như ở đây, người ta lại dễ dàng trưng những bức ảnh thế này ở trường Đại học. Ban đầu, chúng tôi ngượng chín người, rồi dần dần thích thú. Chúng tôi tóm các loại chủ đề, nói đông nói tây, kết luận lại, bức tranh này thật khó hiểu, có lẽ phải đi hỏi tác giả xem rốt cuộc ông ta chụp những vật thể này để làm gì mới được. Tôi tạm quên anh và nỗi đau thất tình vào tháng thứ ba này. Cho anh khỏi hốt xì một đêm. Ngày hôm nay, tôi chỉ nghiên cứu ”nghệ thuật” là đủ rồi.

Tôi là một đứa con gái nhiều chuyện, lại thêm một lô lô tính xấu nữa. Tò mò về đời tư của người bạn lâu ngày không gặp này, tôi lật lại album ảnh cũ. Những tấm hình nối tiếp từ tháng này qua tháng khác trên dòng thời gian của Facebook. Ái chà, Face gì sặc mùi yêu đương, nghe mà muốn ná thờ. Cậu này có vẻ là người si tình đã ng sau cặp kính cận lạnh lùng kia. Này nhé, tự tay làm quà cho Gấu, còn tự tay đàn một bản nhạc cho Gấu nữa. Nhưng điểm kì quái là tên cô gái kia không xuất hiện một lần nào, chỉ là những dòng status cho một người, những hình ảnh cho một người nào đó. Cô “Gấu” nào lại may mắn tới tột số như vậy? Kéo chuột lên những dòng gàn nhát, ôi, lại một trái tim tan vỡ. Người đóng cảnh ngộ rồi! Anh bạn ạ, chúng ta đi cùng thuyền rồi. Tôi bắt đầu thây tò mò và không ngừng kêu lên những âm thanh kì quái, nói chuyện một mình như ma nhập. “Không ngờ cái cậu này lại si tình phết!” “Ồ, cậu này đúng là bả ng hữu đau buòn của mình đây!” “Đến với tôi đi, hãy về đội của tôi, chúng ta hãy thay nhau si và ái tình nào.”...

À, hóa ra là trái đất tròn, toàn người quen cả. Cô Gấu kia đích thị là bạn chung cấp ba của chúng tôi, có cái tên rất hay, cứ như

phim Hồ ̀ng Kông: Nguyễn Nhấ ́t Chi Mai. Tôi nhớ ra rô ̀i, hôm nọ, ở trên trường, tôi đã bắ ́t gặp họ đi cùng nhau. Thật là đáp án chính xác, rõ như ban ngày. Tuyệt vời ông mặt trời! Bạn cũ cả, một vòng quay của trái đấ ́t, tôi lại chứng kiế ́n tiế ́p chuyện của đôi uyên ương hụn này. Hôm mô ̀ng tám tháng Ba, tôi thấ ́y cô ấ ́y ôm một bó hoa to bụ ́, bánh trái đầ ́y tui. Tôi đùa bỡn hỏi của người yêu phải không, cô ấ ́y còn chớ ́i đây đây bảo không phải. Quả là còn vẻ e ngại của thiế ́u nữ mới yêu. Màn hình bắ ́t đầ ́u sáng đầ ́n, tôi nhấ ́n tin cho Minh Long điên đảo.

“Có người yêu mà giấ ́u kín nhé!”

“Ai nói với cậu thê ́?”

“Tớ vào Face cậu xem này, đủ thể loại quà cáp, status yêu thương nhé! Không biế ́t là cô nào ấ ́y nhỉ?”

“Tụi tớ chia tay rô ̀i.”

“Phải Nhấ ́t Chi Mai không?”

“Làm sao cậu biế ́t? Tớ có nói đâu nhỉ?”

“Tớ tinh ý lắ ́m! Cậu rấ ́t hay comment và like ảnh cô ấ ́y trước đây nhưng giờ cậu unfriend cô ấ ́y rô ̀i thì phải.”

“Không, tớ block luôn rô ̀i. Cậu cũng nhiề ̀u chuyện thật đầ ́y!”
Minh Long cười rầ ́n rầ ́n.

“Tớ đang nghiên cứu những mô ́i tình tan vỡ mà. Cô ấ ́y có người yêu mới rô ̀i. Thật tội nghiệp cậu.”

“Làm gì có chuyện đó. Cô ấ ́y mới chia tay tớ chưa đầ ́y hai tháng mà.”

“Người ta có người yêu mới rồi mà cậu còn ở đây hi vọng hão huyền.”

“Không có đâu. Status mới nhất của cô ấy là *“Nhớ một người từ sông nước”*. Đó là Long Vương, chắc chắn là đó rồi. Cô ấy nhớ đó như vậy, sao có thể có người yêu mới được?”

“Cậu đúng là bị ái tình làm cho phát bệnh rồi. Người ta có người yêu mới, đăng ảnh, status mùi mẫn, thể hiện tình cảm nơi công cộng quá trời kia kìa.”

“Không có đâu. Hôm còn yêu đương, cô ấy là người cực kì kín tiếng. Lúc mới quen, cô ấy nói với đó tuyệt đối không được công khai cho đến khi tình cảm chín muồi. Mọi thứ đều kín kẽ như vậy, có Chúa mới biết được.”

“Ừ, nhưng chỉ là không công khai với cậu thôi. Còn với người mới, cô ấy đã khoe ra rồi kia kìa.”

“Thật sao? Người mới là ai vậy?”

“Đức Trung.”

“Không có đâu. Tên này là bạn từ nhỏ của Chi Mai. Đó biết rõ tên này mà. Là bạn không hơn không kém.”

“Ừa? Là bạn chứ có phải cùng mẹ đẻ ra đâu mà không làm bộ được hả ông nội?”

“Cậu chắc chắn chứ? Để đó vào Face Đức Trung xem sao!”

Mười phút sau, cậu ấy xuất hiện.

“Đó thật rồi. Lúc đầu có chút hụt hẫng, thất vọng, đau đớn, nhưng giờ đó hiểu rồi.”

“Cậu hiểu gì?”

“Là người ta không chọn tớ, vậy thôi. Tình cảm người ta không đủ lớn để công khai mô i tình khờ này.”

Minh Long là cậu trai trầ m tính, sô ng ẩn dật, đời sô ng riêng tư vô cùng kín đáo, cậu â y khá cô đơn. Hơn nữa, vì là con một nên khi có chuyện, cậu â y thường tâm sự với cây đàn piano. Tôi biế t Minh Long từ lâu, cậu â y yêu ai yêu rấ t sâu sắc vì tình cảm của cậu â y thường rấ t khó trao cho người khác, cậu â y luôn dành thời gian và sự chân thành cho đố i phương ở mức độ cao nhấ t.

“Tớ thì thấ y khác. Tớ thấ y Chi Mai kì cục lấ m!” Tôi gõ máy nhanh như chớp.

“Sao lại kì?”

“Cô â y không tôn trọng cậu, chỉ xem cậu là một sự lựa chọn mà thôi. Chưa chia tay cậu được bao lâu mà đã up hình mùi mẫn thế kia, không để ý đế n những tổn thương trong lòng cậu.”

“Tớ lại nghĩ khác. Có thể tớ không xứng với cô â y. Quan điể m sô ng quá khác nhau, có lẽ phong cách sô ng và con người đơn giản như tớ, cô â y không thích. Như trước đây, Nhật Huy tán cậu mà cậu không thích đấ y thôi. Không thích là không thích. Tuy nhiên, lúc nào tớ cũng nhớ đế n cô â y. Nỗi nhớ râm ran như kiế n bò trong tớ.” Cậu â y lại làm nhảm.

“Cậu đừng có ở bên chân dài mà làm nhảm đế n chân gắ n nữa. Xưa giờ, tớ không kì thị cao lùn gì cả. Nhưng lùn mà lố i là tớ ghét, tớ thấ y Chi Mai kì lấ m.” Rõ vô duyên, tôi lại đem chi tiế t Mai lùn vào đoạn hội thoại này, thật không ăn nhập.

“Cậu đừng làm tớ buồ n cười chứ!”

“Đúng là thế đấy, tớ không ưng mấy đứa như vậy. Nghĩ sao mà mới chia tay cậu xong đã lên mạng công khai người yêu mới, trong khi chuyện tình với cậu thì bung bít.”

“Này, lùn và yêu đương không liên quan gì đến nhau mà.”

“Ừ, nhưng tớ chả tìm được nhược điểm nào của cô ta cả. Mặt mũi xinh xắn, cười đẹp, nên chỉ có thấp bé nhẹ cân để chê thôi.”

“Cậu cũng tệ u thật, vậy mà cũng nghĩ ra. Trong thời gian quen tớ, cô ấy tuyệt đối giấu kín. Cô ấy là kiểu người vậy, không muốn phô trương chuyện riêng tư. Làm gì có chuyện cô ấy công khai người mới, nếu có, cô ấy chỉ yêu trong bóng tối thôi.”

Tôi không thể chịu đựng được cái tính cách này khi yêu, vội vàng yêu, vội vàng biến mất, sủi bọt tằm.

“Cậu quả là tên đại ngốc. Người ta đã rần rần mùi mẫn trên Face rồi kia kìa.”

“Cậu lại bịa chuyện.”

“Tớ không tranh cãi với tên đại ngốc như cậu nữa. Cậu không tin thì thôi. Nói thật, tớ chả thích cái kiểu không công khai tình yêu với cậu của cô ta gì cả. Rõ ràng là không xem trọng tình cảm của cậu.” Tôi nổi điên, buôn bực thay cho Minh Long.

Tôi nhớ lại khoảng thời gian đầu của tôi với anh, lúc anh chưa chắc chắn tình cảm của mình đã chơi trò yêu đương lén lút hồ i hộp này với tôi. Tôi ném qua rồi nên thấy đau khổ vô cùng. Tình yêu mới chớm nở, lại suy nghĩ linh tinh. Tại tôi quá nhạy cảm hay tại Minh Long quá hiền? Tôi thoát Face trước, không vào nữa. Tôi lại lùng sục, càn quét, la liếm Face anh. Anh up hình chụp chung với bạn ở quê hôm Tết năm ngoái. Ôi, mới hôm nào, chúng tôi còn say

sua chỉ trở lên những bức ảnh đó và rí rả vào tai nhau những lời mật ngọt. “Anh nhất định sẽ dẫn em đến đỉnh núi này. Tuyệt vời luôn! Thằng cảnh quê anh mà. Anh hứa đấy, anh sẽ dẫn em đi, em sẽ vui điên luôn.”

Tôi hỏi: “Quê anh lạnh lạnh thích cực. Chúng mình cùng nhau về nhà, hái lộc đầu năm, cùng nhau dạo giữa sương sớm anh nhé!” Bức ảnh đó đập vào mắt tôi. Anh mặc áo da màu đen, đẹp trai kinh hồn, đứng giữa núi rừng bao la, tay ôm cả đất trời. Những dòng bình luận nối tiếp nhau, anh trả lời trai gái, anh chị em, đồng nghiệp đầy đủ, không thiếu người nào, lâu lâu lại chêm thêm những biểu tượng mặt cười hí hửng. Anh không biết có một người sống sờ sờ nhưng cứ như bóng ma ngày ngày theo dõi, lặng nhìn anh qua mạng xã hội ảo tung chảo này. Ô, chỉ là một địa danh thôi, một bức hình thôi, có sao trái tim nghe tan nát? Tôi tắt máy, ôm nỗi muộn phiền đi ngủ, hi vọng mai nó sẽ không sản sinh ra một đồng muộn phiền con nưa. Thôi anh cứ yên phận dẫn cô nào đấy về quê anh đi, còn tôi lại cứ đợi Tết về, chiêm ngưỡng cảnh đẹp của quê tôi. Thế lại càng hay! Mỗi người một nhiệm vụ. Không ai phải dắt ai về quê ai cả. Tuyệt vời!

Ngày hôm sau, tôi tỉnh dậy, lúc đó đã là mười giờ sáng. Tôi mở inbox, sừng sốt, ngại ngùng.

Chi Mai inbox tôi. Cô ta nhắn: “*Cậu đừng lấy ngoại hình người khác ra mà đánh giá. Còn nữa, tôi chọn Đức Trung vì anh ấy mới là người đem lại hạnh phúc cho tôi. Tình bạn của chúng ta chớm dứt. Còn chuyện tôi không công khai với Minh Long đơn giản là vì tôi có quyền lựa chọn hạnh phúc cuối cùng cho mình. Tôi có quyền chứ, phải không? À, dù gì tôi cũng chúc cậu tìm được người phù hợp. Nghe nói cậu với người yêu cũng tan rôi.*”

Tôi thảng thốt nhìn màn hình, không hiểu có sự gì. Rõ rồi, tôi gọi cho Minh Long. Cậu ấy còn đang ngái ngủ. “Thôi chết rồi, ngày xưa, tớ cho Chi Mai biết mật khẩu tài khoản cá nhân. Hèn gì cô ấy xem được đoạn đố i thoại của cậu và tớ ngày hôm qua.”

“Trời ạ, cậu giết tớ rồi.”

“Tớ biết hôm qua cậu chê cô ấy lùn chỉ là để khiêu tở vui hơn một chút thôi. Không ngờ sự việc thành ra thế này.”

“Ừ, cơ mà cô ấy giận tớ luôn rồi. Thực sự tớ không muốn làm tổn thương ai cả.”

“Xui xẻo thôi chứ biết sao giờ. Không ngờ cô ấy vẫn âm thầm vào tài khoản của tớ để theo dõi. Tớ sẽ đổi mật khẩu ngay bây giờ đây.”

Tôi đập máy. Quả thực, đứng trước chuyện tình của người khác, ta không nên xen vào, vì thực sự tình yêu mà, cứ như xô giày hay ướt nước, rộng chật hay ấm lạnh tự thân biết rõ, người ngoài làm sao hiểu được? Hôm qua, tôi đã bị kích động. Buồn bã vì chuyện mình, bức xúc thay cho bạn, tôi đúng là đờ đẫn rồi, lo bò trăn rằn, chuyện mình không lo, cứ đi can dự vào đời sống riêng của người khác. Tôi quả thật đáng bị bêu ra giữa chợ: À này nhé, cô ả này, nói xâu sau lưng bạn bè, phán linh tinh chuyện người khác như đúng rồi. Ô, nỗi đau thất tình chưa nguôi ngoai, nỗi đau mất bạn lại ào tới. Thôi ai ở cứ ở, ai đi cứ đi, sẽ không ai chết vì điều này cả. Tôi lại thay đồ, xách xe và chạy ào ra phố phường đông đúc bên ngoài.

Gái già hai mươi ba, cộng thêm tuổi mẹ nữa là hai mươi tư rồi. Ngày xưa, anh nói cưới sớm nhé, tôi thế thốt, cưới trước tuổi hai mươi bảy như về nhà trước mười giờ đêm. Giờ tôi chỉ mong ai đó hỏi t lệ chứ để tôi đeo biển chống ế hoại, không ai thương xót sao? Tôi như chiếc xe tải nhỏ băng qua rừng núi, dường như không gian

đang cố gắng nuôi t chúng tôi, dù không mong quanh, không biết nơi nào là nhà, càng đi càng buồn.

Mưa lại ủa tới, tôi đã bắt đầu thấy bước chân mỏi mệt. Giờ tôi không có nguyện vọng gì hơn là được ngủ trên giường cả ngày, hoặc cả ngày, cả tháng, cả năm chỉ tập trung yêu đương chứ ko làm gì khác, cũng ko lo gánh nặng cơm áo gạo tiền nữa. Cơ mà giờ... tôi đang FA và nghèo khổ đấy!

22. Rất khó để quay trở lại

Hôm nay, tôi mở báo mạng, thấy tin tức cô diễn viên X tởm cáo ca sĩ Y bội bạc tình nghĩa, nguyên nhân có lẽ là cảm sùng hay gì đó. Họ ghi âm nhau rồi tung lên cho cánh phóng viên nhà báo nhảy vào đưa tin. Dư luận có con mèo ngon, tha hồ xâu xé, công kích, chửi bới, lăng mạ... Những anh hùng bàn phím đều có dịp trở tài, họ gõ như đúng rồi và không ngừng miệt thị, cứ làm như người trong cuộc. Tôi cười khẩy, hóa ra đây là dư luận: quá đông và quá nguy hiểm. Tôi nghĩ đã đến lúc các nhà mạng nên cho phần họ tên, quê quán, nơi công tác vào phần bắt buộc, để không phải ai cũng dám phát ngôn lăng mạ, sỉ nhục người khác với tài khoản ảo nữa. Còn cặp diễn viên ca sĩ kia, họ muốn PR hay chiêu trò gì, nhưng yêu nhau lâu như thế, không nên lấy chuyện tình cảm ra làm trò đùa cho dư luận xâu xé chứ! Nói thì thế, vậy mà tôi đã làm điều ngược lại đây, trên mạng xã hội, cả thế giới đã biết việc tôi thất tình ra sao, nguyên nhân và hậu quả như thế nào. Tôi thật kinh khủng làm sao! Thời đại này, trong bối cảnh chúng ta đang sống, trong giai đoạn bùng nổ của chủ nghĩa phô trương, khi mà đi đến đâu cũng thấy người lăm lăm cái camera trong tay, có chuyện gì mà người khác không biết?

Có một người đã nói với tôi: *“Không có gì là không thể giải quyết được nếu đôi bên cùng nhau nói chuyện.”* Ngay cả cơ hội nói chuyện hàng ngày chúng ta còn chẳng có. Dùng từ “chúng ta” giờ phút này nghe “thân” quá anh ha! Thực sự thì anh cư xử như một tên khốn hay tại em đã làm quá mọi chuyện, bôi tùm lum trên mạng Facebook này? Rất khó để quay trở lại, trừ khi có phép màu xảy ra, mất trí nhớ chẳng hạn. Thôi thì lãng quên đi chuyện tình chẳng vui, giữ lại làm gì để rồi suốt kiếp phải khổ đau. Chúng ta thường để cái tôi quá lớn khi yêu mà quên mất cảm xúc của đối phương. Em không

thể nào hi sinh, dịu dàng, mềm mỏng và chịu đựng... nên đành mất anh...

Mừng sự kiện hôm nay, tôi được tăng lương. Những ba mươi phần trăm lương sau khi công việc một năm. Thế là tròn một năm tôi đi làm kể từ ngày mất anh, ngày tôi ném cú đá đầu tiên trong đời, thật đáng để ăn mừng. Có lẽ nên tụ họp bạn bè để ăn mừng cái ngày này, ngày lên lương, ngày giỗ của mối tình hai năm đại học của tôi. Tôi nghĩ nếu một ngày nào đó, anh đứng trước quầy sách và thấy ấn phẩm đầu tiên của tôi, chắc hẳn sẽ gào lên: “Sao cô không trả tiền bản quyền cho tôi khi cảm hứng viết sách lấy từ tôi hả?”

Tôi sẽ gào lại vào mặt anh: “Nhân vật của tôi đã được hư cấu gấp trăm lần so với phiên bản chính như anh.”

Khi anh đọc, đừng quên rửa: “Tôi không đáng bị bêu danh trong sách như thế này.”

Tôi đã tăng lương, chuyện đó dĩ nhiên không còn liên quan đến anh, tôi và anh đã không liên lạc với nhau tròn một năm. Yêu một mình anh, tôi đủ bận rộn, đi ra đường không bao giờ nhìn gã trai khác. Còn anh, sao có thể vừa yêu tôi, vừa cười đùa với người khác? Tôi lại vào tường Facebook của anh và thấy anh cưa cẩm người khác. Ừ thì chúng ta liên quan gì nhau đâu? Tình yêu là do số phận, không phải do con người. Thế nếu tôi quyết tâm bỏ anh thì sao? Tại sao tôi không thể độc thân được? Tôi không thể trở thành người độc thân trong mùa hè này ư? Tình trạng thật thâm, chỉ chờ tin nhắn một người, ao ước nói chuyện với một người. Anh không thấy mình quá may mắn sao?

Gần đây nhất, tôi gặp Chi Mai trên trường hôm dịp lấy bằng tốt nghiệp. Nhìn thấy mặt không có nghĩa là muốn tiếp xúc ánh

mấ t với nhau. Cô ta rấ t hận tôi. Tôi mặc xác cô ta. Chẳng có chủ đề gì để nói, chúng tôi lướt qua nhau như hai người xa lạ khi đã từng là bạn cũ của nhau. Tôi là kẻ phiê ãn phức nhấ t cuộc đời này.

23. Chuyện của Kim ngày càng trầm trọng

Kim gọi tôi đến với một tròng nước mắt. Cậu ấy thật sự suy sụp.

“Kim, sao cậu khóc. Hình như cậu khóc cả đêm rồi kìa. Mặt cậu sao vậy?” Tôi hỏi hoảng.

“Hôm qua, tớ đã qua nhà Lan. Tớ và cô ta đã u tay đôi. Miệng tớ sung hết cả lên rồi.” Kim bắt đầu mê u máu.

“Sao cậu ngốc thế! Vì một thằng đàn ông mà thân tàn ma dại thế này có đáng không?”

“Tớ không chịu nổi khi tưởng tượng hai người đó ở bên nhau.”

“Sao cậu nói chỉ xem là tình cờ, là người tình thôi, không hơn không kém?”

Kim thực sự buồn. Cậu ấy tưởng rằng chỉ cần coi mọi chuyện không quá nặng nề hay nghiêm túc với Kiên là sẽ ổn nhưng thực sự cậu ấy vẫn bị tổn thương. Trước đó, Kim chỉ định yêu đương cho vui chứ không hề muốn một mối quan hệ nghiêm túc gì cả. Cậu ấy không muốn trái tim đau khổ lần nữa và cảm thấy có sự kết nối thực sự với Kiên. Kim thực sự mong muốn mối quan hệ của họ sẽ có kết quả. Tôi và Kim, hai đứa chúng tôi buồn bã chẳng kém gì nhau.

“Nghe này, Kiên quá trẻ con và không dứt khoát. Cậu quá yêu cậu ta mà bỏ lỡ nhiều người theo đuổi. Cậu ta cứ làm như vương vấn cậu lắm trong khi đang chơi trò tam thế tứ thiếp. Cậu cứ bám víu cậu ta như thế thì không khá lên được đâu.”

“Tớ đã mang tiếng xấu là người thứ ba, giờ còn bị đánh cho thân tàn ma dại đến thế này nữa.”

“Kiên làm hỏng đường tình duyên của cậu. Ngay từ đầu, cậu ta đã chơi trò này, tớ đã không thích rồi.” Tôi nhăn mặt. “Làm như vậy thiệt thòi cho người đến sau là cậu và khiến cậu tổn thương. Mỗi người đến có tình cảm nồng nhiệt và lòng tự trọng, sĩ diện cao hơn núi. Không ai có thể vứt sĩ diện cho chó ăn được. Yêu người mới để khóa lấp nỗi buồn thật không chấp nhận được.” Tôi nói như hét, gân mặt bắt đầu nổi lên, giận không thể tả nổi. Tôi như miếng bọt biển, chỉ thấm hút chứ không bao giờ nhả ra, ngồì nghe say sưa những chuyện tình tan vỡ, tuyệt nhiên không oán than, kêu gào, lên tiếng.

“Tớ đã lắm. Làm sao có thể xem nhau như tình hồ được chứ? Tớ không thể chia sẻ với ai. Nghĩ đến việc Kiên bên bà Lan là tớ đã ám ảnh không chịu nổi rồi.”

Cô ấy bắt đầu nức nở. Tôi thở dài thườn thượt. Tình không phải là tất cả nhưng người ta có thể làm tất cả vì tình. Đã có người nhảy sông, nhảy lầu vì tình đầy thôi. Những cô gái cảu toàn trong tình cảm sẽ chọn giải pháp ra đi, buông tay. Còn những cô gái nhắm mắt làm ngơ để nếm chút hạnh phúc “độc cứng” thì vẫn nắm chặt tay người đời gian. Là do máy bạn hết, toàn yêu người làm cho máy bạn khổ.

Kim tâm sự với tôi: “Tớ thực sự rất nhớ anh ấy.”

Tớ nhớ không chịu được.” Tôi bất ngờ ôm lấy khuôn mặt Kim, nói như hét lên, nước mắt rơi lã chã: “Cậu thôi ngay đi. Nhớ cái quái gì. Ai biết bàn tay bản thủ của hấn đã chạm vào bao nhiêu người rồi cơ chứ!”

Kim bân thản. Cậu ấy quỳ xuống sàn, bắt đầu râm rút khóc.

“Đừng bao giờ liên lạc với hấn ta nữa. Một tên dễ thay lòng đổi dạ, rời vòng tay này đã sà vào vòng tay khác.”

Sao mà tôi ghét cái hạng người như Kiên thế không biết: Facebook hai account, điện thoại xài hai số, quen cùng lúc hai, ba người. Ái tình là trò chơi tuyệt hay của họ và họ thì thảnh thơi lớn rồi. Mong là con mà vợ họ đẻ ra là “chính chủ”, hừ! Thật là ô nhiễm bân u không khí tôi đang thở.

“Sau lần gặp cuối, anh ấy nhắn tin cho tớ “Anh nhớ em”.”

“Nói nhớ cậu làm gì khi hấn ta đã lựa chọn người khác? Nói nhớ cậu làm gì khi hấn ta chấp nhận buông tay cậu? Hay hấn ta tiếc rẻ món đồ xinh đẹp này, tự thấy mình đào hoa và phong lưu, có quyền chọn lựa, tự thấy mình hay ho, có nhiều gái thương? Tình cảm của hấn ta không chắc chắn, không đủ lớn để nắm tay cậu đi suốt quãng đường còn lại, vậy mà còn dám mạnh mẽ nói “Anh nhớ em”. Nói thương cậu nhiều cho lắ m vào rồi đá cậu văng dèp thì có ngày bị méo mòm đó. Đẹp trai cũng có thể bị méo mòm, đâu ai nói trước được điê`u gì.”

Suốt buổi đi về, tôi thực sự không biết mình đang nghĩ cái gì. Thực sự thì tình yêu là gì, tình yêu không phải là tất cả, nhưng tại sao người ta có thể làm tất cả vì yêu? Tôi thường nghĩ, sao một người thông minh, tình trường dày dặn, cứng cỏi, quyết liệt như Kim lại luôn rơi vào lưới tình và làm tất cả vì tình?

Ngán yêu đương quá! Tôi thấy cứ một mình sướng hơn. Thế không than FA thật khổ nữa. Mất thời gian. Đừng ai nhờ tôi tư vấn tình yêu nữa nhé! Giờ thấy cặp cặp đôi đôi cũng chẳng có cảm giác gì, chẳng còn ghen tị nữa. Mục đích mình xuống Trái đất để làm gì?

Để nghe bạn mình kể chuyện tình của nó mỗi ngày và lâu lâu lại buông vài lời triết lý chẳng? Ái tình thật đau khổ!!!

Cách chia tay bi thương nhất không phải là hai người tranh cãi quyết liệt, không phải là đánh đập nhau, cũng không phải thay lòng đổi dạ hay hai người không thể kết hợp với nhau, mà là bỏ nhau một cách âm thầm lặng lẽ. Tôi nào cũng phải suy nghĩ về ái tình mới ngủ ngon được, cứ như muốn nhuận tràng là phải ăn đu đủ vậy. Chung tình và hài hước chính là tôi đây! Tôi gieo mình xuống giường, quên cả bật điều hòa, quên cả mở cửa sổ. Con đau đầu hoành hành một hồi rồi tôi chìm vào giấc ngủ.

Bảy giờ sáng, Kim gọi điện cho tôi: “Trang ạ, tớ đã quyết dứt tình với Kiên rồi.”

“Ok, được rồi.”

Và cú điện thoại giữa đêm ấy là cú điện thoại thú vị nhất đời tôi. Nàng đã thoát ra khỏi tình cảm lo lắng, u uẩn, sốt mướt. Sáng sớm, tôi há t rêm, nắng đã chiếu vào bản mặt tôi rất buốt. Tôi thích Sài Gòn ở điểm này, nắng nóng điên người, chỗ ở lý tưởng cho người độc thân nhiều tham vọng. Sài Gòn chỉ có hai mùa, mùa nóng và mùa nóng hơn. Nắng đã chữa bệnh đau đầu tôi qua của tôi. Cảm ơn Chúa!

Tình yêu là thứ lạ lùng. Nó chuyển hạnh phúc từ người này sang người kia. Một dạng bảo toàn năng lượng. Kẻ khóc người cười. Đến bao giờ mình mới học được cách im lặng, hết lảm nhảm về tình yêu? Mong tất cả mọi người đều hạnh phúc và hoặc ít nhất là nếm được chút dư vị ngọt ngào của hạnh phúc.

Ai rồi cũng có nơi có chốn. Cuối cùng, Kiên cũng quay trở về chốn xưa, bên người tình lớn hơn hai tuổi của cậu ta, còn tôi và Kim rồi sẽ trôi về đâu đây? Có trời mới biết được. Tôi muốn đời mình

như một cuốn phim đặc sắc và dĩ nhiên tôi là nữ chính. Tôi tua lại những ngày tháng bên anh: lúc anh tả xung hữu đột với tên móc điện thoại của tôi, anh ném mọi thứ vào người hấn, rú ga chạy rượt đuổi, anh chính là nam chính hào hùng, Triển đại hiệp uy dũng kiên cường còn tôi là cô tiểu thư nhỏ bé nép bên anh. Tôi nhớ đã lượm giày, mũ giúp anh, ra sức ủng hộ, cổ vũ anh. Cực kì oanh oanh liệt liệt, chúng tôi đúng là cặp tình nhân nóng bỏng như ông bà Smith vậy. Và dĩ nhiên, trong một phân cảnh khác của cuộc đời cô gái trên, ngay lúc này, sẽ không có ảnh ôm ấp này nọ kia với nam chính. Bởi vì cô ta sẽ đóng cảnh khác, lâm li bi đát hơn. Đó là nẫu nước sôi, ăn mì để chiề`u tiế`p tục đi làm.

24. Sáng chủ nhật mèo lười

Hiếm hoi lắm mới có một ngày nhàn rỗi. Trời Sài Gòn vừa xám vừa lạnh. Tôi như con mèo lười cuộn mình bên giường, nghe nhạc và làm một vài thứ linh tinh. Tôi bắt đầu nhập chuột dạo các trang web. Ngày xưa, khi Facebook chỉ là ý kiến trên giấy, bản thảo trên bàn, anh Mark Zuckerberge nghèo lắm, không mua nổi bánh pizza để ăn. Thời nay, ai cũng lom lom cái camera bên cạnh, để làm chi? Chụp hình khoe khoang trên mạng xã hội à? Zalo, Facebook, Twitter đáp ứng khả năng khoe khoang vô hạn độ của con người. Mọi người đều up hình như thể sợ người ta không biết mình có đi động hay máy ảnh vậy. Tôi bây giờ khác với mọi người, khoảng thời gian kích động, ngày nào cũng up hình, chia sẻ quá nhiều đã đi qua, tôi chiêm nghiệm nhiều về những mất mát khi ngỗ i buồn một mình bên tách cà phê và nghe nhạc.

Có khi nào ngày xưa, bạn không thi đỗ vào trường đại học Y Dược nên cứ thấy áo blouse trắng là lòng quay quắt không yên không? Có khi nào bạn thi vào Đại học Ngoại thương ngành top, chỉ thiếu nửa điểm và từ đó không bao giờ bước chân vào trường Ngoại thương chơi vì tiếc không? Có khi nào bạn trượt học bổng du học nước ngoài, nhìn thấy tuyển là lại buồn không? Có khi nào bạn trượt phỏng vấn vị trí biên tập viên nhà đài, nhìn thấy mấy dòng chữ VTV xanh lá cây, xanh da trời và đỏ trên sóng truyền hình là lại thấy buồn vì tủi thân không?

Cũng như yêu say đắm một người mà không thành, tôi gọi đó là sự mất mát, những giấc mơ không trọn vẹn. Lời hứa không thành, cuộc đời không ai ngờ được. Đã từng mơ mộng nắm tay người yêu về quê của hai đứa, giới thiệu đây là ngôi trường ngày xưa anh từng học, đây là bãi cát ngày xưa em luôn chân nghịch cát. Cũng từng

ngĩ đẽ n cảnh hai đũa dẫn nhau gặp bạn bè thời thơ ấ u của nhau, xem thử nhữg tấ m hình ngày xưa chồ ng mình ngồ như thế nào trước khi gặp mình, tưởng tượng cảnh đi chợ quê chồ ng lựa rau về lật. Nhữg tấ m ảnh của nhữg miề n quê gắ n liề n với nhữg địa danh thân thương như nhậ nhòa trong nước mắ t...

Nhiề u lúc tỉnh dậy, thấ y mình vẫn đủ đầ y, có tấ t cả, không thua ai, nhưng nhữg giấ c mộng không thành vẫn ám ảnh, triề n miên, day dứt...

Khoảng thời gian chúng tôi yêu đương sâu đậm nhấ t, đêm ngọt ngào nhấ t là lúc trời đổ mưa, chúng tôi nép bên nhau, tay trong tay hạnh phúc. Mưa cứ rơi lộp bộp trên nóc nhà. Tôi nằ m yên ngủ vùi trong lòng anh. Anh chỉ vào ảnh và kể cho tôi làng quê nơi anh sồ ng.

“Chỗ này là nơi anh tấ m mưa ngày xưa đầ y, có một cái giề ng nước và gồ c đa to.”

“Đây là nhà cu Kiệt, thắ ng bạn nô i khô của anh. Hai đũa từng ăn trộm pass wifi của nhau rô i giành nhau chù m nhấ n lô ng, chạy quanh khắ p xóm.”

“Đây là trường câ p một ngày xưa của anh, lúc anh mang dép lầ đi lê ch thế ch, cát rúc vào ngón chân là ở đây.”

“Đây là trường câ p ba, nơi anh cãi nhau lâ n đầ u với người yêu đầ u tiên. Cô ấ y quyề t tâm bỏ về khi anh nói anh không thi đậ vào trường đặ học mơ ước của hai đũa.”

“Anh thực sự muồ n đũa bạn gái về thăm nhữg nơi chồ n đó cùng mình.”

Lúc đó, tôi đã rấ t hạnh phúc, gục đầ u vào vai anh. Anh đã kể phầ n đời oanh oanh liệt liệt đó cho tôi nghe. Tại sao mọi người lại rời

bỏ quê hương? Tôi than thở gì chứ, chính tôi cũng là người ra đi để kiếm những đồng tiền xây dựng tương lai của mình cơ mà. Người con trai tôi yêu, anh là một “fan cuồng” của quê hương, lúc nào cũng nghĩ đến bố mẹ và gia đình, người như thế rất tốt. Bất luận thế nào, cũng phải về thăm quê anh một lần, tận mắt trải nghiệm lại những chuyện trong đời anh lúc chưa có sự xuất hiện của một thiên thần là tôi, nhưng đứng trước những cảnh tượng đó, câu chuyện có lẽ sẽ hay hơn nhiều. Nhưng giờ, chuyện hai đứa tay trong tay cùng nhau về quê thăm lại chốn xưa đã trở thành dự định viễn vông rồi, kế hoạch không thể thực hiện được. Một địa danh thôi cũng đủ làm tim tôi tan nát.

Tôi nghĩ khi kết thúc một chuyện tình, ta nên tránh đổ lỗi. Mọi chuyện đều nên thuận theo tự nhiên và không có gì là nguyên nhân cụ thể cả. Quan trọng nhất tôi phải cảm thấy thoải mái. Mong căù mãi mà không được thì sẽ buồn phiền lắm, tôi sợ mình sẽ sinh bệnh mà chết nên tôi cứ chăm chỉ sống và làm việc. Điều gì đến thì đón nhận, điều gì chưa thực sự ưng ý tôi sẽ thẳng thừng từ chối.

25. Anh họ và chị dâu

Buổi chiều, tôi ghé số nhà 35 Bis đường X phố Y. Tôi leo lên căn phòng cũ kĩ hai mươi mét vuông của một chung cư nhỏ, nơi anh họ tôi cùng chị dâu đang sống. Nghe đâu chị ấy có con hai tuổi rồi mới đến với anh tôi. Anh họ tôi quả là người đàn ông tốt và tôi biết chị dâu xứng đáng được hưởng hạnh phúc. Chị dâu hơn anh họ tôi bốn tuổi nhưng họ mới quen nhau, anh không bao giờ gọi chị là chị, chỉ gọi tên thôi, lại còn nghiên cứu cả thói quen sở thích của chị nữa. Anh ấy có vẻ trưởng thành lên nhiều, người con trai vừa tôn trọng vừa thấu hiểu mà cũng tự hào về bạn gái mình nữa. Tôi mong anh chị sẽ tiến xa thật xa trên con đường ái tình. Họ ở căn nhà rộng chỉ hai mươi mét vuông thôi nhưng luôn miệng kêu mình hạnh phúc. “Chúa tể của những chiếc võ” - họ đã gọi anh như vậy. Nhưng anh không quan tâm, toàn tâm toàn ý yêu chị. Ký ức gọi về trong tôi, những ngày tôi ngồi xe máy ôm anh.

“Anh phải giàu có mới cưới được em, không thì em theo anh khác.”

“Anh biết rồi, anh còn lâu mới nghèo.”

“Còn nữa, sự nghiệp phải đặt lên hàng đầu, không lẽ con người ta được đi du học, con mình thì không.”

“Anh biết rồi, ngộ c ạ!”

“Anh đừng, chỉ được mỗi cái đẹp trai, nếu không phải đẹp trai thì em sẽ khổ lắm đấy!”

Anh xịu mặt đi, tôi biết anh buồn rồi. Lẽ nào lúc đó, tôi lại coi trọng sự nghiệp của anh hơn anh chứ? Có rất nhiều thứ đã khiến

chúng tôi xa nhau. Thời đại học, anh thường xuyên bỏ ăn sáng vì ngủ nướng. Còn tôi thì khác, mọi thứ khá hoàn hảo với tôi. Anh học kỹ sư, đến năm thứ năm, thứ sáu mới ra trường. Trong khi tôi chỉ lấy bằng cử nhân, bốn năm học xong đã vùng vẫy ngang dọc. Anh vô cùng tự ti vì không thể mua cho tôi những thứ tôi thích. Lòng sĩ diện của đàn ông rất cao. Tôi hiểu và những điều đó làm chúng tôi xa nhau. Anh chị họ khiến tôi thay đổi suy nghĩ rất nhiều, đến mức nhiều khi tôi cũng bất ngờ một người tham vọng, ham giàu có như tôi bây giờ lại suy nghĩ khác đi. Miễn chúng tôi quan tâm, chia sẻ, chăm sóc nhau là hạnh phúc rồi.

Sau khi tốt nghiệp đại học, chúng tôi như đôi uyên ương quá nửa lấy nhau không rời. Nhưng sau đó, tôi và anh cùng đi làm, chuyện được ở bên nhau gần như là không tương. Tôi là sinh viên mới ra trường, mỗi ngày còn phải đi làm thêm kiếm tiền trang trải chi phí sinh hoạt còn anh ấy là một kỹ sư đến năm thứ năm mới tốt nghiệp, tài năng đầy hứa hẹn. Anh ấy không có tiền, việc chăm sóc, chi tiêu chuộng tôi bằng quà cáp hay phim ảnh thực sự ngoài tầm với. Tôi yêu anh và tôi muốn chia sẻ cùng anh chuyện cơm áo gạo tiền, có quá muộn không? Giờ tôi nhìn anh họ chị dâu, căn phòng xập xệ nhưng hạnh phúc ngập tràn, tôi đã hiểu tại sao anh chị họ lại sống thoải mái bên nhau như thế rồi. Phải yêu thương nhau đã rồi mới tính tiếp được.

“Trong chuyện tình cảm, anh chỉ mong hai bên hiểu nhau, tôn trọng nhau, thông cảm cho nhau. Tiền bạc chỉ là phương tiện, chẳng ai chế t đi mà đem theo tiền cả.” Anh họ tôi nói, nhẹ nhàng kéo rèm cửa.

“Anh sẽ không quan tâm người khác nghĩ gì, vì đây là hạnh phúc của anh.” Anh quả quyết.

Tôi đã hiểu rồi, phải quý trọng tình cảm. Tình cảm là quan trọng nhất. Lây công giàu thì tốt nhưng nếu nó khinh mình thì cũng như không. Hãy yêu thương nhau. Đến hoa hậu lây công đại gia còn bị đánh cho sưng mặt cơ mà! Cứ có tiền thì có hạnh phúc ư? Trái tim có hạnh phúc hay không?

“Em là người như thế nào anh cũng thương em.”

Tôi nhớ như in hôm chị dâu về ra mắt cả họ, ai cũng lời qua tiếng lại, anh ôm chị vào lòng rồi nói câu nói đó, thật sự cảm động. Nhớ những ngày mới yêu, anh tôi đón xe buýt bốn tiếng mỗi tuần từ Sài Gòn đi Bình Thuận chỉ để thăm chị dâu trong vòng hai giờ, xong lại bắt ngược trở về thành phố trong đêm. Tình yêu mãnh liệt khiến tôi thực sự bị khớp, bị làm cho cảm động rồi. Ở bên cạnh họ, tôi có cảm giác mình đang ở trong bộ phim truyền hình tình cảm dài tập, thực sự cảm động thấu tận tim can.

Tôi không biết mình là fan hay antifan của hôn nhân nữa. Nhìn thấy những cặp đôi hạnh phúc tay trong tay, tôi ngưỡng mộ họ. Nhưng thấy cảnh lừa dối tàn sát và nhục mạ nhau sau khoảng thời gian nồng nàn say đắm, tôi rút ra một điều rằng: Một khi đã chấp nhận đi đến hôn nhân thì bạn phải thực sự hi sinh cho người ta, yêu người còn hơn yêu chính bản thân mình, còn nếu không thể hi sinh cho người yêu thì hôn nhân sẽ là một cơn hạnh phúc. Chiến đấu tới cùng để giữ được ngọn lửa nồng nàn của tình yêu hay bỏ mặc, buông xuôi nó cho đến đổ vỡ... Khi nào tôi sẽ yêu ai đó hơn cả chính bản thân tôi, hơn cả ba mẹ tôi? Tôi không biết nữa. Người trên trời thì mãi không đáp đấng được.

Trái với cuộc sống hạnh phúc của anh chị, tôi lại mang trái tim thật nguy hiểm. Tôi có khác nào yêu đơn phương, có khác nào là bệnh tâm lý, không thể nhận sự đáp trả từ đối phương? Rất nhiều lần tôi tưởng tượng được ở bên cạnh người mình yêu. Nhìn anh chị họ hạnh

phúc, tôi nghĩ mình đã thay đổi suy nghĩ, bây giờ thực sự tôi là một fan cuồng nhiệt của hôn nhân rồi. Hôn nhân không còn là chốn cấm tù nữa mà thực sự là một bến cảng hạnh phúc.

Mặc dù chưa kết hôn nhưng tôi thừa biết hai tiếng đó đồng nghĩa với việc một, hai, ba, một đống trách nhiệm, nghĩa vụ ập xuống đầu bạn. Và việc bạn vào làm dâu cho một gia đình nghiêm khắc thì ôi thôi, đó là cơn ác mộng hết đêm này đến đêm khác. Khi có con rồi thì cảm thấy trách nhiệm đổ lên đôi vai gầy của mình còn nặng hơn, phải làm việc vì gia đình. Tôi tin vào duyên phận và tôi nghĩ người phụ nữ nào cũng nên trải nghiệm đời sống hôn nhân và làm mẹ. Tuy nhiên điều đáng tiếc nhất với tôi ở thời điểm này vẫn là chưa tìm được người phù hợp. Tôi không muốn xây dựng kiểu nhân vật theo phong cách phim đương đại, nữ chính sẽ gào lên khóc và bi phẫn: “Em không tin vào tình yêu nữa. Đàn ông tốt đâu hết rồi?” Tôi năm lần bảy lượt lên bờ xuống ruộng vì tình mà còn tin sai cổ tình yêu còn trên cõi đời này mà các bạn vì có gì lại không tin? Dù thế nào tôi cũng tin rằng, trên đời này, nhất định sẽ có người dành cho tôi, cưng chiều tôi, không bỏ rơi tôi. Có điều tôi chưa may mắn gặp được chứ không phải người đó không tồn tại.

26. Sự thật kinh hoàng

Tôi đẩy cửa phòng họp, bung ly cà phê mới pha vào cho sếp. Tôi thấy sếp ôm chị Ngọc, chị ấy đang khóc trên vai sếp. Tôi đặt ly xuống bàn, cảm thấy chân mình run run, tay không vững, vội vàng đi ra thật nhanh. Thật khó xử và kinh hoàng. Sếp, một người một vợ hai con đang bắt cả hai tay, gian díu với trưởng phòng của công ty mình. Tôi chạy như bay ra khỏi căn phòng, không quan tâm đến cảm xúc của đôi nam nữ kia.

Chị Ngọc chạy theo tôi: “Sếp đã nộp đơn ly dị cách đây hai tuần, giải thoát xong anh ấy sẽ đến với chị.”

“Chị làm người thứ ba, không thấy có vấn đề gì sao?”

“Đó là duyên số, định mệnh em ạ.”

“Em không hiểu gì cả, anh ấy có một vợ và hai con đấy.”

“Chị không thấy xấu hổ hay e ngại điều đấy, đó là điều chị biết và chị thấy. Đó là một phần đời của sếp, chị đã quyết định gắn bó với anh ấy. Anh ấy không ngại thì chị cũng không lùi bước.”

“Mọi chuyện là thật sao chị?” Tôi thẳng thốt.

“Đó là sự thật. Chị và sếp sắp làm đám cưới, hôn nhân khiến chị cảm thấy an toàn. Anh ấy và vợ cũ chia tay trong hòa bình, không oán hận.”

Dù chưa từng một lần thừa nhận, song chuyện tình của sếp và chị Ngọc cũng không giấu nổi những ánh mắt quan tâm của những

người xung quanh. Chỉ đáng tiếc, tình yêu giữa họ cũng giống như mỗi tình ngang trái, lén lút và buộc phải chôn chặt trong lòng.

Tôi và chị trốn trong toilet, khóa trái cửa. Tôi bắt đầu cảm thấy đầu óc mình rối tung. Mọi hình tượng đều sụp đổ trong tôi. Không lẽ những gì ta tôn thờ đều là đồ ngỗng mục trong căn nhà kho đổ nát? Sếp và chị Ngọc, hai hình mẫu mà tôi tôn thờ, một là người phụ nữ thành đạt duyên dáng, còn một là vị sếp đáng kính với mái ấm gia đình vẹn toàn của người thành công trên thương trường. Và giờ hai người ấy đang gian dứ với nhau trước mũi tôi, một đôi gian phu dâm phụ chính hiệu khi sếp lừa dối vợ con mình. Chị Ngọc bắt đầu tí tê, chị ôm lấy hai tay, vẻ khấn khủ, nhợt nhạt hiện lên, đôi mắt ầng ục nước: “Sau khi ly dị, chị thực sự vẫn còn rất yêu chồng cũ.” Chị tâm sự.

“Thế tại sao hai người không quay lại?”

“Chị đã dùng mọi nỗ lực để hàn gắn mọi quan hệ hôn nhân nhưng vô vọng.”

“Tại sao anh chị lại chia tay? Xin lỗi vì hơi riêng tư, nhưng em tò mò quá!”

“Anh nói với chị, nghe chị kể một câu chuyện, anh thấy tế nhị, nhảm chán, những gì chị thì thào vào tai anh, anh không thấy hứng thú. Nhưng bản thân chị thấy câu chuyện mình kể hài hước, vui vẻ và chị thích được thì thào vào tai người mình yêu.”

“Vậy là không hợp.”

“Đúng vậy, lí do muôn thưở. Có lẽ tại anh chị kết hôn qua mai mối, quá vội vã nên không kịp hiểu nhau.”

“Tại sao chị lại nhận lời yêu sếp, một người đã có vợ?”

“Thực sự thì đàn bà mà em, ai chẳng cần một chỗ tựa nương.”

“Nhưng ... nó hơi đi ngược với đạo đức một chút ạ...”

“Chị chỉ cần một đôi vai để tựa vào. Đôi khi, tình yêu trọn vẹn không phải là tất cả... Yêu một người có vợ cũng không vinh quang hay hạnh phúc gì.”

“Khi nào thì chị mới đi đăng kí kết hôn với sếp?”

“Sau khi chị công khai quan hệ với sếp, không yêu đương lén lút nữa, khi quan hệ thực sự ổn định và đôi bên tính tới chuyện tương lai. Chị rất sợ nghe các con hỏi: “Mẹ ơi, sao nhiều chú thế hả mẹ?” Chị không muốn tình đến tình đi, quá nhiều cha dượng cho con. Chị cảm nhận sếp là người cha tốt, anh ấy rất ấm áp.”

“Nếu vậy, em sẽ mở champagne ăn mừng với chị.”

“Ở tuổi này, chị chỉ mong tìm được bình yên và hạnh phúc bên người đàn ông chín chắn ở tuổi ngoài bốn mươi thôi.”

“Sao chị không tìm một bờ vai nào khác cho hai mẹ con ngoài sếp?”

“Việc đó đòi hỏi với chị quá viễn vông, gần như giấc mơ. Không phải cứ muốn là được. Duyên số sẽ đến, không nên cưỡng cầu. Chị có niềm tin mãnh liệt vào tình yêu của sếp. Chị vẫn có thời gian để yêu và có những cảm giác thú vị với sếp. Chị vẫn thích tựa đầu vào vai anh ấy và thấy mình nhỏ bé, yếu đuối.”

“Chị phải sống hạnh phúc nhé!” Tôi bắt đầu ướm át.

“Tình yêu là niềm mong mỏi trong sáng, đẹp đẽ nhất của con người, không phải vì một lần thất bại mà đánh mất niềm tin vào nó.” Chị nhìn xa xăm.

Sếp là hình tượng người đàn ông hoàn hảo trong mắt hàng trăm phụ nữ tiệp xúc, bức tường thành tôi luôn ngưỡng mộ. Với việc công khai yêu thương chị Ngọc và kí vào đơn ly hôn, anh ấy tuyên bố muốn sống thật với bản thân mình. Anh đã vi phạm những điều cấm kỵ của xã hội, đó là rời bỏ vợ con để đến với “hồ ly tinh” như lời báo chí nhận xét Chuyện tình của anh với gái một con trở thành chủ đề nóng trên các mặt báo mà không tốn nhiều công sức, là chủ đề tám sôi nổi ở các nơi làm việc. Công ty dịch thuật X lớn nhất nhì thành phố trở thành mục đích, tâm ngắm cho những cái miệng độc địa. Điểm khác biệt giữa tôi và chị Ngọc là ở chỗ chị ấy có sếp, người luôn mang đến sự tự tin cho chị, gái một con, chấp nhận làm “Chúa tể những chiếc võ” cho người con gái mặn mà này. Còn tôi thì không may mắn có được điều đó vì bên anh tôi luôn bất an. Tôi muốn đi tìm nguồn cảm hứng cho riêng mình, nhưng tôi sẽ không thay đổi con người mình, bởi nó giúp tôi tìm ra con đường riêng của bản thân và bộc lộ chính mình. Có thể khi dấn thân vào yêu anh, tôi sẽ bị đau khổ khi liên tưởng đến nhiều thứ nhưng tôi sẽ không bao giờ biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu không thử làm như vậy. Một cuộc sống lý tưởng là đừng nên lo lắng những điều đã qua và những gì sắp đến. Không có gì đặc biệt khó khăn hay khắc nghiệt cả, duyên đến duyên đi, không cần phải tìm kiếm tình yêu, chuyện gì phải đến cũng sẽ đến.

Đứng trước dư luận, ngày ngày sếp vẫn nắm tay người yêu đi luôn lách qua đám đông. Tôi thật sự ngưỡng mộ họ, không phải gã nào cũng đủ can đảm làm điều đó, dẫn người mình yêu đi qua mọi thị phi. Tôi thừa nhận mình đã từng nghĩ chuyện tình của chị Ngọc và sếp là chuyện chẳng ra đâu ra đấy, nhưng thực sự thì họ đã yêu nhau với những dự đoán khó lường.

Một ngôi sao lạnh mạnh như sếp, một người đáng kính, một tượng đài hoàn hảo trong lòng tôi lại không thể tránh khỏi “cạm bẫy ái

tình”. Khi đã m say trong men tình yêu, sếp đã rũ bỏ hình tượng hoàn hảo ấy. Tôi đã hiểu thế nào là tình yêu, là mong nhớ, đợi chờ. Sếp và người đàn bà của sếp, còn tôi là ai trong cuộc đời này?

Chúng ta đều không biết những vất vả, khổ cực quanh mình nên mới ngộ ì cảm thán một cách cải lương như thế. Thực sự thì tình cảm của tôi so với tình yêu của chị Ngọc chỉ là con tép mà thôi. Càng biết nhiều, tôi càng trở nên cô độc. Chị ấy đã kể cho tôi chuyện tình đắm nước mắt còn tôi thì thờ ơ, trơ cảm xúc.

27. Kim vẫn ổn

Sau cuộc tình với những lỗi lầm đã qua mà Kiên vẫn cảm thấy thanh thản thì chúng tớ cậu ta đã luyện đến đẳng cấp trơ trên rồi. Cậu ta dày dặn tình trường cho rằng mình đỉnh. Kim đã biết cách tự yêu lấy bản thân mình, tay trái ôm lấy tay phải, như vậy đỡ tốn thời gian, tốn calorie vì nhớ cậu ta mà hao gầy, đỡ tốn chút xám để động não xem cậu ta đến Trái đất này với mục đích gì. Khi yêu, Kim léo nhéo bên tai tôi gọi Kiên là my honey, my babie, my sweetheart, my darling, người yêu đầu, người tình ơi, ông xã, chồng ơi, my boy, nhà tôi ơi, mình ơi... Tình cảm và dễ thương cực. Khi người yêu cũ có người yêu mới, cô ấy bắt đầu hiện nguyên hình, suốt ngày sỉ vả cùng tôi: “Kiếp sau, em sẽ là con chim, đi ngang qua anh và làm một bãi lên đầu anh.”

“Xem người yêu cũ là kẻ xa lạ và ngừng quan tâm đi.”

...

Kiên vẫn còn làm phim với Kim. Anh ta rào trước đón sau muốn làm tình hờ với cậu ấy. Kim đã nhắn cho cậu ta cái tin cuối cùng: “Đẹp trai đẹp gái là có quyên im lặng và phũ phàng rũ bỏ sao? Khuôn mặt thì đẹp đó mà sao trái tim lạnh như băng vậy? Kiếp sau trả nợ cho tôi, lấy cái gì trả nợ cho tôi?”

“Hay là chúng ta yêu nhau nhé, Khánh Trang?” Kim khoác vai tôi.

“Ồ, tớ sẵn sàng yêu cậu. Nhưng chúng ta sẽ gặp khó khăn trong việc... ờm... cậu biết là chuyện gì rồi đấy!” tôi trêu đùa.

Hậu thất tình, tôi và Kim đã trở nên gần bó với nhau kinh khủng khiếp. Kim đang tìm mọi cách để cách ly với Kiên vì anh ta đã lừa

đôi cô ấy. Cô ấy chặn cuộc gọi và xóa hết tin nhắn của Kiên sau khi cả hai đã đường ai nấy đi. Tôi và Kim nâng ly, cả thế giới hòa bình, hi vọng chiến tranh không xảy ra và mạng Internet vẫn còn. Cuộc đời vẫn trôi. Tôi và cô ấy cùng nhau chụp ảnh đồ ăn ngon, check-in rồi tung lên mạng xã hội. Tôi rất thích up mấy hình ăn ngon mặc đẹp của mình lên. Đạo này, tôi quá hớ hác, xấu xí nên ko muốn chụp hình, toàn xoay vòng ảnh cũ. Các bạn chơi Face đừng nhìn hình ảnh trên tường của người khác rồi có cảm giác tủi thân gì đó này nọ nhé! Thật sự thì Facebook chỉ là trailer của bộ phim thôi, còn hay hay dở phải xem phim cơ.

Yêu cũng đồng nghĩa với ngạc nhiên. Ngạc nhiên rằng anh mới phát hiện ra mình là đồng tính và em mới nhận ra điều đó. Vài cô gái đã rơi vào trường hợp như vậy. Ngạc nhiên vì trước đây bạn tuyên bố chỉ yêu gái xinh, thế mà giờ đây bạn nắm tay một người con gái hết sức giản dị, bình thường. Ngạc nhiên khi anh nói đôi, bạn không tin, khi anh nói sự thật, bạn cũng không tin. Ngạc nhiên khi yêu đương mặn nồng trong suốt quãng thời gian dài vừa qua, đang hạnh phúc và không có gì phiến muộn, anh lại đột nhiên nhắn tin rằng anh muốn chia tay. Ngạc nhiên khi bạn không làm gì sai cả, nhưng người yêu vẫn không thích tiếp tục mối quan hệ này, cương quyết chia tay.

Chia tay là một bước tiến tự nhiên trong quá trình tìm kiếm hạnh phúc của loài người. Nếu bạn yêu một người nhưng anh ấy không cùng hướng đi, suy nghĩ, toàn tâm toàn ý yêu bạn thì không có lý do gì để tiếp tục mối quan hệ đó. Biết rằng tình yêu không có lỗi và yêu chỉ vì yêu mà thôi nhưng con gái vẫn mãi là loài động vật cảm tính khi trao trái tim cho nhầm người, những người không xứng đáng. “Trái tim nhầm lỗ để trên đầu”. Trước khi đau đớn vì một ai đó, hãy nghĩ lại xem họ có xứng đáng để chúng ta rơi nước mắt hay không? Hãy giữ lấy lòng tự trọng và niềm kiêu hãnh của mình. Còn

kỉ niệm ư? Hãy giật bỏ n cầ u cho nó trôi hế t đi. Ta sẽ không vì một người rời bỏ ta mà rơi nửa giọt lệ. Bớt nhớ nhưng, mơ tưởng đi!

Yêu một người không bao giờ hứa hẹn cưới bạn cũng giồ ng như đi làm một công việc lương bớ n triệu và rô i, oh yeah, chỉ bớ n triệu trong suố t những năm còn lại của cuộc đời bạn. Điề u đó có nghĩa là dù bạn có cô gắ ng, toàn tâm toàn ý đế n đâu thì cũng chỉ có một xấ p bớ n triệu đó mà thôi. Bạn có thấ y nhậ nhẽo không? Tôi đã nhiề u lâ n gác tay lên trán, nhìn lên trầ n nhà, nhìn ánh đèn và liên tục hỏi về điề u đó. Ôi, có thắ ng điên mới nói: “Anh yêu em nhưng không bao giờ cưới em đâu.” Cũng như khi sế p bạn nói: “Em làm giỏi lắ m nhưng anh không thể tăng lương cho em.” Lúc đó bạn sẽ thấ y tim mình tan vỡ!!!

Yêu trong vô vọng là đau khổ nhấ t. Nế u rơi vào tình trạng đó, bạn phải mau chóng thoát ra. Sập bẫy tình và đau đốn, thà ta phụ người chứ đừng để người phụ ta. Đã kinh qua, ôi đau đốn!!! Khi cạn duyên thì người ta trong mình cũng bình thường thôi!

Giai đoạn trưởng thành rấ t quan trọng đố i với mỗi người. Tôi luôn nghĩ rằ ng tình yêu gắ n liề n với đau khổ và sự tan vỡ. Tình yêu tan vỡ là điề u bình thường. Thật bất hạnh rằ ng bạn đã trải qua những điề u tiêu cực, gặp những người gây ảnh hưởng xấ u, trải qua một mó i tình đau thương, nghe những lời nói đố i nhiề u đế n nỗi lúc nào bạn cũng đề phòng mọi thứ. Nhưng tôi chấ p nhận một điề u rằ ng, tá t cả những ai đã từng trưởng thành đề u lớn lên với những điề u không tích cực và đau khổ ấ y trong quá khứ, không có gì là hoàn hảo tuyệt đố i ngay từ đầ u cả.

28. Thật đáng ngưỡng mộ

Những ngày gầy hèn, ve kêu đình tai nhức óc trên mọi nẻo đường. Chúng tôi tổ chức buổi họp lớp cấp ba, nói cho sang thế thôi chứ thực chất là họp ba người, tôi là một và hai người con trai nữa, đây y mùi mẫn. Gặp lại hai cậu bạn cạ cứng năm xưa của tôi, Tuấn và Phan. Hai cậu ấy giờ vẫn còn đang đi học. Vì theo đuổi chương trình sáu năm bác sĩ đa khoa mà Tuấn đến nay vẫn miệt mài trên giảng đường, vẫn ngất trời cao thông minh của cậu ấy vẫn như xưa. Phan, cậu bạn điệu nhất lớp ngày xưa của tôi, lúc nào bên mình cũng sẵn chai phở rôm, giờ sắp trở thành tân kỹ sư xây dựng rồi. Chúng tôi rôm rả cười cười nói nói ở một quán ốc bên lề đường. Hai cậu ấy bắt đầu khua tay múa chân, tôi liên tục cười nghiêng ngả.

Đại loại các cậu ấy bắt đầu than thở. Học Y dược hay Bách khoa rui ro là không có người yêu hoặc có người yêu thì cũng sớm chia tay thôi, bạn bè thì còn vài mô'ng vì tôi ngày sẽ dành thời gian để đọc sách, nghiên cứu chứ không rảnh đi chơi hay gặp gỡ ai cả. Nhưng bạn tôi, Tuấn và Phan luôn tự tin với con đường mà mình lựa chọn. Rui ro cao thì tỉ suất sinh lợi cũng rất cao, hơn nữa, rui ro chỉ là tạm thời ngắn hạn còn tỉ suất sinh lời thì dài hạn, vô biên cơ mà. Khi kết thúc những ngày tháng cuối cùng của học kì bên trường Y dược, có người đã xuất huyết não mà chết. Những sinh viên còn lại, dĩ nhiên thuộc dạng trường chuyên xuất sắc của các tỉnh thành trong cả nước nên quá siêu nhiên rồi, hơn hẳn người thường. Hoặc trường hợp thứ hai thuộc dạng điên đến mức không biết mình bị điên nữa. Dạng này không cần bàn.

“Thế hai cậu định FA mãi kiếp tới già sao? FA lâu năm quá rồi đây y!” Tôi đùa cợt với những người bạn đồng cảnh ngộ, miệng nói lia lịa như chích chòe.

“Thực sự thì chúng tớ là một đôi, hai đứa đã công khai giới tính cách đây ba tháng.” Tuấn không giấu giếm.

“Thật tuyệt, hai cậu thật sự rất đẹp đôi mà. Một năm qua, tớ không liên lạc với hai cậu và chẳng nểm được tin tức gì cả.” Tôi vô nãi.

“Tớ cảm thấy thoải mái và vui vẻ khi trưởng thành cùng giới tính của mình.” Tuấn cười nhẹ.

“Tớ ngưỡng mộ hai bạn lắm. À, tớ cũng phải học tập cách dưỡng da của cậu thôi, Phan à! Căng mịn và sáng quá à!”

“Tớ đã ý thức việc dưỡng da từ khi còn nhỏ. Mẹ tớ không thích con trai điệu đà và từ nhỏ tớ luôn cố gắng mình lên nhưng thực sự thì, cậu biết đấy...” Phan e thẹn.

“Nếu tớ có con và con tớ là người đồng tính, tớ sẽ ra sức bảo vệ nó, nói với nó rằng nó không khác biệt và đừng để những yếu tố khách quan tác động lên nó. Mọi việc đều là tự nhiên. Và tớ cũng không cấm một cậu bé dưỡng da hay điệu đà từ nhỏ đâu.”

“Bác và chị ở Canada về thăm gia đình tớ. Chị giờ đã có ba con, hai trai một gái. Mike nhìn giống người Việt mình. Bill thì lại giống người Mỹ. Một anh họ khác sống ở Thái Lan cũng gọi về thăm ông. Trong điện thoại còn nghe rõ tiếng Kate và Behati đang rượt nhau vòng vòng. Nghe nói, con em họ suốt ngày party của tớ đang học đại học bên Phần Lan cũng đã có bạn trai rồi. Mà y bác cứ hỏi tớ gần mười năm rồi chừng nào Tuấn có bạn gái? Chừng nào học xong? Chừng nào lập gia đình? Chừng nào có cháu cho bác lì xì? Nghe đáng lòng quá cậu ạ!” Tuấn thở dài thườn thượt.

Tôi chép miệng: “Thôi đừng nghĩ nữa, nghĩ thì thêm buồn thôi, chẳng giải quyết được vấn đề gì. Mà t vui cậu ạ!”

Tiệc tàn, chúng tôi tính tiêng rô`i lên xe. Tôi đơn độc lái xe sau lưng họ. Nhìn Tuấn và Phan ôm nhau tình tứ, những nụ hôn nhẹ được trao, họ âu yếm nhau, họ chăm sóc, yêu thương lẫn nhau, còn tôi và anh, những người nam người nữ - tình yêu của chúng tôi được cả loài người công nhận - lại chỉ vì những mâu thuẫn nhỏ mà rời xa nhau. À không, chỉ có mỗi tôi mãi miết kiếm tìm thôi, còn anh thì chạy đi đâu đó xa thật xa mà tôi mãi không tìm được. Ánh đèn đường rọi xuống hai chàng thanh niên trẻ đẹp. Họ yêu nhau mặc cho cả thế giới phản đối, vâng, “bất chấp hết để yêu nhau”. Nhưng thực sự họ càng khó khăn để đến tìm nhau, tình yêu của họ càng bền chặt. Tôi ngưỡng mộ những bạn đồng tính yêu nhau, tôi rất thích theo dõi Face và trò chuyện với mấy bạn ấy vì tình cảm của họ thường cuồng nhiệt hơn người thường. Rất ngưỡng mộ!

Tôi là gì cơ chứ? Nỗ lực của tôi là gì so với Tuấn và Phan? Tôi nhớ những ngày tháng chúng tôi chưa công khai, yêu đương trong bóng tối, lén lút trước mặt mọi người. Ừ, chúng tôi là nam nữ yêu nhau mà phải làm vậy sao? Còn Tuấn và Phan thì khác, họ tự do trao nhau những vòng tay trước chỗ đông người. Họ không ngại tình tứ nắm tay nhau, biểu lộ tình cảm. Tuấn sẵn sàng chở Phan đi khắp nơi với bạn bè của mình. Còn anh, người con trai của tôi, lại chối bỏ, đá đít, phủ nhận, gạch tên tôi? Vậy tình yêu của anh là gì? Tình cảm nam nữ mà loài người công nhận đó là bình thường sao? Tôi rẽ trái từ biệt họ, lòng dạ tràn ngập vẩn vương. Hai người con trai đẹp nhất mà tôi từng gặp, vì hào quang tình yêu tỏa ra từ họ. Có chút buồn cho chuyện của tôi nhưng lòng tôi nhẹ hẳn, buông bỏ vài thứ gánh nặng trên người.

Một trái tim dành tặng cho cộng đồng LGBT. Tôi thực sự ngưỡng mộ họ. Yêu là bất chấp, mặc kệ mọi thứ.

Bạn của tôi đã từng yêu một chàng gay. Cọc đi tìm trâu, giới nữ vác cưa đi hành sự nhưng một điều rất oái ăm là cô ấy trao nhầm trái

tim cho một chàng gay kín. Tôi tự hỏi có khi nào hôn cô ấy xong anh ta sẽ ỏi không? Hay trong lúc nhắ n tin với bạn anh ta lại đang ôm ấ p một chàng trai khác? Hãy luôn tỉnh táo trước ái tình đau khổ!

Tôi sợ cô đơn khủng khiếp. Tôi luôn bị mâu thuẫn giữa lý trí và tình cảm. Tôi luôn bị tranh đấ u giữa việc nhắ n tin cho anh hay không? Tôi từng nghĩ, biế t đâu sự lèm nhèm đó sẽ khiến tôi và anh tái hợp. Nhưng tôi đã không làm vậy, tôi muố n có thời gian chiêm nghiệm cuộc số ng độc thân mộ c meo của mình. Nhìn trường hợp tan vỡ của Kim, của chị Hoa, chị Ngọc, sự đấ u tranh tình yêu để được bên nhau của Tuấ n và Phan, tôi lại tự nhủ có nhiê u người số ng khổ tâm hơn mình. Và sau những lâ n khóc hế t nước mắ t đó, tôi cố gắ ng vượt qua, lúc đó tôi trưởng thành và mạnh mẽ hơn.

29. Sự khác biệt giữa phim Hàn và phim Mỹ

Phim Hàn đại loại thế này:

Nam chính sẽ phát biểu: “Em đừng làm thế nữa. Em vô n rất tự cao mà. Thôi em hãy đi ra khỏi cuộc đời tôi đi.”

Nữ chính sẽ đáp: “Dù anh nói như vậy nhưng em vẫn nghĩ là anh nói dớ i đấ y.”

Trích từ một bộ phim rấ t nổi. Đúng là phim Hàn. mười tập mới yêu nhau. Phim Mỹ chỉ câ n một tập thôi.

Tôi nghĩ phim Mỹ sẽ thế này:

Nam chính: “Em đừng làm thế nữa, hãy biế n khỏi đời tôi.”

Nữ chính: “Chim sẽ ỉa lên đầ u anh. %\$*&@#%!!!”

Có lẽ đưa con gái nào trước khi biế t yêu đầ u phải đọc ngôn tình Trung Quố c hoặc xem phim Hàn Quố c thì mới có thể học yêu được. Thấ y mình là nữ chính. Sao nữ chính giố ng mình thế không biế t. Xem phim nào cũng thấ y mình. Thực ra thì văn của Trung Quố c hay phim của Hàn Quố c đầ u là tư duy rấ t phương Đông. Tôi nắ m trong số những người sợ ngôn tình Trung Quố c. Tuy nội dung sâu sắc nhưng rấ t nặng nề, tôi sợ không thể cáng đáng nổi câu chữ, tấ t cả nên được tiế p thu có chọn lọc, không còn tin sái cổ như trước. Còn phim truyề n hình Hàn Quố c thì hơi có phầ n ảo tưởng, tô hồ ng mọi thứ trong cuộc số ng. Do văn hoá gầ n gũi, câu chữ lôi cuố n, diễn viên tuyệt đẹp nên giới trẻ mê đấ m là điề u dĩ nhiên.

Nhưng mà tôi ko đấ m đườ i như ngày xưa nữa, nhấ t là hò i còn phổ thông. Càng lớn càng khôn ra, không dễ bị dụ nữa. Tôi thích tư duy phương tây hơn, giải phóng con người. Dù biế t cuộc đời nhiề u sóng gió còn hơn tiểu thuyế t và phim nhưng tôi vẫn muố n chúc những người yêu nhau đượ bên nhau trọn đời chứ yêu nhau và đế n đượ với nhau thôi xem ra không còn đủ nữa. Mà hạnh phúc viên mãn là gì, con người có bao giờ biế t đủ, nhấ t là trong xã hội hiện đại ngày nay.

30. Ngày cuối cùng ở công ty

Ngày cuối cùng ở công ty, tôi nộp đơn xin nghỉ việc. Tôi đã coi mở hơn ở một số khía cạnh nào đó, tôi muốn tôi mạnh mẽ hơn nhưng lại luôn phải kiềm chế. Tôi luôn phải trấn trở: Mình sẽ sống những ngày chế t tiết này ra sao đây? Tôi nghĩ đó là một trong những việc khó khăn nhất mình từng làm. Mọi người, bạn bè, gia đình nói tôi nổi loạn. Sự thực, tôi không phá phách, nổi loạn hay hoang dã, cuống ngôn gì cả. Tôi chỉ muốn tự do vì cảm thấy bị tù túng, giam cầm, nhàm chán quá! Tôi chỉ muốn làm việc theo cảm xúc mà thôi. Trước khi gửi đơn xin nghỉ việc, tôi để lại cho sếp một lá thư, liệt kê rõ mười điều tốt đẹp sếp đã âm thầm làm cho tôi.

1, Hôm em nộp bài dịch nhanh hơn tiến độ yêu cầu, anh đã nhét tờ hai trăm nghìn trong cuốn sổ tay của em rồi sau đó nói “thưởng cho cô”.

2, Hôm biết em đau bụng, anh đích thân mua thuốc cho em.

3, Hôm mượn xe em mua bánh bò ở chợ cho cả công ty, anh đồ đầy bình xăng cho em.

4, Anh tăng thêm mười phần trăm lương cho em sau ba tháng làm việc.

5, Nắng chiếu vào chỗ em ngồi, anh tự nguyện đổi chỗ cho em ngay ngày hôm sau. 6

, Sau câu “Cô có cần tôi dịch lại từng chữ không?”, ngay chiếu hôm đó, anh mời em đi cà phê làm đôn tâm lý.

7, Đích thân anh thưởng tiê`n cho nhân viên đi mua vải may đồ`ng phục.

8, Sau khi chửi em xớ`i xả trong cuộc họp, chiề`u anh nói em xách giỏ trái cây anh mua sẵn đem về` coi như đē`n bù thiệt hại tinh thầ`n. Anh có biế`t anh tồ`t lắ`m không?

9, Những ngày em vác bộ mặt u ám lên công ty do thắ`t tình, anh đã không trêu chọc xiên xỏ em như mọi lầ`n nữa.

10, Em dập đầ`u cảm tạ anh đã cho em biế`t được hình ảnh người sếp đáng kính hoàn hảo, anh cho em sáng mắ`t ra biế`t được CEO vừa nóng vừa lạnh là gì.

Lá thư xúc động bô`i hờ`i, tôi nhớ từng chi tiế`t. Tôi nhớ như in giọng nói ấm áp của người sếp đáng kính đã đố`i đắ`i tử tē` với toàn bộ nhân viên của mình. Ngày cuố`i cùng làm ở công ty sau chín tháng vừa thực tập vừa làm, niề`m vui xen lẫn nỗi buồ`n, tôi không phải là máy tính vô hờ`n, bức tường lạnh lẽo mà không cảm nhận được cái ấm áp của tình đō`ng chí, của người cùng hội cùng thuyề`n, tình anh chị em...!

Giờ đē`n tiế`t mục soạn lại CV nghe mệt tim quá, giai đoạn rải “truyề`n đơn” thật gian khổ, đời đúng là bẽ khổ. Sếp ôm tôi ấm áp, anh vô cùng hiểu cho hoàn cảnh của tôi. Anh nói: “Công ty luôn có một chỗ để em trở về`.”

Không nhắ`t định phải là một công việc phải như thē` nào đó, hay an nhàn, hay có bảo hiểm này nọ, chỉ câ`n nó có ý nghĩa, thē` là đủ! Cuộc đời con người thì ngắ`n mà các quy luật quy tắ`c thì nhiề`u. Hãy sớ`ng như những gì mình mong muố`n. Tôi quyế`t định rờ`i, tôi sẽ không theo đuổi ngành dịch thuật chán ngán này nữa. Tôi sẽ thực hiện giấ`c mơ của mình, trở thành nhà báo và đi lang thang khắ`p nơi. Đó mới chính là cuộc đời của tôi. Khánh Trang, hãy tiế`n lên

phía trước, phiêu bạt giang hồ, xông pha đi, hãy làm một nữ hảo hán. Hồ i ức, kỉ niệm thì không thể tiêu hủy, tôi không thể độ lượng như Adele, tôi không thể “wish the best for you” như lời cô ấy hát được. Nếu kỉ niệm đẹp, tôi sẽ tạc tượng anh và vinh danh anh như sao Hollywood trên Đại lộ danh vọng. Còn kỉ niệm quá tồi tệ như tòa thương thành trong tim, tôi thà hận anh cho đến chết, như thế sẽ dễ bỏ anh hơn. Tôi đã làm được, bỏ những kỉ niệm đẹp vào bồn cáu và giặt nước trôi đi.

Đoạn kết thật viên mãn. Anh cho tôi một thứ na ná giống tình yêu, nợ tôi lời hứa theo nhau đến cuối đoạn đường, còn tôi mạnh mẽ hơn tất cả, đứng lên và theo đuổi đam mê của mình.

Sự trưởng thành là kết quả của nỗi đau và nỗ lực không mệt mỏi. Tôi đang cố gắng vượt qua giai đoạn tuổi trẻ khó khăn với nhiều nỗi loạn này. Giai đoạn hậu thất tình, tôi như con bướm thoát kén, tung cánh bay trên bầu trời quang đãng. Tôi trở nên ngọt ngào khi hát về tình yêu, không còn những lời thất vọng, giận dữ, chế nhạo nữa mà là những áp ủ về tình yêu, đầy trân trọng và nuôi tiếc. Tôi khích lệ bạn yêu đương, cố gắng vì tình yêu bởi nó đáng để bạn mạo hiểm. Tôi trở nên đàn bà hơn, đằm thắm hơn. Tôi muốn đầy cảm xúc đến tận cùng, tôi cứ luôn miệng nói về những trái tim tan vỡ và sự nỗ lực hàn gắn tình yêu của các cô gái. Tôi đã xua đuổi con quỷ hận thù tình yêu và suy nghĩ tiêu cực về cuộc đời ra khỏi con người mình.

Một ngày có hai mươi tư tiếng, thay vì mệt mỏi, yếu mẽ, tôi nên tập trung năng lượng làm việc để đạt hiệu quả cao nhất và không lãng phí thời gian. Điều quan trọng là cảm xúc. Chỉ cần thấy hạnh phúc thì mỗi ngày đều là Tết, sinh nhật hoặc ngày Tình nhân. Miễn chúng ta hạnh phúc thì không cần phải đến lễ kỷ niệm mới cảm thấy vui vẻ. Lễ Tết chỉ là cái có mà thôi.

Hôm nay, có nhiều người khen tôi đẹp. Tôi đã dưỡng da thành công. Lỗ chân lông đã nhỏ lại và da bắt đầu trắng hồng. Khổ nỗi làm đẹp kiểu nào cũng giống gái chuyên giới. Thôi kệ, có cố gắng vươn lên trong cuộc sống là được!

31. Tình yêu là thứ lạ lùng

Thực sự mà nói, tình yêu là thứ lạ lùng, nó khiến những gì không liên quan đến ta làm ta chú ý. Sau này, có vài người có ý định cầm چرا چرا cầm tôi, tôi liền soi Facebook người yêu cũ của họ, soi tới soi lui, soi rõ từng hột mụn. Thường cô nào quá xinh hoặc xinh hơn tôi thì tôi sẽ không tiếp tục một cách thoải mái với người con trai ấy. Điều đó làm tôi bất an lắm. Bởi vậy tôi thấy mình áu trĩ và bệnh hoạn kinh khủng.

Thường những người mới yêu hay tập yêu đều phát cuồng với những người con gái trong quá khứ của người yêu mình và họ ám ảnh đến phát điên. Ô, tình yêu là thứ lạ lùng! Những con người không liên quan, chưa bao giờ gặp gỡ lại có thể tác động đến ta như vậy. Cô ấy - người yêu cũ của bạn trai - xinh hơn bạn, giỏi hơn bạn không có nghĩa là cô ấy yêu anh ấy nhiều bằng bạn, chân thành hơn bạn và đúng cách hơn bạn. Không nên buông lời nặng nề với tình cũ của người yêu mình, cô ấy đã đến trước một đoạn đường, cô ấy có đẹp như hoa hậu thì ta chỉ nên ngưỡng mộ chứ không nên căm giận, hờn ghen.

Có lẽ độc giả đã bắt đầu chán ngán văn phong dạy đời này của tôi rồi, nhưng tôi nghĩ, quả thực là như vậy, để khỏi phải chết tức tưởi vì những ám ảnh của tình cũ, hãy luyện đến khi nào mọi hi vọng ái ó đều là mây bay gió thoảng đi thì thôi.

Sau khi trải qua cuộc tình này, tôi càng hiểu rằng, mình nên mở lòng với yêu đương, hao mòn vì nó nhưng không thân bại danh liệt vì nó. Bạn có thể đau khổ vì tình yêu nhưng bạn sẽ không bao giờ biết được ái tình là như thế nào nếu không thử yêu đương và cảm nhận tình yêu. Khi nào chúng ta cạn duyên, nghe tới tên người yêu cũ sẽ

không còn cảm giác gì cả. Quá khứ là quá khứ, tôi mong mình sẽ có cơ hội tiến lên phía trước. Tôi đã từng nghĩ mình không thể đem đến niềm vui cho bất kỳ ai hậu thối tình nhưng sự thật không phải vậy, tôi đã trở thành nguôn cảm hứng cho những trái tim tan vỡ. Chúng tôi tìm đến nhau, gần gũi nhau và rỉ tai nhau những chuyện yêu đương và cách đương đầu với cuộc sống phía trước.

Chuyện của Kim, của chị Ngọc, chị Hoa và tôi đan xen mọi thứ kí ức và câu chữ với nhau. Đôi khi tôi nghĩ, bạn phải đi qua những điều tồi tệ thì mới tích lũy được kinh nghiệm sống, mới tìm được nơi chốn yên bình. Chuyện tình cảm cố gắng mãi cũng không được, không có gì là vẹn toàn, thôi thì đừng hệt hẵng và làm tan nát lòng nhau. Trong cuộc sống, chuyện tình cảm đến hay đi đều khó phân định hay biết trước được. Duyên số khó đoán, đổ vỡ lẫn hạnh phúc mình đều không trông chờ và tìm kiếm.

Kim là một cô nàng chung tình đến tội nghiệp. Cô ấy đã rời bỏ Sài Gòn, săn lấy một học bổng du học Phần Lan và sẽ đi vào mùa xuân năm nay. Cô ấy nói mình không thể khổ sở mãi ở Sài Gòn, nơi có quá nhiều kỉ niệm với tên bạc tình như Kiên. Cô ấy đã cắt tóc ngắn, suy nghĩ thoáng và đi chơi nhiều hơn. Cô ấy đã sẵn sàng đi du học một mình, cười thật tươi và chào đón những thứ mới mẻ. Lần gần đây nhất, chúng tôi họp hội độc thân bạn đại học. Chúng tôi múa hát tung bừng. Tôi thấy Kim đã ổn, rất ổn. Cô ấy đã tìm được chính mình. Tặng nhậm trình tiết cho gã Don Juan ngày xưa chỉ là chuyện của dĩ vãng.

Tại sao lại phải cắt cổ tay? Việc gì phải hành xác, hủy hoại bản thân? Tại sao phải sống xót nỗi hậu chia tay? Làm vậy có khác nào loài chim gãy cánh bên trời? Mọi người không phải lúc nào cũng kè kè bên cạnh bạn nhưng đam mê luôn ở bên bạn. Hãy có một niềm đam mê gì đó trong cuộc đời. Tình yêu đến rồi đi, nhưng đam mê thì ở lại, sẽ thú vị hơn chẳng?

Bạn nhiều lần thất tình? Thay vì đau khổ, kêu chán, khóc lóc, thảm thiết, hãy biến nó thành tư liệu sống, nuôi dưỡng cảm xúc để hát những bản tình ca hay nhất!

32. Tôi lại lang thang

Nghỉ làm rồi, ngồì check lương trong tài khoản, tôi thấy dôi ra năm trăm nghìn. Tôi gửi mail cảm ơn sếp, sếp nhắn lại: “Chi phí thất nghiệp cho một tháng viết CV tìm việc mới.” Giữa cuộc đời toàn dồì trá, lừa bịp, bóc lột, sếp xuất hiện như một vị thánh. “Sếp ơi tìm sếp mệnh mệnh /ôm cả non sông một kiếp người!” Mọi thứ thật tuyệt!

Ngày nghỉ làm, tôi lên xe dạo quanh những tuyến phố, tai nghe vang lên bài hát quen thuộc, bản nhạc hôm nay tôi nghe là “Buổi chiều hôm ấy”:

“Buổi chiều hôm ấy

Ước chi anh còn chưa nói

Những câu vô tình đau nhói

Khiến yêu thương đành tan theo mây khói...

Chiều nay anh hỏi

Em ước chi anh về đây một lần thôi...”

Và tôi đã bật khóc khi nghe những câu hát đó. Tôi cũng đã từng ước khi quay lưng lại, sẽ có ai đó đứng đợi tôi, cầm tay tôi và nói: “Anh xin lỗi.” Tôi có thể bỏ qua hết tất cả. Nhưng tôi không được may mắn như thế. Chỉ là khách qua đường, quen nhau trên chuyến tàu, chuyến xe hay chuyến bay nào đó, hà tất phải mang theo, chiế m hũu, ghen tuông, hình bóng đi sâu thăm thẳm vào trong trái tim?

Ngày đầu tiên gặp anh trên chuyến tàu, tôi còn nhớ như in, duyên số trời buộc chúng tôi lại với nhau. Ai sẽ cùng cô gái đi đến hết cuộc đời này? Ai sẽ luôn ở đằng sau cô gái khi cô ấy quay lại? Hay cô gái chỉ thấy chiếc bóng của mình? Tại sao cô gái luôn thương nhầm người, hoặc rời xa cô, hoặc cô gái phải chủ động chia tay vì không chịu được sự đau đớn của ái tình?... Cô gái có chuẩn mực riêng của mình và cô ấy không chấp nhận sự thỏa hiệp của anh. Một là yêu anh, hai là nhắm mắt làm ngơ.

Đói với tôi, những ngày thất tình vừa qua như một quãng nghỉ dài thực sự. Sự buồn chán mài mòn cơ thể, ý chí, tinh thần... Tôi cảm giác cả thế giới đang đợi chờ mình. Thế giới đảo điên cả rồi! Hi vọng mạng Internet vẫn còn, mọi thứ vẫn ổn.

Tôi đã từng cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm khi đã để tình yêu tan vỡ. Sau đó, tôi nhận ra rằng căn nguyên của mọi chuyện không phải do một mình tôi mà đến từ cả hai. Bởi vậy, tôi đã nhẹ nhàng vượt qua cú sốc đó, hồn bình yên và thanh thản lạ lùng. Thế nên ngoài công việc, tôi muốn vực dậy tinh thần bằng cách cùng bố mẹ đi du lịch, muốn khi còn đi được thì sẽ thực hiện những mục tiêu này.

Khi yêu, tôi mù quáng, thực sự chỉ đắm chìm trong tình yêu. Tôi chỉ muốn về nhà, lên mạng, chờ nick người yêu sáng và đắm chìm trong những lời ngon ngọt, quên đi thực tại. Tôi đã từng náu cháo điện thoại với người yêu xuyên lục địa. Mỗi lần vướng vào tình yêu, tôi lại thiếu tập trung với công việc. Tôi không ngại hi sinh bản thân, dù không được đến đáp, tôi cũng vô cùng mãn nguyện. Còn nhớ, ngày tôi đón anh ở sân bay, tim đập thành thịch, hồi hộp như chờ điểm thi đại học. Ngày anh về nước sau chuyến đi thực tập ở Singapore cũng trùng với ngày đi làm thứ hai của tôi. Thay vì ghi điểm trong mắt sếp vì sự chăm chỉ và cần cù, tôi lại nghe theo trái tim mình, gửi đơn xin nghỉ phép qua mail và phóng xe ra sân bay.

Lúc đó mưa âm trời, tôi mệt mùng, tôi thân gái mà phi như bay. Chẳng phiền hà chi, chỉ mong được gặp người mình yêu. Rất khó để tôi quên được anh vì chúng tôi đã có rất nhiều kỉ niệm, tôi không thể dễ dàng quên được cảm xúc ấy. Tôi bắt đầu tưởng tượng anh chép miệng: “Yêu đương quái gì đâu?” Tôi mặc định là có kỉ niệm, tôi mặc định anh và tôi đang yêu đương thắm thiết. Tôi bây giờ có khác nào yêu đơn phương?

Tôi đã từng đi nhàm đường và thiết u hiểu biết trong chuyện tình yêu. Tôi đã quá mệt mỏi với những thị phi trong tình cảm vừa qua. Con người sẽ đổi thay, tình yêu theo gió bay xa. Tình yêu có lúc làm ta hạnh phúc, cảm động rồi cũng sẽ có lúc làm ta muộn phiền. Đánh mất đi tình yêu, bầu trời trở nên thiết u màu sắc, thiết u nắng vàng, thiết u gió mùa xuân. Nếu ta còn rơi nước mắt, ta còn cảm thấy mệt mỏi, đó là lúc ta chưa đánh mất đi một con tim biết yêu, chưa đánh mất đi một linh hồn biết rung động.

Sau khi trải qua cuộc tình với anh, người yêu cũ, giờ tôi hiểu rằng thời gian là rất quan trọng, thời gian là số phận. Khi thời điểm bạn gặp được người đó đến, bạn cuối cùng cũng sẽ cùng anh trải qua những giây phút ngọt ngào nhất. Trong quá khứ, là tôi một năm trước, tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ tình cảm của mình, tôi sẽ xung xĩa, dây cà ra dây muống, vật vã, khóc lóc, níu kéo, làm tất cả vì tình. Nhưng thành thật mà nói, ngày hôm nay, tôi sẽ không làm vậy nữa. Không phải là tôi đã có kinh nghiệm nhiều hơn trong tình trường, mà là với tôi, trong mỗi giai đoạn khác nhau của cuộc đời sẽ lại có những yêu cầu và đòi hỏi khác nhau. Và thời điểm này thật sự là thời gian để chiến đấu cho sự nghiệp, để kiếm tiền và tôi đã không chú ý đến bất kỳ mối quan hệ nào khác. Nhưng đây là quyết định cá nhân, vì vậy tôi sẽ không hối tiếc.

33. Những dòng cuối cùng

Day dứt là cảm giác kinh khủng nhất, nó tê tái và len lỏi vào từng giác ngủ. Khi tôi thức dậy, nó gào thét và lơng lộn trong tim tôi. Tôi không hề nhấ n bất kì một tin nào cho anh kể từ ngày đó vì tôi muố n sự bình yên cho cả tôi và anh. Những suy nghĩ giày xéo trong tôi khi coi bất kì bộ phim nào, bất kì quyển tiểu thuyết nào, tôi cũng đê u thấ y hình ảnh của mình trong đấ y. Đọc lại những dòng trước đây, tôi thấ y ngượng, thấ y buồn cười. Tôi không hiểu tại sao lúc đó mình lại có dũng khí mạnh mẽ mề đê n như vậy, dường như là những lời “giữ giá”, giữ thể diện trước cơn lụy tình điên rồ . Một nghìn không trăm linh một cảm xúc ở cá p độ cao nhất trong tôi, tôi tự đấ n vật mình, tự làm khổ mình. Còn anh vẫn ung dung với cuộc số ng của riêng anh. Ý tứ của tôi tràn trề như nước sông Hàn mùa lũ, nhiê u đê n nổi cứ hễ gõ bàn phím là chỉ có thể viế t về tình yêu.

Thật sự mà nói, yêu từ cái nhìn đầ u tiên đã không còn quá xa lạ với những tác phẩm văn chương hay điện ảnh nhưng trong cuộc số ng thực, nó như hiện tượng hiế m có khó tìm. Người phụ nữ hạnh phúc là người lấ y được người yêu mình suố t cả cuộc đời. Kẹo cao su càng nhai càng nhạt, tình đã phai và mấ t cảm xúc nên chia tay thì hơn, đơn giản như mỗi ngày ta hít thở. Như ta ăn bịch snack, xé bì, cào tờ rút thăm trúng thưởng và “Chúc bạn may mắ n lâ n sau”. cuộc đời mà dễ dàng quá thì không có nhạc có thơ có truyện cho ta nghe ta đọc rồ i. Hạnh phúc phải bỏ công gìn giữ thì ta mới biế t trân trọng. Nê u như không yêu anh thì tô t quá: không đau khổ vì nhớ nhung, không sợ đánh mấ t chính mình vì anh bỏ đi, cũng ko phải mệt mỏi ghen tuông tị nạnh với nhiê u người khác bên cạnh anh. Ái tình thật cay đấ ng. Mục đích của mình xuố ng Trái đấ t là gì vậy ngoài việc cứ

lắm nhằm về tình yêu? Tôi từng yêu anh điên cuồng và giờ vẫn vậy, tôi không hiểu tại sao mình lại bị cuốn vào những đổ vỡ này.

“Cô suốt ngày cứ lắm nhằm về tình yêu.”

“Cô ấy lúc nào cũng buồn bã và cô đơn.”

“Cô ta luôn yêu những chàng làm cô ta đau khổ.”

“Cô ta cứ theo đuổi những tên làm tan nát trái tim cô ta.”

...

Đại loại là như vậy, ý tôi là, mọi người có thể nói bất cứ thứ gì về tôi như thế. Tôi không có gì phải ái ngại hay xấu hổ vì có những cảm xúc cực độ như thế này. Không có gì là xấu hổ khi bạn nổi điên lên vì ai đó đã làm bạn đau khổ. Nó không giống việc bạn phải cố gắng tỏ ra không bị ảnh hưởng, lãnh cảm bởi bất cứ điều gì. Mọi thứ đều có tác động đến tôi. Tôi không ngần ngại chia sẻ những rắc rối của mình. Ế ư? Bình thường thôi!

Tôi nhớ lại những ngày tháng còn tay trong tay với anh. Anh luôn là người gọi điện trước, pm tin nhắn, chat với tôi trước. Anh gọi vợ yêu, em yêu một cách đầy tình cảm. Anh công khai nhận nút “like” trên mạng xã hội Zalo, Twitter hay Facebook mặc cho những ngày giận hờn của chúng tôi gằn như kéo dài cả thiên niên kỉ. Tôi hạnh phúc vô cùng vì điều đó, vì anh muốn gằn tôi, anh muốn ở bên tôi, anh không thể xa tôi và không ngừng nhớ đến tôi. Đó là những điều anh làm tôi hạnh phúc, sướng muốn điên lên được. Còn những điều anh làm tôi đau khổ, hàng trăm điều mà tôi không kể siết. Cuộc đời này làm gì có hoàng tử, chỉ có người phù hợp với mình.

Tôi từng khóc nghẹn ngào vì quá nhớ anh. Sau này, nước mắt lại âm thầm rơi khi chúng tôi chia tay. Và giờ, tôi cho rằng đó đã là

chuyện quá khứ không cần nhớ lại... Một đứa con gái sống một mình như tôi, cuộc sống mới đơn điệu làm sao: chỉ đi làm rồi về nhà, không đàn đúm, không rượu chè, không bar biêc, không yêu đương trai gái... Còn những tháng ngày cô đơn dạo bước một mình trên đường đời, điều quan trọng là cảm xúc. Chỉ cần thấy hạnh phúc thì mỗi ngày đều là Tết, sinh nhật hoặc ngày Tình nhân. Miễn chúng ta hạnh phúc thì không cần phải đến lễ kỷ niệm mới cảm thấy vui vẻ. Lễ Tết chỉ là cái có mà thôi. Bởi vậy khi Valentine đến, nhìn những cặp đôi ôm ấp nhau ngoài phố, hãy đi chơi với hội độc thân của bạn, vô tư trong trắng như chưa biết yêu là gì. Hôm nay, tôi đã quá chén và uống hơi nhiều với hội bạn độc thân. Có khi nào bụng sẽ bự như bác “Bụng Chảo” trong phim Bao Thanh Thiên không?

Sài Gòn hôm nay trời đẹp. Lòng người thật sáng khoái. Tôi rất hạnh phúc khi đoàn tụ cùng gia đình. Mỗi lần về quê ăn Tết, tôi lại càng có động lực cố gắng để bố mẹ tôi vui. Tôi phải duy trì bữa cơm sum họp gia đình này. Chiều nay, tôi còn gặp lại người đàn ông hứa hẹn năm ba mươi tuổi của tôi nữa. Chúng tôi hẹn nhau, nếu ba mươi tuổi không có ai chúng tôi sẽ hôn nhau. Danh sách này đã lên đến bốn người. Hai trong số bốn người họ đã thoát kiếp FA trong năm nay. Nếu người ta bắt buộc phải kết hôn thì đến năm ba mươi tuổi, ít nhất tôi đã có hai sự lựa chọn rồi. Những người không yêu nhau say đắm thường sống rất viên mãn. Cặp nào càng yêu cuồng nhiệt càng dễ chia ly. Chờ xem tám năm nữa sẽ thế nào nhé, ông anh! Tự động tách va ly về ở chung với nhau chẳng? Về mọi tình đã qua, cảm xúc của tôi cứ ròi tinh cả lên. Có khi thức dậy, tôi cảm thấy buồn, lạc lõng, cô đơn rồi lại thấy mình ổn, sau đó lại thấy nghi ngờ, bấp bênh, rồi lại buồn, rồi lại thấy mình ổn. Năm tháng nữa, không biết tôi sẽ ở đâu và làm gì nhỉ? Ái tình là hai chữ đau đớn, nó khiến người ta đau đớn thấu tận tim can và không bao giờ quên lãng. Thôi cứ lòng bông thế mà lại hay. Cuộc sống vui

vẻ của tôi không bị bất kỳ ai làm xáo trộn. Yêu anh tôi tủi thân lắm. Tôi đã không có cơ hội gặp lại anh nữa. Tôi và anh như ban ngày và ban đêm vậy. Anh đi, tôi đi, khi tôi đi rồi thì anh lại quay về. Tôi nghĩ rằng, sau mỗi cuộc tình, mỗi người đều có lý do để nghĩ rằng mình đúng nhưng tôi không nghĩ người yêu cũ của tôi đúng hoàn toàn hoặc sai hoàn toàn. Tôi sẽ tò mò không biết năm năm sau gặp lại, chúng tôi sẽ tâm sự với nhau những gì về quãng thời gian qua hay lơ nhau như hai con người xa lạ? Người ta có khuynh hướng xem người yêu cũ là bóng ma trong đời và không quan tâm, thế nhưng vào lúc này đây, lời gì tôi cũng đã cạn cả rồi!

Có thể sau này, bạn sẽ bắt gặp tôi ở một quán karaoke nào đó của thành phố này thì chắc chắn bạn cũng sẽ nghe được tôi hát những câu hát thật tình nào như *“Người yêu hỏi vẫy tay biệt ly, em cô đơn trên con đường tình. Giọt nước mắt hãy lau thật khô vì không muốn thấy em u sầu.”* Nhưng lúc đó, có lẽ tôi đang hát với hoài niệm về quá khứ từ những cảm xúc tình khôi, dịu dàng cho đến những cảm xúc đau khổ, bi lụy trong tình yêu. Ừ thì, thật tình hát nhạc buồn mới hay. Ô, và có lẽ, lúc đó hát xong tôi lại cười sảng sặc như địa chủ được mùa và sau đó nhún nhảy với âm thanh vang rộ của “Anh ba Hưng” cũng nên. Còn nữa, nếu bạn có chồng và đang xài Facebook, với cá tính mạnh và sở hữu một anh chồng đa nghi, khó đoán thì hãy hủy kết bạn với chồng nhé, đảm bảo tình cảm sẽ mặn nồng lên. Còn kết bạn thì ngày nào cũng cãi nhau, đảm bảo luôn. Ai mà chịu nổi một cô vợ suốt ngày cười cợt, giỡn hớt, vô tư trong khi anh chồng vô cùng nghiêm túc và đứng đắn cơ chứ! Khi dùng mạng xã hội, hãy cẩn thận với những chuyện tình cảm riêng tư được trưng ra cho mọi người vào xâu xé, bởi không có ông chồng nào có thể ngẩng mặt lên mà sớng nếu cô vợ đem chuyện gia đình ra làm đề tài bàn tán đâu. Hãy cẩn trọng!

Bạn muốn anh ấy yêu bạn cả đời và chỉ yêu duy nhất một mình bạn? Rất tiếc, để có được Dương Quá si tình thì hẳn bạn phải tu tập rất nhiều năm đây! Bạn dễ đổ trước ngoại hình, hay còn gọi là “nạn nhân của sắc đẹp” bởi nụ cười ngọt ngào hay tính cách dễ thương, hiền lành của ai đó? Ô, bạn sẽ gặp kiểu như Đoàn Dự, Trương Vô Kỵ... Có thể chàng sẽ nguyện cả đời vẽ lông mày cho bạn nhưng chỉ cần má y cô Mộc Uyển Thanh hay Chu Chi Nhược húc một cái, chàng liền xao động và ngã vào vòng tay của tình cũ ngay. Vì tình yêu mà, khó đoán, mông lung và đau khổ. Tình yêu chỉ nên là chuyện nhẹ nhàng như mây khói, đến và đi đơn giản, chuyện thường tình. Đã có má y chực tán vãn ra đời như vậy, tôi viết thêm cũng chỉ thừa thãi mà thôi. Chuyện tình cảm không có gì nhiều, ai cũng như ai, sập bẫy tình vài lần, tất cả đều đau đớn, thời gian nhám nháp vết thương ai cũng phải trải qua trong đời. Yêu trong vô vọng. Như vậy là tự hủy hoại bản thân. Nếu dính vào thì tìm cách thoát ra ngay lập tức.

Đã có bao nhiêu người tự tử vì tình, hủy hoại bản thân vì tình, giết người yêu vì tình không được đáp trả. Tôi nghĩ chúng ta không nên vì tình yêu mà hành động ngu dốt như vậy. Không phải người ta không yêu mình thì mới là thất tình. Đôi khi do mình quá suy diễn, thêm dệt mọi tình với những giấc mộng tuyệt đẹp. Tôi thường chui vào phòng xem những bộ phim mới để đem đến những cảm xúc mới. Nếu người ta yêu làm ta đau lòng, ta hi sinh bản thân thì anh ấy chỉ khóc má y giọt nước mắt, còn ba mẹ ta lại đau khổ ngàn thu. Ôi những giọt nước mắt!

Ngày mùng tám tháng Ba, ngày Quốc tế phụ nữ, người ta chẳng nói phụ nữ chính là tấm gương phản chiếu người yêu của họ đó sao? Hãy đối xử tốt với phụ nữ, họ sẽ khắc cốt ghi tâm, đối xử với bạn tốt ngàn vạn lần. Cuộc sống của ta như vậy đã bị một người làm cho xáo trộn, đó là ái tình. Và giờ đây, ta yên vị trên nệm thân yêu và

trả lời tin nhắn chúc mừng của bạn bè gần xa. Một câu chốt lại: Hãy yêu thương và trân trọng phụ nữ, nếu không, hậu quả sẽ khôn lường.

Có lẽ khi biên tập đến đoạn này, Tổng biên tập sẽ bảo: “Cô có xóa đi những dòng này hay không, đang tản văn diễm tình sao lại chen ngang những dòng lạc quẻ này hả?” Tôi sẽ biện bạch: “Tôi thấy nó thực sự có ý nghĩa mà.” Và có thể Tổng biên tập sẽ nạt lại tôi: “Nhưng tôi thấy nó đặc biệt vô nghĩa.”

Chồng tương lai của tôi sau này sẽ là người cực kỳ sung sướng. Bởi anh ấy sẽ được hưởng hết những ưu điểm của tôi. Từ đây đến năm ba mươi tuổi, có lẽ kỹ năng nấu nướng của tôi đã được cải thiện đáng kể. Còn nữa, tôi sẽ bỏ thói quen chia sẻ những chuyện tình cảm riêng tư lên mạng xã hội. Tôi có thể ở bên cạnh anh, chăm lo và xây dựng hình ảnh của tôi và anh với mọi người xung quanh chứ không phải lên mạng kêu rêu nhau, làm như vậy thì kiểu gì cũng cơm không lành, canh không ngọt. Còn nữa, anh ấy sẽ có được phiên bản update không bị lỗi trong cư xử của tôi. Còn nữa, anh ấy sẽ được hưởng thụ một tôi đầy bản lĩnh và kinh nghiệm trong việc làm anh ấy vui. Tôi sẽ giặt đồ, nấu ăn cho chồng, bù đắp cho việc anh ấy sẽ nuôi các con tôi và chạy đôn chạy đáo kiếm tiền khi giỗ chạp, lễ tết về. Có lẽ tôi lúc đó sẽ thích kiểu tình yêu hò hẹn, yêu trong bóng tối, không công khai, không rạo rục trên Face, âm thầm quan tâm nhau, chăm sóc nhau. Tôi sẽ không làm tổn thương anh bằng những kiểu dòng tâm trạng giận hờn hay má t đi anh vì những hành động thiếu tinh tế.

Khi yêu nên tiết chế, đừng nói lời cay đắng, hãy kìm chế cảm xúc nóng giận không hậu quả sẽ khôn lường. Sau này nhớ lại, tim vỡ tan theo từng câu chữ, nhịp thở, dấu phẩy, dấu chấm phẩy, dấu ba chấm... Bởi vậy khi yêu ai đó, bạn mới biết sức chịu đựng của mình là vô hạn. Sau này nghĩ lại, mình buông những lời đó với người

mình thương, mọi thứ đều không thể cứu vãn. Bạn tự cộp vô mặt mình hai chữ “khôn nạn”. Có đáng không?

Tôi sẽ không dễ dàng sát thương người tôi yêu. Lúc đó, có lẽ ông xã sẽ cầm tay tôi và nói: “Em là người thế nào anh cũng vẫn thương em.” Hãy để em hoàn thiện mình, hãy để những mảnh ghép tổn thương của những mối tình cũ trong trái tim em lành lặn nên hiện tại em chọn cách cô đơn tận hưởng những đam mê và niềm vui riêng của bản thân thay vì lao vào các cuộc hẹn hò... Nên em chọn cách cho trái tim nghỉ ngơi.

Nhưng tôi biết, tôi và chồng tương lai chỉ là người đến sau của nhau. Lúc đó, có tư cách gì mà ghen tuông với quá khứ, kiêu nộ hôn đầu em đã trao cho ai? Ai cũng có quá khứ của riêng mình, liệu ta có thể yêu người đến sau bằng một trăm phần trăm tình cảm của mình không? Làm gì có chuyện đó, trừ khi chúng ta là tình đầu và cũng là tình cuối của nhau. Hạnh phúc phải bám dập trầy trụa, té xe đổ đường, rách da rách thịt, phỏng nước sôi mới có được. Khi gặp được hạnh phúc của cuộc đời, ta đã không còn nguyên vẹn nữa rồi, sẹo lõm đầy người. Hạnh phúc đến muộn nhưng sẽ ngọt ngào gấp đôi. “Trong tim ai chẳng có một tòa thương thành” Lúc đó, sau những mất mát của tình cũ, hi vọng tôi và anh sẽ trân trọng hiện tại và yêu nhau nhiều hơn.

Dù trái tim bị tổn thương nhưng hãy biết cách ứng xử để không có cảm giác ê chề khi bị đá. Tuổi trẻ ta nên yêu theo cảm xúc và xem tình yêu như một phương diện trải nghiệm cuộc sống. Trước hết tôi phải hoàn hảo hơn mỗi ngày để xứng đáng với “chồng tương lai”, người hoàn hảo cuối cùng của tôi.

Rồi một ngày, tim em lại đập rộn ràng vì nụ cười tỏa nắng như vầng thái dương của ai đó hay mất ngủ vì sự ngọt ngào của anh.

Tôi nghĩ ông trời sẽ là một đạo diễn mát tay, còn bản thân chúng ta thì không thể trưởng thành nếu không học cách dấn thân. Người đàn ông tương lai của đời tôi chắc chắn phải có đức tính bao dung khi tôi phát ngôn những câu vô lý, nhẹ nhàng chỉ bảo tôi chứ không phải im lặng rồi lặng lẽ biến mất khỏi cuộc đời tôi. Những lúc phải bươn chải với cuộc đời vì cơm áo gạo tiền thế này, tôi lao vào đam mê sự nghiệp mà không yêu ai cả. Tranh thủ thời gian để trở thành một cô gái tốt. Có lẽ em sẽ là một cô gái tốt hơn dành cho anh vào đúng thời điểm, chông tương lai ạ! Nếu em suy nghĩ quá nhiều về những chuyện đã cũ, bận tâm quá, em sẽ chết lụi theo nó. Thôi em tu tập tiếp đây!

Nhận ra tôi đã tự cộng cả chục tuổi vào mặt khi rời khỏi trường học và bị tống thẳng vào đời. Chuyện công việc, sự nghiệp, chi tiêu, và thậm chí là một mối quan hệ bền vững nữa bỗng nhiên được mang ra làm thước đo cuộc sống. Thế giới thay đổi, quy chuẩn thay đổi, con người thay đổi. Con người ta trở nên chẳng còn vô tư vô lo, con người ta bớt cười nhiều, hay cau mày và hay thờ dài. Chúng ta trở nên hoài niệm điên loạn về một thời đã qua, nhưng đôi khi lại chẳng có chút thời gian dành cho nhau trong hiện tại. “Bạn” đôi khi chỉ là năm dài ở nhà ngủ vùi hết cả một ngày. Công việc, mỗi ngày đều tám tiếng, bố vẫn thỉnh thoảng hỏi tôi có gặp gỡ bạn bè hay không, bố lo tôi ế chổng gọng. Tôi đều nói là không. Nhưng khi về nhà, tôi vẫn mong có một bờ vai để tựa vào khi cuộc đời còn quá nhiều sóng gió. Cuộc đời dài rộng quá, cứ đi thôi... Tôi đang lo lắng trong tương lai liệu mình có chết như chó già neo đơn không? Thực sự thì tương lai mà, ai dám nói trước được điều gì? Nhưng tôi cho rằng không nên lo lắng khi bạn đang già đi bởi còn bao nhiêu việc phải làm và còn rất nhiều người quan tâm đến bạn. Hãy cảm giác như bạn không còn đủ thời gian để làm tất cả những việc mình yêu thích. Chúc mừng nếu các bạn đã giác ngộ, hãy xông pha vì tuổi trẻ!

Đôi với tôi, lần đầu tiên thất tình không đơn giản, nhưng tôi đã vượt qua được điều đó. Tôi thấy như mình đập vỡ một khuôn mẫu nào đó, nhưng tôi sớm quảng tất cả những ám ảnh mà mình từng có về điều đó đi, và tâm trạng cũng khá hơn. Tôi thấy mình trưởng thành hơn sau tác phẩm này. Tôi nhận được những phản hồi tích cực về sự thay đổi đó.

Kết hôn không phải thứ có thể làm theo phong trào, có trách nhiệm với chính mình một chút rất tốt phải không? Tôi nghĩ rằng tình yêu đích thực cần đến một quá trình không áp lực. Sau những gì đã trải qua, tôi nghĩ mình nên đôi xử với người ấy tốt hơn, trong tình yêu không có “sau này”, tôi nên làm điều đó và thể hiện nó tốt hơn, nếu không sẽ hối tiếc. Trong tình yêu, tôi là người cuồng nhiệt và thường có xu hướng yêu nhiều hơn đôi phương. Điều này thật không tốt cho tôi chút nào. Không ai biết trước được tương lai, “tương lai tôi sẽ có cái này”, ô không, không nên bận tâm hay suy nghĩ quá mức, như thế có lẽ tốt hơn. Mọi việc nên tùy duyên.

Sau khi bước sang tuổi hai mươi ba, tôi đã thực sự quên đi tuổi thật của mình. Trải qua chuyện tình cảm tan vỡ và tòi tệ, tôi nhận ra mình nên tiến lên và đón nhận cuộc sống tươi mới, tuyệt diệu. Đã đến lúc nên kết thúc thiên sử thi hùng tráng, thiên anh hùng ca bất diệt này rồi. Tạm biệt anh, người yêu cũ, người tôi gặp trên chuyến tàu năm 2013, có lẽ thay vì thói quen đi tàu để gặm nhấm thứ hối ức buồn bã thể lương đó, tôi nên học cách săn vé giá rẻ trên mạng để đi máy bay, nhằm tránh tình trạng dầm dề ứ đọng, hối ức trở về cứ đập thẳng vào mặt. Năm đó, tôi ngồi trên chiếc tàu màu đỏ, dừng mười mấy trạm, xem thiên hạ đóng cảnh biệt ly kẻ ở người về lâm li bi đát, lúc ấy, tôi đã gặp anh, chàng trai có nụ cười như ánh nắng mặt trời.

Có khi nào đây, biết đâu đây, tôi lại gặp Triển đại hiệp chuyển kiếp, người tình trong mộng của tôi trên chuyến máy bay nào đó.

Hi vọng chúng ta đều có thể hạnh phúc vì ông trời luôn đem đến hạnh phúc cho những ai dám yêu hết mình và chân thành với tình yêu đó.

Tôi mở màn hình Zalo, có một tin nhắn. Có người thích hoạt động của tôi, hình mới của tôi được một người ấn nút like. Người đó chính là anh, người yêu cũ. Hành động này có ý nghĩa gì? Liệu anh đã bắt đầu liên lạc lại với tôi, rằng anh đang nhớ tôi và tôi là người duy nhất thấu hiểu và có thể đem đến cảm giác an toàn cho anh? Anh đã tỉnh ngộ ra rằng không thể thiếu tôi bên đời? Rằng anh đã mất phương hướng khi thiếu vắng tôi? Anh sẽ dùng những lời nói hàn gấm để làm tôi xiêu lòng? Tôi có nên bắt ngờ không? Có chứ!

Anh tiếp tục công khai nhấn nút like trên photo và status mới nhất của tôi trên Facebook. Liệu anh vẫn chưa thể dứt tình với tôi nên dùng chiêu này để làm lành với tôi chăng? Mỗi một điều từng xảy ra đều góp phần chuẩn bị cho tôi đón nhận một khoảnh khắc mới chưa đến trong cuộc sống.

Nhưng tôi phải đi bây giờ, tôi lo là việc trở lại bất ngờ, tái xuất giang hồ của anh. Giờ này, tôi chẳng còn tâm trí mà phát cuồng vì sự trở lại này nữa. Tôi sẽ cố gắng kìm chế việc phát điên lên vì sự có mặt của anh trong cuộc đời tôi một lần nữa.

Liệu tôi có nên phát cuồng vì người đàn ông có trái tim quá lạnh lùng này không? Tôi nghĩ tôi có nên buông bỏ chăng?

Ba mươi phút sau, tôi có mặt tại sân bay. Tôi bay, thử chuyến đi định mệnh tiếp theo của cuộc đời tôi. Vé liền tay, tôi đi đến một nơi mới. Để làm gì ư? Hãy đón đọc cuốn sách thứ hai của tôi sẽ rõ.